

JURISPRUDENTIE
College van Beroep
voor het hoger onderwijs

2000

© 2000, Bureau CvBHO, Den Haag

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16b Auteurswet 1912 j^o het besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system of any nature, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Hoewel bij deze uitgave de uiterste zorg is nagestreefd, is het Bureau er zich van bewust dat in de uitgave (druk)fouten en onvolledigheden kunnen voor komen, kan het Bureau hiervoor geen aansprakelijkheid aanvaarden.

Aanbevolen citeerwijze: CBHO 1999, 34

Inhoud register 2000

Trefwoordenregister
Artikelsgewijsregister
Zakenregister
Instellingenregister

Bureau van het
College van Beroep
voor het hoger onderwijs
Kamer P1 315 en 316
Prins Clauslaan 60
Postbus 20302
Tel: 070-3813044
Fax: 070-3813048
E-mail: cbhosecr@bart.nl
www.collegevanberoepho.nl

TREFWOORDENREGISTER

Trefwoord

Uitspraaknummer

A

Aanvraag tijdstip	99/014, 99/055
Adressering	00/002
Algemeen verbindend voorschrift	00/026, 00/026.1

B

Beginsel	
- behoorlijk bestuur	00/003
- gelijkheidsbeginsel	99/064, 00/003, 00/026, 00/026.1
- motiverings -	99/016
- vertrouwens -	00/018
Bekendmaking	00/026, 00/026.1
Beleid	
- ruimte	99/063, 00/003
Beeoordelingsvrijheid	99/039
Besluit	
- in de zin van Awb	99/058, 99/062.1, 99/065, 00/004.1, 00/005.1
- voorbereiding	99/055
Bevoegdheid	
- College	00/013, 00/039, 00/047
Bijzondere omstandigheden	
- bestuurslidmaatschap	99/014, 99/016, 99/063
- familieomstandigheden	00/028
- nieuwe feiten	99/041
- overleg met studentendecaan	99/046
- uitzending	99/064
- ziekte	99/012, 99/032, 99/039, 99/045
Bezwaarclausule	00/047

C

Commissie gelijke behandeling	99/041
Co-schappen	00/007
Collegegeld	
- restitutie	00/007, 00/027, 00/030
- vermindering	00/007
- voldoening	00/002
- vrijstelling	00/007
Cursussen	
- ruiling	00/008

D

Decentrale selectie	00/018, 00/026, 00/026.1
Deelcertificaat	00/026, 00/026.1
Deficiëntie	00/018
Derde (inschakeling)	00/002
Doorzenden	00/039, 00/047

E

Examen	
- afleggen	00/027

F	
Fatsoensnormen	00/017
Feiten en omstandigheden	99/041
Financiële ondersteuning	99/055

G	
Gewijzigde (nieuwe) regeling	99/053
Griffierecht	99/058, 99/062.1, 99/065, 00/004.1, 00/005.1

H	
Hardheidsclausule	99/016, 00/008
Herziening	99/041
Hoor en Wederhoor	99/055
Huisregels	00/017

I	
Informatievoorziening	00/030
Inschrijving	
- beëindiging	00/008
Inschakeling derden	00/002
Intrekking	99/053

M	
Mededeling	99/012, 99/032

N	
Niet gerechtigde deelname aan onderwijs	00/013
Numerus fixus opleiding	99/052, 99/064, 00/018

O	
Omstandigheden (nieuwe)	99/041
Onbevoegdheid college	00/039, 00/047
Onderwijs (niet-gerechtigde deelname)	00/013
Opleidingen	
- tweede	00/030
- wisseling	99/063
Overgangsrecht	00/026, 00/026.1
Overmacht	99/052, 99/064, 00/030
Overtreding (fatsoen normen)	00/013

P	
Proceskosten	99/053

R	
Reactie op een verzoek	99/058, 99/062.1, 99/065, 00/004.1, 00/005.1
Regeling (gewijzigd)	99/053
Restitutie	
- collegegeld	00/007, 00/027, 00/030
Ruiling (cursussen)	00/008

S	
Schadevergoeding	
- omvang	00/013
Selectie (decentraal)	00/018
Studie	

- achterstand (10%-regel)	99/063
- bindend advies	99/045, 00/039
- voortgangsadvies	00/047
Studiepunten	99/016, 99/063
Studentendecaan	
- overleg met	99/012, 99/032, 99/039, 99/045, 99/046
- inlopen	99/063

T

Ten overvloede	99/016
Tempobeurs	99/012, 99/032
Termijnen	99/041
- overschrijding	99/051
- bezwaar	99/051
Toelating hoger cursusjaar	99/052, 99/064
Toelating eerste cursusjaar	00/018
Toezegging	99/064, 00/026, 00/026.1
Toezening stukken	99/046
Tijdsverloop	00/028

U

Uitschrijving	99/012, 99/032, 99/046, 00/007, 00/030
- tussentijdse	99/045
Uitleg	99/063

V

Vermindering	00/007
Vertrouwensbeginsel	00/018
Verwachting	99/045
Verzoek (reactie op)	99/058, 99/062.1, 99/065, 00/004.1, 00/005.1
Voorlopige voorzlening	99/058, 99/062.1, 99/065, 00/004.1, 00/005.1, 00/026, 00/026.1
Vooropleiding (defiëntie)	00/018
Vrijstelling van collegegeld	00/007

W

Wachttijden co-schappen	00/007
WSF (27-jaarsgrens)	99/014, 99/055
Wetsgeschiedenis	99/016

Z

Zaakwaarneming	99/051
-----------------------	--------

ARTIKELSGEWIJSREGISTER

<i>Artikel</i>	<i>Uitspraaknummer</i>
WHW	
art. 7.8b	00/047
art. 7.9a	99/016
art. 7.10	00/027
art. 7.33 lid 1	00/008
art. 7.37 lid 2	00/002
art. 7.42 lid 1	00/007
onder a	00/027
onder e	00/030
art. 7.48 lid 2	00/007
onder b	00/007
art. 7.49 lid 3	00/007
art. 7.51 lid 1	99/012, 99/016, 99/045
art. 7.51 onder d	99/014, 99/039, 99/063
art. 7.51 lid 2	99/032, 99/045, 99/046, 99/055, 00/028
art. 7.53 (oud)	00/018
art. 7.54	99/052, 99/064
art. 7.57e	00/018, 00/026, 00/026.1
art. 7.61	00/039
art. 7.61 lid 1	00/013
art. 7.66	00/039
art. 15.2 lid 2	00/013
Uitvoeringsbesluit WHW	
art. 2.1 lid 1	
- onder g	99/063
Awb	
art. 3:2	99/055
art. 6:7	99/051
art. 6:7 lid 2	00/013
art. 6:8	99/051
art. 6:11	99/051
art. 6:15	00/013, 00/039, 00/047
art. 7:1	00/047
art. 7:9	99/055
art. 7:12	99/014, 99/055
art. 7.57 h	00/017
art. 8:15	99/012, 99/014, 99/016, 99/032
art. 8:54 lid 1 aanhef en onder a	00/047
art. 8:75a lid 1	99/053
art. 8:81	00/26, 00/026.1
art. 8:81 lid 1	99/058, 99/062.1, 99/065, 00/004.1, 00/005.1
art. 8:86	00/026, 00/026.1
art. 8:88 lid 1	99/041
Huisregels Hogeschool Holland	
art. 16	00/017
Regeling financiële ondersteuning studenten Hogeschool Holland	
art. 13 lid 5	00/028
Regeling financiële ondersteuning studievoortgangsnorm Hogeschool Holland	
art. 4 lid 1	00/028

Regeling inschrijving Hogeschool Holland art. 9 lid 1	00/002
Studentenstatuut Hogeschool Holland art. 32 lid 1	00/017
Regeling inschrijvingsvoorwaarden bij een semesterinschrijving OU art. 2	00/002
Regeling financiële ondersteuning 1993/1994 (KUN) art. 2.2 lid 3 art. 2.4	99/013
Afstudeerregeling Hogeschool voor de Kunsten Utrecht art. 3 lid 3	99/039
Afstudeerregeling KUN 1998/1999 art. 2.3 art. 2.6	20 99/020
Inschrijvingsbesluit KUN art. 9 aanhef en onder e	00/030
Richtlijneninschrijving 1998-1999 VU	98/040
Afstudeerregeling 1997-1998 RUG art. 2 lid 2	99/012, 99/032
Afstudeerfondsregeling 1998-1999 RUG art. 2 lid 2 art. 12 lid 3 lid 6	99/016 99/016, 99/063 99/063
Regeling financiële ondersteuning studenten UU 1993-1994 art. 5 lid 2	99/046
Regeling financiële ondersteuning studenten UU 1994-1995 art. 5 lid 2	99/046
Regeling financiële ondersteuning studenten UU art. 1 lid 1 art. 10 lid 3	99/014 99/045
Regeling decentrale selectie UL	00/026, 00/026.1
Studentenstatuut Ichthus Hogeschool	99/055
WSF art. 15 t/m 16a	99/055

Zakenregister

99/012	10 januari 2000
99/014	10 januari 2000
99/016	10 januari 2000
99/032	10 januari 2000
99/039	5 maart 2000
99/041	25 februari 2000
99/045	17 juli 2000
99/046	3 april 2000
99/051	3 april 2000
99/052	3 april 2000
99/053	25 februari 2000
99/055	10 april 2000
99/058	14 februari 2000
99/062.1	14 februari 2000
99/063	20 april 2000
99/064	20 april 2000
99/065	14 februari 2000
00/002	20 april 2000
00/003	20 april 2000
00/004.1	14 februari 2000
00/005.1	14 februari 2000
00/007	20 juni 2000
00/008	20 juni 2000
00/013	24 juli 2000
00/017	15 juni 2000
00/018	24 juli 2000
00/026	22 mei 2000
00/026.1	22 mei 2000
00/027	27 juli 2000
00/028	1 november 2000
00/030	1 november 2000
00/039	16 november 2000
00/047	29 december 2000

INSTELLINGSREGISTER

<i>Instelling</i>	<i>Uitspraaknummer</i>
Hogeschool Holland	00/002, 00/17, 00/028
Hogeschool voor de Kunsten Utrecht	99/039
Hogeschool Zeeland	00/039, 00/47
Ichthus Hogeschool	99/041
Katholieke Universiteit Nijmegen	00/027, 00/030
Open Universiteit	00/002, 00/008
Rijksuniversiteit Groningen	99/012, 99/016, 99/032, 99/053, 99/063, 99/064, 00/013
Universiteit van Leiden	00/026, 00/26.1
Universiteit van Maastricht	00/007, 00/018
Universiteit Utrecht	99/014, 99/045, 99/046, 99/051, 99/052, 99/055

3

Nr. CBHO 99/012 (zie ook CBHO 99/032)
(mrs Nijenhof, Martens, Lubberdink)
10 januari 2000

Advies studentendecaan, bijzondere omstandigheid, mededeling, uitschrijving, tempobeursnorm

WHW art. 7.51 lid 1; Afstudeerregeling 1997-1998 RUG art. 2 lid 2; Awb art. 8:16 lid 5

Het advies van de studentendecaan in maart 1998 zich uit te laten schrijven heeft appellant niet opgevolgd. In dat advies is gesteld dat appellant dan voor eigen risico ten aanzien van de financiële consequenties daarvan zijn studie voortzet.

Onder die omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant zich in de loop van het studiejaar tussentijds had kunnen en moeten uitschrijven en nu hij dat niet heeft gedaan dit voor rekening van appellant heeft mogen laten.

De eis van 21 studiepunten is een absolute, hetgeen ook aan appellant bekend is althans behoort te zijn. Aan een andersluidende mededeling door een studentendecaan, zo deze al plaatsgevonden zou hebben, kan derhalve niet de betekenis worden gehecht die appellant daaraan gehecht wil zien.

Uitspraak in de zaak van:

T, wonende te Groningen, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen, verweerder,
gemachtigde: mr J.A. van Jaarsveld, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 28 september 1998, heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning te verlenen uit het Afstudeerfonds.

Op dat verzoek is bij besluit van 27 november 1998 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 7 december 1998 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 maart 1999 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 14 april 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 18 juni 1999 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting is na schorsing van de zitting op 20 september 1999 op grond van

artikel 8:16, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, heropend op 24 november 1999. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat ziekte en het grillig verloop daarvan in de periode oktober 1997 tot september 1998 zijn studievoortgang hebben vertraagd.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat appellant wegens zijn ziekte gedurende de periode oktober 1997 tot september 1998 in een zodanige omstandigheid verkeerde dat hij de mogelijkheid heeft gehad zich tussentijds uit te schrijven en dat hij tegen het advies van de studentendecaan in, op eigen risico, de studie heeft voortgezet.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

"Van de zijde van ons College is aangevoerd dat de universiteit bij het verlenen van financiële steun uit het Afstudeerfonds een reële inschatting van de risico's wenst te kunnen maken. Om deze reden stelt het College van Bestuur als voorwaarde dat een student, teneinde voor ondersteuning in aanmerking te komen, contact dient te hebben gehad met een studentendecaan van het STAG. Het Advies van het STAG is doorslaggevend voor de vraag of een student op min of meer verantwoorde wijze kan doorstuderen, of dat deze zich beter (tussentijds) kan uitschrijven als student. De beslissing om al dan niet door te gaan met de studie is in eerste en enige instantie aan de student; wil deze echter op enig moment aanspraak kunnen maken op financiële ondersteuning vanwege de universiteit, dan zal derhalve het advies van STAG dienen te worden gevolgd.

In uw geval heeft STAG op 26/11/1997 aangegeven dat u "de zaak nog even moest aankijken", dat u zich eventueel tijdelijk per 1/12 of per 1/1 moest uitschrijven, en dat u, indien er geen verbetering zou optreden, in januari terug moest komen.

Op 24/03/1998 is vervolgens uitdrukkelijk aangegeven dat de financiële gevolgen voor het voortzetten van de studie voor rekening van uzelf zouden komen.

Daarbij komt dat u, door het geringe aantal studiepunten dat u in het eerste en tweede trimester had behaald, had kunnen inschatten dat het risico om in het derde trimester niet voldoende punten te halen, groot kon zijn."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"(...) In het gesprek in maart 1998 heeft ze (de studieadviseur) op de mogelijkheid gewezen van het uitschrijven. In goed overleg vond zij het de beste keuze om door te studeren. Wel heeft ze daarbij opgemerkt dat als er geen verbeteringen optreden de risico's voor eigen rekening zijn. Op dat moment had ik namelijk nog geen studiepunten behaald. Als ik dicht tegen de 21 puntengrens zou komen zou het alsnog geen probleem vormen. Dit heeft zij bedoeld met het op eigen risico voortzetten van de studie. (...).

Door niet uit te schrijven heb ik sindsdien zeventien studiepunten weten te behalen t/m augustus 1998. (...) In het collegejaar heb ik uiteindelijk een studievertraging opgelopen van zeven maanden. Indien ik me had uitgeschreven dan zou ik een vertraging van een jaar opgelopen hebben. (...).

Mijn huisarts heeft me stellig geadviseerd om juist te blijven studeren. (...) Mevrouw Jalving is het hiermee eens geweest. (...) Mevrouw Jalving heeft zeker verwachtingen opgeroepen van de kant van de universiteit(...)."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"(...) Ons College is van mening dat de studentendecaan geheel in de lijn van ons College heeft gehandeld door bij appellants eerste bezoek met hem af te spreken het ziekteverloop eerst nog even aan te kijken en eventueel tijdelijk uit te schrijven per 1 december of 1 januari. Toen bij appellants tweede bezoek aan de studentendecaan op 24 maart 1998 dat er nog geen voortgang in de studie bleek, is hem een duidelijk advies gegeven."

Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student ten aanzien van wie zich ieder der navolgende feiten heeft voorgedaan:

d. ten aanzien van de student hebben zich in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling als bedoeld in de bijlage van deze wet onder a tot en met g studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering werd genoten, een of meer bijzondere omstandigheden voorgedaan.

Ingevolge artikel 7.51, derde lid, van de WHW, in samenhang met artikel 2.2, tweede lid, in verbinding met artikel 2.1, eerste lid onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW, is ziekte een omstandigheid waaronder financiële ondersteuning aan een student wordt verleend.

Artikel 2, tweede lid, aanhef en onderdeel c, van verweerders krachtens artikel 7.51, vierde lid, van de WHW, vastgestelde Afstudeerfondsregeling 1997-1998, hierna: de Regeling, luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

"2. Voorwaarde voor ondersteuning is, dat

(...)

c. ten aanzien van de bijzondere omstandigheden, (...), tussentijdse beëindiging van de inschrijving niet mogelijk is geweest."

Beoordeeld moet worden of verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het voor appellant mogelijk en aangewezen was de inschrijving tussentijds te beëindigen.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellant in de periode oktober 1997 tot september 1998 ziek was. Voorts staat vast dat appellant ondanks zijn ziekte aan tentamens heeft deelgenomen en uiteindelijk 17 studiepunten, derhalve vier punten te weinig om te voldoen aan de tempobeursnorm, heeft behaald. Het advies van de studentendecaan in maart 1998 zich uit te laten schrijven heeft appellant niet opgevolgd. In dat advies is gesteld dat appellant dan voor eigen risico ten aanzien van de financiële consequenties daarvan zijn studie voortzet.

Onder die omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant zich in de loop van het studiejaar tussentijds had kunnen en moeten

uitschrijven en nu hij dat niet heeft gedaan dit voor rekening van appellant heeft mogen laten.

De eis van 21 studiepunten is een absolute, hetgeen ook aan appellant bekend is althans behoort te zijn. Aan een andersluidende mededeling door een studentendecaan, zo deze al plaatsgevonden zou hebben, kan derhalve niet de betekenis worden gehecht die appellant daaraan gehecht wil zien.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/014

(mrs Nijenhof, Martens, Lubberdink)

10 januari 2000

Bestuurslidmaatschap, tijdstip aanvraag en WSF

WHW art. 7.51 lid 1 aanhef en onderdeel d; Regeling financiële ondersteuning UU art. 1 lid 1; WSF art. 15 t/m 16a; Awb art. 7:12, 8:16 lid 5

Het College volgt verweerder niet in zijn betoog dat er kennelijk toe strekt dat het bepaalde van artikel 7.51, eerste lid aanhef en onder d, van de WHW, verweerder niet verplicht financiële ondersteuning te verstrekken indien de genoten studiefinanciering op grond van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering in de vorm van een beurs op een later tijdstip op grond van het bepaalde bij diezelfde wet wordt omgezet in een rentedragende lening. Maatgevend is of op het tijdstip waarop de bijzondere omstandigheid zich voordoet of zich heeft voorgedaan de student studiefinanciering genoot dat wil zeggen daadwerkelijk gemengde studiefinanciering op grond van de WSF heeft ontvangen.

Doorslaggevend is derhalve, gelet op de redactie van de onderhavige bepaling of betrokkene in de bewuste periode feitelijk een gemengde studiefinanciering ontving ("genoot") en niet of hij daarop juridisch gezien ook achteraf nog aanspraak kon doen gelden. Uit het vorenstaande vloeit voort dat aan de bestreden beslissing een deugdelijke motivering als vereist in artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht ontbreekt.

Uitspraak in de zaak van:

J wonende te Utrecht, appellant,
tegen

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht, verweerder,
gemachtigde: drs A. van den Hoeven, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 31 augustus 1998, heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning voor de duur van 3 maanden in het studiejaar 1998–1999 te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 15 oktober 1998 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 26 november 1998 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 9 maart 1999 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 21 april 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 10 juni 1999 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting is na schorsing van de zitting op 20 september 1999 op grond van artikel 8:16, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, voortgezet op 24 november 1999. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd het vervullen van een bestuursfunctie in de studentenvereniging C.S. Veritas in de periode maart tot en met augustus 1995.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat gelet op artikel 1, eerste lid, van de Regeling financiële ondersteuning studenten, geen afstudeersteun wordt toegekend op grond van het bestuurslidmaatschap in het studiejaar 1994-1995, omdat in dat jaar de temponorm niet is gehaald. Derhalve werd er in dat studiejaar geen studiefinanciering genoten in de vorm van een beurs op voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"(...) wij stellen ons op het standpunt dat niet voldaan is aan de eis van "het genieten van studiefinanciering in de vorm van een beurs" als een in eerste instantie toegekende beurs achteraf wordt omgezet in een rentedragende lening vanwege het niet behalen van de temponorm.

Studenten die ten gevolge van een bijzondere omstandigheid de temponorm niet behaald hebben en daarvoor tempobeursvergoeding hebben gekregen, komen wél voor afstudeersteun in aanmerking. In uw geval is van een tempobeursvergoeding over het studiejaar 1994/95, het jaar waarin u het lidmaatschap heeft vervuld, geen sprake geweest.

De bovengenoemde regeling, waarbij een koppeling wordt gemaakt tussen het behalen van de temponorm c.q. het

krijgen van tempobeursvergoeding en het in aanmerking komen voor afstudeersteun, geldt vanaf 1 september 1996. (...)"

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"(...) Het College (...) beschikte dat mijn bezwaarschrift ongegrond is: Als de voorwaardelijke gift is omgezet in een lening is er geen sprake van studiefinanciering in de vorm van een beurs. Ik houd uiteraard vast aan mijn standpunt dat het niet uitmaakt of het nu een lening of een gift betreft. (...)"

Artikel 7.51, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), luidt - voor zover hier van belang - als volgt:

"1. Het instellingsbestuur van een universiteit (...) treft een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student ten aanzien van wie zich ieder van de navolgende feiten voordoet: (...)"

d. ten aanzien van de student hebben zich in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling (...) studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering werd genoten, een of meer bijzondere omstandigheden voorgedaan. (...)"

Ingevolge artikel 7.51, derde lid, van de WHW, in samenhang met artikel 2.2, eerste lid, gelezen in verbinding met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel g, van het Uitvoeringsbesluit WHW is het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie een omstandigheid waarvoor een voorziening ter financiële ondersteuning van een student wordt getroffen. Artikel 1, eerste lid, van verweerders krachtens artikel 7.51, vierde lid, van de WHW, vastgestelde Regeling financiële ondersteuning studenten, hierna: de Regeling, luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

"Studenten die ten gevolge van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 2 en 3 studievertraging heeft opgelopen in de periode waarin hij:

- hetzij studiefinanciering in de vorm van een beurs op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering (WSF), (...) heeft genoten en (...)."

Het College volgt verweerder niet in zijn betoog dat er kennelijk toe strekt dat het bepaalde van artikel 7.51, eerste lid aanhef en onder d, van de WHW, verweerder niet verplicht financiële ondersteuning te verstrekken indien de genoten studiefinanciering op grond van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering in de vorm van een beurs op een later tijdstip op grond van het bepaalde bij diezelfde wet wordt omgezet in een rentedragende lening. Maatgevend is of op het tijdstip waarop de bijzondere omstandigheid zich voordoet of zich heeft voorgedaan de student studiefinanciering genoot dat wil zeggen daadwerkelijk gemengde studiefinanciering op grond van de WSF heeft ontvangen.

Doorslaggevend is derhalve, gelet op de redactie van de onderhavige bepaling of betrokkene in de bewuste periode feitelijk een gemengde studiefinanciering ontving ("genoot") en niet of hij daarop juridisch gezien ook achteraf nog

aanspraak kon doen gelden. Uit het vorenstaande vloeit voort dat aan de bestreden beslissing een deugdelijke motivering als vereist in artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht ontbreekt.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep gegrond worden verklaard. Verweerder dient binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen met in achtneming van hetgeen het College hiervoor heeft overwogen.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb, dient de Universiteit Utrecht aan appellant het door hem betaalde griffierecht van f 60,- te vergoeden.

Op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, veroordeelt het College verweerder in de proceskosten. Overeenkomstig het bepaalde in het besluit proceskosten bestuursrecht bedragen de proceskosten van appellant f 29,75 voor reiskosten.

Het College wijst de Universiteit Utrecht aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

Een en ander leidt tot de volgende beslissingen.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met in achtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de reiskosten ten bedrage van f 29,75 (zegge: negenentwintig gulden en vijfenzeventig cent) aan appellant te vergoeden;
- wijst de Universiteit Utrecht aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

□

Nr. CBHO 99/016

(mrs Nijenhof, Martens, Lubberdink)

10 januari 2000

Bestuurslidmaatschap, hardheidsclausule, motiveringsbeginsel, studiepunten, ten overvloede, wetsgeschiedenis

WHW art. 7.9a, 7.51 lid 1; Regeling Afstudeerfonds 1998-1999 RUG art. 2 lid 2, 12 lid 3; Awb 8:16 lid 5

Het College overweegt ten aanzien van de gestelde strijdigheid met algemene beginselen van behoorlijk bestuur dat de motivering de toets der kritiek kan doorstaan nu verweerder in het bestreden besluit verwezen heeft naar het criterium van behaalde studiepunten gedurende het bestuursjaar, waarbij het bestuursjaar samenvalt met studiejaar. Het is het College niet gebleken dat verweerder door de studiepunten die appellante in het bestuursjaar heeft behaald en bij de bepaling van ondersteuningstermijn heeft gehanteerd, gehandeld heeft in strijd met artikel 7.9a van de WHW. Het College overweegt daartoe dat bij artikel 7.9a van de WHW, in de WHW opgenomen bij wet van 2 juli 1993, Stb. 403, bij de invoering van de studievoortgangscontrole en tempobeursnorm, is bepaald dat het instellingsbestuur aan het einde van elk studiejaar de studievoortgang, bedoeld in artikel 17b, eerste dan wel tweede lid, van de Wet op de studiefinanciering voor iedere student op wie op enig moment in het studiejaar artikel 17b van die wet van toepassing is, vaststelt. Deze bepaling laat verweerder geen ruimte studiepunten anders toe te delen dan aan het studiejaar waarin deze zijn behaald. Het College doet zijn opvatting steunen op de volgende passage uit wetsgeschiedenis:

"De vaststelling van het aantal studiepunten is in beginsel een optelling van aan de hand van het aantal met succes afgelegde tentamens en examens." [MvT TK, vergaderjaar 1992-1993, 22 966, nr. 3, blz. 9]

Voorts is het College van oordeel dat nu bij de Regeling is bepaald dat het aantal behaalde studiepunten grondslag is voor de bepaling van de studievertraging en daarmee van de financiële ondersteuning er voor verweerder geen ruimte, is de persoonlijke omstandigheden van appellante daarbij te betrekken en evenmin voor toepassing van de hardheidsclausule.

Gelet op het feit dat appellante gedurende het studiejaar 1997-1998 36 studiepunten heeft behaald van een maximaal te behalen aantal van 42, kan niet worden gezegd dat verweerder niet in redelijkheid de vertragingstermijn op twee maanden heeft mogen stellen.

Daarbij tekent het College nog aan dat gelet op de tekst van de bepaling - maximum vier maanden - de uitleg van appellante dat er sprake is van een forfaitaire termijn niet juist is.

Uitspraak in de zaak van:

Y, wonende te Amsterdam, appellante, gemachtigde: M.J. Konert, tegen

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen,

verweerder,

gemachtigde: mr J.A. van Jaarsveld, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 16 juli 1998, heeft appellante verweerder verzocht om haar financiële ondersteuning te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 30 oktober 1998 namens verweerder gedeeltelijk afwijzend beslist.

Bij brief van 1 december 1998 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit van 11 maart 1999 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij faxbericht, ingekomen bij het College op 21 april 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 26 juli 1999 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting is na schorsing van de zitting op 20 september 1999 op grond van artikel 8:16, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, voortgezet op 24 november 1999. Daar hebben appellante en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek voor aanspraak op financiële ondersteuning haar bestuurslidmaatschap van de ACLO ten grondslag gelegd.

Verweerder heeft in zijn beslissing van 30 oktober 1998 overwogen dat appellante op grond van de regeling *Afstudeerfonds 1998-1999* in beginsel aanspraak kan maken op 2 maanden financiële ondersteuning op grond van haar bestuurslidmaatschap ACLO gedurende de periode 1997/1998.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"(...)Van uw kant is gesteld dat voor bedoelde bestuurswerkzaamheden een maximale termijn van vier maanden ondersteuning geldt. In uw geval echter, is een ondersteuningstermijn van twee maanden toegekend, gemotiveerd met het argument dat u slechts twee maanden studievertraging heeft opgelopen.

(...)

Voor tempobeursstudenten(cohorten 96-), gelijk ook uw situatie, geldt dat bij het vervullen van een bestuursfunctie studievertraging uitdrukkelijk moet worden aangetoond. Al naar gelang de opgelopen vertraging wordt bekeken hoe lang de termijn van ondersteuning dient te zijn. (...)"

Ten aanzien van 16 studiepunten voert appellante aan dat deze dienen te worden toegerekend aan het studiejaar 1996-1997, omdat in dat studiejaar de studie-inspanningen waren verricht en niet in het studiejaar 1997-1998, waarin deze studiepunten formeel zijn behaald. Op die basis is er een studievertraging van 22 studiepunten en bestaat derhalve recht op 4 maanden afstudeersteun. Nu de regeling verweerder zonder dit in de regeling te bepalen het tegenovergestelde standpunt inneemt is er

sprake van strijd met het legaliteitsbeginsel. Voorts voert appellante aan dat daar de regeling medio 1997 nog niet bekend was er strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Tevens voert appellante aan dat het besluit van 30 oktober 1998 niet en het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd door te stellen dat het aantal studiepunten maatgevend is voor de studievertraging, terwijl verweerder zich in dat besluit op het standpunt stelt dat de studievertraging maatgevend is voor tempobeursstudenten. Appellante voert aan dat nu uit het besluit niet blijkt waarom verweerder tot strikte toepassing van de regels is overgegaan, er strijd is met de redelijkheid en billijkheid, omdat bij de afweging de omstandigheden van het geval geen rol hebben gespeeld, zoals het zoveel mogelijk beperken van de studievertraging in het desbetreffende studiejaar en het ontbreken aan het begin van dat studiejaar van de regeling die van toepassing zou worden. Appellante voert eveneens aan dat het buiten toepassing laten van de hardheidsclausule met een beroep op de strikte toepassing van de regeling strijdig is met de redelijkheid en billijkheid.

In het verweerschrift heeft verweerder het volgende aangevoerd:

"Op grond van de *Afstudeerregeling* kunnen studenten conform artikel 7.51 lid 1 sub d WHW aanspraak maken op financiële ondersteuning, indien wegens bijzondere omstandigheden *studievertraging* wordt opgelopen. (...). Indien een student gedurende een jaar lid is geweest van het bestuur van de ACLO kan in beginsel aanspraak worden gemaakt op financiële ondersteuning gedurende een termijn van *maximaal* vier maanden. Bedoelde termijn is derhalve niet forfaitair.

(...)

Sinds 1988 bestaat reeds zekerheid met betrekking tot de maximale termijn waarvoor studenten die een ACLO-bestuurslidmaatschap vervullen aanspraak kunnen maken op financiële ondersteuning uit het *Afstudeerfonds*, aangezien deze termijn sindsdien niet is gewijzigd.

(...)

Gedurende het studiejaar 1997-1998, (...), heeft appellante 36 studiepunten behaald. Uitgaande van een maximaal aantal te behalen studiepunten van 42, heeft appellante een vertraging opgelopen van zes studiepunten, wat overeenkomt met een (vertragingstermijn) van twee maanden, gedurende welke termijn appellante aanspraak heeft op financiële ondersteuning. (...)."

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een financiële voorziening ten behoeve van een student ten aanzien van wie zich ieder der navolgende feiten voordoet:

(...)

d. ten aanzien van de student hebben zich in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling als bedoeld in de bijlage van deze wet onder a tot en met g studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering werd genoten, een of meer bijzondere omstandigheden voorgedaan. Bij de vaststelling van de tijdsduur van de financiële ondersteuning wordt het verband tussen bijzonder omstandigheden, bedoeld in de eerste volzin onder d, en de

onderwijsprogrammering, in aanmerking genomen. De omvang van de voorzieningen is zodanig dat de betrokkene, in aanmerking genomen zijn omstandigheden, daardoor in redelijkheid in staat wordt gesteld zijn studie, bedoeld in de eerste volzin onder a, voort te zetten.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 2.2, eerste lid, in verband met artikel 2.1, eerste lid onder g, van het Uitvoeringsbesluit WHW, is het lidmaatschap van het bestuur van een studentenvereniging een van de bijzondere omstandigheden waaronder een financiële voorziening ten aanzien van een student wordt getroffen.

In verweerders op grond van artikel 7.51, vierde lid, van de WHW, vastgestelde Regeling Afstudeerfonds 1998-1999, hierna: de Regeling, is bij artikel 2, tweede lid, aanhef en onderdeel a, voor zo ver hier van belang, het volgende bepaald:

2. Voorwaarde voor de financiële ondersteuning is, dat (...)

a. de bijzondere omstandigheden daadwerkelijk tot studievertraging hebben geleid, waardoor het afsluitend examen niet binnen de periode van gemengde studiefinanciering krachtens de WSF behaald is; (...)"

Artikel 12, derde lid, van de Regeling luidt – voor zover hier van belang – als volgt:

"Aan de hand van het studievoortgangsoverzicht wordt op grond van de aangemelde bijzondere omstandigheid de opgelopen studievertraging vastgesteld evenals de hieruit rechtstreeks voortvloeiende aanspraak op ondersteuning uit het Afstudeerfonds."

Het College overweegt ten aanzien van de gestelde strijdigheid met algemene beginselen van behoorlijk bestuur dat de motivering de toets der kritiek kan doorstaan nu verweerder in het bestreden besluit verwezen heeft naar het criterium van behaalde studiepunten gedurende het bestuursjaar, waarbij het bestuursjaar samenvalt met studiejaar. Het is het College niet gebleken dat verweerder door de studiepunten die appellante in het bestuursjaar heeft behaald en bij de bepaling van ondersteuningstermijn heeft gehanteerd, gehandeld heeft in strijd met artikel 7.9a van de WHW. Het College overweegt daartoe dat bij artikel 7.9a van de WHW, in de WHW opgenomen bij wet van 2 juli 1993, Stb. 403, bij de invoering van de studievoortgangscontrole en tempobeursnorm, is bepaald dat het instellingsbestuur aan het einde van elk studiejaar de studievoortgang, bedoeld in artikel 17b, eerste dan wel tweede lid, van de Wet op de studiefinanciering voor iedere student op wie op enig moment in het studiejaar artikel 17b van die wet van toepassing is, vaststelt. Deze bepaling laat verweerder geen ruimte studiepunten anders toe te delen dan aan het studiejaar waarin deze zijn behaald. Het College doet zijn opvatting steunen op de volgende passage uit wetsgeschiedenis:

"De vaststelling van het aantal studiepunten is in beginsel een optelling van aan de hand van het aantal met succes afgelegde tentamens en examens." [MvT TK, vergaderjaar 1992-1993, 22 966, nr. 3, blz. 9]

Voorts is het College van oordeel dat nu bij de Regeling is bepaald dat het aantal behaalde studiepunten grondslag is voor de bepaling van de studievertraging en daarmee van de financiële ondersteuning er voor verweerder geen ruimte, is de persoonlijke omstandigheden van appellante daarbij te betrekken en evenmin voor toepassing van de hardheidsclausule.

Gelet op het feit dat appellante gedurende het studiejaar 1997-1998 36 studiepunten heeft behaald van een maximaal te behalen aantal van 42, kan niet worden gezegd dat verweerder niet in redelijkheid de vertragingstermijn op twee maanden heeft mogen stellen.

Daarbij tekent het College nog aan dat gelet op de tekst van de bepaling - maximum vier maanden - de uitleg van appellante dat er sprake is van een forfaitaire termijn niet juist is.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard:

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/032 (zie ook CBHO 99/012)

(mrs. Nijenhof, Martens, Lubberdink)

10 januari 2000

Advies studentendecaan, bijzondere omstandigheid, mededeling, uitschrijving, tempobeursnorm

WHW art. 7.51 lid 2; Afstudeerregeling 1997-1998 RUG art. 2 lid 2; Awb art. 8:16 lid 5

Het advies van de studentendecaan in maart 1998 zich uit te laten schrijven heeft appellant niet opgevolgd. In dat advies is gesteld dat appellant dan voor eigen risico ten aanzien van de financiële consequenties daarvan zijn studie voort zet.

Onder die omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant zich in de loop van het studiejaar tussentijds had kunnen en moeten uitschrijven en nu hij dat niet heeft gedaan dit voor rekening van appellant heeft mogen laten.

De eis van 21 studiepunten is een absolute, hetgeen ook aan appellant bekend is althans behoort te zijn. Aan een andersluidende mede-

deling door een studentendecaan, zo deze al plaatsgevonden zou hebben, kan derhalve niet de betekenis worden gehecht die appellant daaraan gehecht wil zien.

Uitspraak in de zaak van:

X, wonende te Groningen, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen,
verweerder,
gemachtigde: mr J.A. van Jaarsveld, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 15 december 1998, heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning te verlenen uit het Tempobeursfonds.

Op dat verzoek is bij besluit van 9 maart 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 13 april 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 23 juli 1999 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 24 augustus 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 30 augustus 1999 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting is na schorsing van de zitting op 20 september 1999 op grond van artikel 8:16, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, heropend op 24 november 1999. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat ziekte en het grillig verloop daarvan in de periode oktober 1997 tot september 1998 zijn studievoortgang hebben vertraagd.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat appellant wegens zijn ziekte gedurende de periode oktober 1997 tot september 1998 in een zodanige omstandigheid verkeerde dat hij de mogelijkheid heeft gehad zich tussentijds uit te schrijven en dat tegen het advies van de studentendecaan in, op eigen risico, de studie heeft voortgezet.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

"Van de zijde van ons College is aangevoerd dat de universiteit bij het verlenen van financiële steun uit het Afstudeerfonds een reële inschatting van de risico's wenst te kunnen maken. Om deze reden stelt het College van Bestuur als voorwaarde dat een student, teneinde voor ondersteuning in aanmerking te komen, contact dient te hebben gehad met een studentendecaan van het STAG. Het advies van het STAG is doorslaggevend voor de vraag

of een student op min of meer verantwoorde wijze kan doorstuderen, of dat deze zich beter (tussentijds) kan uitschrijven als student. De beslissing om al dan niet door te gaan met de studie is in eerste en enige instantie aan de student; wil deze echter op enig moment aanspraak kunnen maken op financiële ondersteuning vanwege de universiteit, dan zal derhalve het advies van STAG dienen te worden gevolgd.

In uw geval heeft STAG op 26/11/1997 aangegeven dat u "de zaak nog even moest aankijken", dat u zich eventueel tijdelijk per 1/12 of per 1/1 moest uitschrijven, en dat u, indien er geen verbetering zou optreden, in januari terug moest komen.

Op 24/03/1998 is vervolgens uitdrukkelijk aangegeven dat de financiële gevolgen voor het voortzetten van de studie voor rekening van uzelf zouden komen.

(...)

Van de zijde van ons College is aangegeven dat de coulance juist is gelegen in hetgeen in november is afgesproken. De afspraken die daarna zijn gemaakt, en welke ook op het meldingsformulier zijn vermeld, laten aan duidelijkheid verder niets te wensen over."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"(...) Wel heeft ze [de studentendecaan] daarbij opgemerkt dat als er geen verbeteringen optreden de risico's voor eigen rekening zijn. Op dat moment had ik namelijk nog geen studiepunten behaald. Als ik dicht tegen de 21 puntengrens zou komen zou het alsnog geen probleem vormen. Dit heeft zij bedoeld met het op eigen risico voortzetten van de studie. (...).

Ik heb net niet voldaan aan de tempobeursnorm. (...) Mevrouw Jalving heeft zeker verwachtingen opgeroepen van de kant van de universiteit(...)."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"(...) Ons College is van mening dat appellant een eigen verantwoordelijkheid heeft inzake zijn studievoortgang en financiële situatie. (...)

Gelet op het feit dat de studentendecaan appellant heeft uitgelegd dat het op deze voet doorgaan met de studie voor rekening en risico van hem zou komen en appellant desondanks om hem moverende redenen ervoor heeft gekozen door te gaan, impliceert dat niet voldaan is aan de voorwaarde om de inschrijving tussentijds te beëindigen."

Ingevolge artikel 7.51, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student die naar zijn oordeel door bijzondere omstandigheden in een studiejaar niet de norm van de studievoortgang – in het studiejaar 1995-1996: ten minste 21 studiepunten –, heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.51, derde lid, van de WHW, in samenhang met artikel 2.2, tweede lid, in verband met artikel 2.1, eerste lid onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW, is ziekte een omstandigheid waaronder financiële ondersteuning aan een student wordt verleend.

Artikel 2, tweede lid, van verweerders krachtens artikel 7.51, vierde lid, van de WHW, vastgestelde Afstudeerfondsregeling 1997-1998, hierna: de Regeling, luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

"2. Aan de causaliteitseis wordt voldaan indien:

a. aan het einde van het betreffende studiejaar aangetoond kan worden dat de omstandigheid als bedoeld in het eerste lid er de oorzaak van is geweest dat men niet aan de in de WSF neergelegde norm van 21 studiepunten heeft voldaan,

en

b. er tevens sprake is van een zodanige omstandigheid dat het niet mogelijk was om op grond van het bepaalde in artikel 7.42, vierde lid van de wet de inschrijving als student tussentijds te beëindigen."

Beoordeeld moet worden of verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het voor appellant mogelijk en aangewezen was de inschrijving tussentijds te beëindigen.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellant in de periode oktober 1997 tot september 1998 ziek was. Voorts staat vast dat appellant ondanks zijn ziekte aan tentamens heeft deelgenomen en uiteindelijk 17 studiepunten, derhalve vier punten te weinig om te voldoen aan de tempobeursnorm, heeft behaald. Het advies van de studentendecaan in maart 1998 zich uit te laten schrijven heeft appellant niet opgevolgd. In dat advies is gesteld dat appellant dan voor eigen risico ten aanzien van de financiële gevolgen daarvan zijn studie voortzet.

Onder die omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant zich in de loop van het studiejaar tussentijds had kunnen en moeten uitschrijven en nu hij dat niet heeft gedaan dit voor rekening van appellant heeft mogen laten.

De eis van 21 studiepunten is een absolute, hetgeen ook aan appellant bekend is althans, behoort te zijn. Aan een andersluidende mededeling door een studentendecaan, zo deze al plaatsgevonden zou hebben, kan derhalve niet de betekenis worden gehecht die appellant daaraan gehecht wil zien.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/039

(mrs Loeb, Lubberdink, Olivier)

5 maart 2000

Advies studentendecaan, beoordelingsvrijheid, ziekte[grillig verloop]

WHW art. 7.51 lid 1 onderdeel d; Afstudeerfondsregeling Hogeschool voor de Kunsten Utrecht art. 3 lid 3

Tussen partijen is niet in geschil dat appellant vanaf april 1996 ziek was. Voorts staat vast dat appellant desondanks aan tentamens heeft deelgenomen.

Verweerder pleegt slechts tot verlening van financiële ondersteuning uit het afstudeerfonds over te gaan, indien uitschrijving geen oplossing bood. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat een student niet voor financiële ondersteuning in verband met ziekte in aanmerking komt, indien uitschrijving voor de hand lag, maar het daartoe niet is gekomen. Verweerder komt terzake beoordelingsvrijheid toe. Nu vaststaat dat appellant het advies van de studentendecaan van 26 november 1996 om zich uit te laten schrijven niet heeft opgevolgd en niet geoordeeld kan worden dat hij daarvoor klemmende redenen had, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat appellant niet heeft voldaan aan het bepaalde bij artikel 3, derde lid, van de Regeling en het verzoek mogen afwijzen. Dat appellant zich, naar hij stelt, weer goed voelde en uiteindelijk aan het einde van de tweede helft van het studiejaar 21 studiepunten behaalde, maakt dit niet anders.

Uitspraak in de zaak van:

D, wonende te Utrecht, appellant,
tegen

het college van bestuur van de Hogeschool van de Kunsten Utrecht te Utrecht, verweerder,

gemachtigden: J. Klazema en J.M.C. Krol,
beiden werkzaam bij verweerders hogeschool.

1. Procesverloop

Bij brief van 24 maart 1999 heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning te verlenen uit het Afstudeerfonds.

Op dat verzoek is bij besluit van 6 juli 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 1 augustus 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 6 september 1999 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 12 oktober 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 15 december 1999 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 januari 2000. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat ziekte en het grillig verloop daarvan vanaf april 1996 zijn studievoortgang hebben vertraagd.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat appellant zich ondanks herhaalde adviezen daartoe van de decanen niet heeft uitgeschreven.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

"Uit uw dossier bij de decanen blijkt dat u sinds april 1996 meer malen (14 x) contact heeft gehad met de decanen, en dat u met elk van hen meer keren gesproken heeft. Zij hebben u telkens van advies en informatie voorzien. Op grond van uw situatie is u herhaaldelijk geadviseerd u uit te schrijven wegens ziekte. Dit heeft u nooit gedaan. In art. 3, lid 3, van de regeling Afstudeerfonds (zie pagina 437 studiegids 1998/1999) staat duidelijk vermeld dat men zich zo spoedig mogelijk moet uitschrijven indien er sprake is van (langdurige) ziekte. Indien dit niet gebeurt dient de student op overtuigende wijze aan te tonen waarom dit niet is gebeurd. In de ogen van het College van Bestuur heeft u dit niet overtuigend aangetoond."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"Het is op de academie bijzonder moeilijk om überhaupt iemand te spreken te krijgen. Ik heb daar heel veel tijd in gestoken maar je wordt van het kastje naar de muur gestuurd. Ik verbaas me dan ook over het bestaan van een dossier waarin vermeld wordt dat ik 14 keer contact zou hebben gehad met decanen die mij telkens van advies en info hebben voorzien. Dit is niet waar.

Op die ene keer na, in oktober 1996. Ik ging toen naar de decaan omdat ik de aansluiting met het eerste semester van dat studiejaar had gemist en graag advies wilde over de juiste volgorde voor de voortgang van mijn studie. Zij adviseerde mij toen me uit te laten schrijven wegens zogenaamde langdurige ziekte. Daar was toen geen sprake van. Ik ben in januari 1997 gewoon weer aan de slag gegaan en heb 21 studiepunten gehaald."

In het verweerschrift heeft verweerder een opsomming gegeven van de contacten die appellant heeft gehad met verweerdere decanaat en heeft daarbij nog het volgende aangevoerd:

"Kortom er is veelvuldig en uitvoerig contact en overleg met D. geweest in de periode april 1996 - april 1999 over zijn ziekte, gevolgen van de ziekte en studiepunten. Meerdere keren is hem geadviseerd zich uit te schrijven. D. vraagt informatie en advies, maar maakt daarvan mondjesmaat en naar eigen goeddunken gebruik, c.q. maakt daarvan geen gebruik.

(...)

D. is meerdere malen dringend geadviseerd om zich uit te schrijven in verband met zijn ziekte. De verwijfsbrief van de decaan d.d. 26 november 1996 aan de studentenarts toont dat ten overvloede nog eens aan. Hij is geïnformeerd over de gevolgen van niet-uitschrijving en de risico's voor de studiefinanciering."

Ter zitting heeft appellant nog aangevoerd dat hij zich niet heeft uitgeschreven uit angst zich daarna niet opnieuw te kunnen inschrijven.

Door verweerder is daartegen aangevoerd dat appellant dit punt nimmer tegenover het decanaat kenbaar heeft gemaakt, noch hierop actie heeft ondernomen.

Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur

van een hogeschool een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student ten aanzien van wie zich ieder der navolgende feiten heeft voorgedaan:

d. ten aanzien van de student hebben zich in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling als bedoeld in de bijlage van deze wet onder a tot en met g studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering werd genoten, een of meer bijzondere omstandigheden voorgedaan.

Ingevolge artikel 7.51, derde lid, van de WHW, in samenhang met artikel 2.2, tweede lid, in verbinding met artikel 2.1, eerste lid onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW, is ziekte een omstandigheid waaronder financiële ondersteuning aan een student wordt verleend.

Artikel 3, derde lid, van verweerdere krachtens artikel 7.51, vierde lid, van de WHW, vastgestelde Afstudeerfondsregeling Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, hierna: de Regeling, luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

"3. De student moet aantonen dat hij/zij zich z.s.m. heeft uitgeschreven in geval van (langdurige) ziekte, (...) of indien dit niet het geval is geweest op overtuigende wijze aantonen waarom dit niet is gebeurd."

Tussen partijen is niet in geschil dat appellant vanaf april 1996 ziek was. Voorts staat vast dat appellant desondanks aan tentamens heeft deelgenomen.

Verweerder pleegt slechts tot verlening van financiële ondersteuning uit het afstudeerfonds over te gaan, indien uitschrijving geen oplossing bood. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat een student niet voor financiële ondersteuning in verband met ziekte in aanmerking komt, indien uitschrijving voor de hand lag, maar het daartoe niet is gekomen. Verweerder komt terzake beoordelingsvrijheid toe. Nu vaststaat dat appellant het advies van de studentendecaan van 26 november 1996 om zich uit te laten schrijven niet heeft opgevolgd en niet geoordeeld kan worden dat hij daarvoor klemmende redenen had, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat appellant niet heeft voldaan aan het bepaalde bij artikel 3, derde lid, van de Regeling en het verzoek mogen afwijzen. Dat appellant zich, naar hij stelt, weer goed voelde en uiteindelijk aan het einde van de tweede helft van het studiejaar 21 studiepunten behaalde, maakt dit niet anders.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/041 (vervolg CBHO 98/053)
(mrs Loeb, Lubberdink, Olivier)
25 februari 2000

Herziening, nieuwe feiten en omstandigheden, termijn, oordeel Commissie gelijke behandeling

Awb art. 8:88 lid 1

Het oordeel van de Commissie Gelijke Behandeling is van 9 september 1999. Reeds om die reden is het geen nieuw feit of nieuwe omstandigheid in de zin van artikel 8: 88, eerste lid, van de Awb.

Uitspraak in de zaak van:

F, wonende te Spijkenisse, verzoeker, gemachtigde: G. Grubben, tegen
het college van bestuur van de Ichtus Hogeschool te Rotterdam,
verweerder, gemachtigde: mr W.E. Pors, advocaat te Den Haag.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 26 april 1999, nr. CBHO 98/053, heeft het College het Beroep van verzoeker inzake het niet restitueren van collegegeld, ongegrond verklaard.

Bij brief van 18 oktober 1999 heeft verzoeker om herziening van die uitspraak verzocht.

Van verweerder is op 3 december 1999 een geschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 januari 2000. Daar hebben verzoeker en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader uiteengezet.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak, die bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijze niet bekend konden zijn, en waren zij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

In de uitspraak van 26 april 1999 heeft het College overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gestelde problemen op de stage-

school niet kunnen worden aangemerkt als een omstandigheid, als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid onder d, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW).

Aan het verzoek heeft verzoeker ten grondslag gelegd dat bij de uitspraak niet in aanmerking is genomen dat verweerder bij de uitvoering van de stageovereenkomst, jegens verzoeker onderscheid heeft gemaakt op grond van ras als bedoeld in artikel 7, eerste lid sub c, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Algemene wet gelijke behandeling. Dat blijkt volgens verzoeker uit Oordeel 99-79, van de Commissie gelijke behandeling, dossier nr. 98/221, van 9 september 1999, waarin als volgt is overwogen:

4.9 De Commissie is (...) van oordeel dat de wederpartij (=verweerder) te kort is geschoten in haar uit de gelijke behandelingsvoorschriften voortvloeiende verplichting verzoeker voldoende te beschermen tegen een ongelijke behandeling op grond van zijn afkomst. Deze verplichting geldt, zoals hiervoor onder 4.5 omschreven, ook ten aanzien van een discriminerende bejegening door personen die zij inzet bij de uitvoering van het stagecontract. Derhalve heeft de wederpartij bij de uitvoering van de stageovereenkomst jegens verzoeker onderscheid op grond van ras gemaakt zoals bedoeld in artikel 7 lid 1 sub c AWGB.

Het College overweegt ten aanzien van het verzoek als volgt.

Het oordeel van de Commissie Gelijke Behandeling is van 9 september 1999. Reeds om die reden is het geen nieuw feit of nieuwe omstandigheid in de zin van artikel 8: 88, eerste lid, van de Awb. Het verzoek moet dan ook worden afgewezen.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het verzoek om herziening ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/045
(mrs Olivier, Martens, Borman)
17 juli 2000

Advies studie-adviseuse, chronische migraine, tussentijdse uitschrijving, verwachting

WHW art. 7.51 lid 1 en 2; Regeling financiële ondersteuning studenten UU art. 10 lid 3

Gelet op de hinder die appellante voor haar studievoortgang ondervond van de migraine, lag het op haar weg om – ter beperking van schade – tussentijds beëindiging van de in-

schrijving te vragen. Terecht heeft verweerder geen aanleiding gezien aan te nemen dat zulks is nagelaten tengevolge van overmacht of op grond van de redelijke verwachting dat haar klachten appellante niet zouden beletten aan de tempobeursnorm te voldoen. In dit verband acht het College van belang dat appellante op 7 april 1998 pas beschikte over tien studiepunten. Op deze datum kon appellante, gelet op de ernst van haar klachten, niet gerechtvaardigd verwachten dat zij nog tijdig de minimaal vereiste elf extra studiepunten zou behalen.

Nu appellante had nagelaten zich tussentijds uit te schrijven en – zonder rechtvaardingsgrond – dus niet in staat was een hierop betrekking hebbend bewijsstuk over te leggen, heeft verweerder op goede grond geconcludeerd dat zich geen omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, derde lid, van de WHW voordoen waaronder ondersteuning wordt verleend.

Uitspraak in de zaak van:

D, wonende te Utrecht, appellante,
gemachtigde: mr J.H.M. Klerks, advocaat te Mijdrecht,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht, verweerder,
gemachtigden: mr M.A. Merton en mr S. Polak,
beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 17 december 1998, heeft appellante verweerder verzocht om haar financiële ondersteuning te verlenen uit het Afstudeerfonds. Tegelijkertijd verzocht zij hierbij om tempobeurscompensatie voor het studiejaar 1997/1998.

Op beide verzoeken is bij besluit van 2 juli 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 22 juli 1999 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 29 september 1999 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 9 november 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 24 december 1999 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 april 2000. Daar hebben appellante en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek ten grondslag gelegd dat verergerde migraineklachten in

het studiejaar 1997 – 1998 haar studievoortgang hebben vertraagd.

Verweerder heeft in de afwijzende beslissing van 2 juli 1999 overwogen dat appellante door zich, ook na contact met haar studieadviseuse, niet tussentijds uit te schrijven (of de studiefinanciering stop te zetten), onvoldoende verantwoordelijkheid heeft genomen om haar vertraging – en door de schade als gevolg van het niet behalen van de temponorm – zo beperkt mogelijk te houden.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

“Wij blijven van oordeel dat u zich in het studiejaar 1997/98 na het contact dat u in april 1998 met uw studieadviseur had en gelet op uw studieresultaten en de ernst van uw klachten, die in dat studiejaar heviger waren dan in de twee studie jaren daarvoor, had moeten uitschrijven of uw studiefinanciering had moeten stopzetten.”

In beroep heeft appellante – samengevat weergegeven – het volgende doen aanvoeren:

1. Appellante is het oneens met het College van Bestuur, daar haar beslissing om zich niet uit te schrijven gebaseerd was op de redelijke verwachting dat haar migraine c.q. haar bijzondere familie-omstandigheden haar niet zouden beletten aan de vereisten van de tempobeurs te voldoen. Ten tijde van haar gesprek met de studieadviseuse had appellante 10 studiepunten voor het studiejaar 1997-1998 behaald. Met nog twee studieblokken had appellante de mogelijkheid om nog een 20 studiepunten te behalen en de verwachting dat zij er zeker 11 zou moeten kunnen halen. In eerdere studie jaren had appellante immers, onder slechtere omstandigheden, ook haar vereiste aantal studiepunten gehaald.

2. Het besluit is in strijd met het motiveringsbeginsel genomen.

De motivering van het besluit is summier en hierin wordt door verweerder niet ingegaan op de door appellante kenbaar gemaakte bezwaren.

3. Het besluit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel genomen.

Verweerder baseert zijn besluit onder meer op een advies van mevrouw Niers, studentepsychologe van de Universiteit Utrecht. Deze heeft appellante echter nooit zelf gesproken, waardoor appellante twijfelt aan de waarde van dit advies. Verweerder heeft voor het primaire besluit gebruik gemaakt van een advies van begin 1997, uitgebracht door studentepsychologe Van Rees na een intake gesprek en is daarmee onvoldoende voorbereid en in strijd met de zorgvuldigheid genomen. Daarnaast is de informatie uit het gesprek met mevrouw Van Rees voor een ander doel gebruikt dan waarvoor het bestemd was.

4. Appellante stelt dat zij bij de vernietiging van het besluit niet alleen een financieel belang heeft maar ook een emotioneel belang. Deze wegen op tegen verweerders belangen. Nu dit is miskend, is het besluit in strijd met het evenredigheidsbeginsel genomen.

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

“Vanaf 16 maart 1998 was appellante bij de Riagg bekend, waarnaar zij in februari 1998 door de studentepsycholoog was doorverwezen. Dat zij begin april 1998 al het gevoel had dat zij door de behandeling bij de Riagg haar migraine steeds meer onder controle kreeg, lijkt ons niet reëel.

In tegenstelling tot appellante, zijn wij van mening dat er in april 1998 geen sprake was van een redelijke verwachting dat haar ziekte haar niet zou beletten de temponorm te halen.”

Allereerst overweegt het College dat verweerder ter zitting heeft erkend dat de door hem gegeven motivering van de weigering afstu-

deersteun te verlenen welke motivering bij de beslissing op bezwaar is gehandhaafd niet deugdelijk is. Het bestreden besluit dient in zoverre dan ook te worden vernietigd. Het beroep is in zoverre gegrond.

Ten aanzien van de weigering tot tempobeurscompensatie over te gaan, overweegt het College het volgende.

Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student ten aanzien van wie zich ieder der navolgende feiten voordoet:

(...)

d. ten aanzien van de student hebben zich in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling als bedoeld in de bijlage van deze wet onder a tot en met g studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering werd genoten, een of meer bijzondere omstandigheden voorgedaan.

Ingevolge artikel 7.51, tweede lid, van de WHW treft het instellingsbestuur een financiële voorziening, indien de student naar zijn oordeel door bijzondere omstandigheden het in artikel 31a van de Wet op de studiefinanciering bedoelde resultaat dan wel de in artikel 31b, 31d, 31e of 31f van die wet bedoelde prestatie niet heeft behaald. Ingevolge artikel 2.2, tweede lid, juncto artikel 2.1 eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW zijn de bijzondere omstandigheden als hier bedoeld – voor zover hier van belang – ziekte dan wel een lichamelijk, zintuiglijke of andere functiestoornis van de betrokkene.

Artikel 10, derde lid, aanhef en onderdeel d, van verweerders krachtens artikel 7.51, vierde lid, van de WHW, vastgestelde Regeling financiële ondersteuning studenten (hierna: de Regeling) bepaalt met betrekking tot de aanvraag inzake tempobeurscompensatie als volgt:

“3. Bij de aanvraag worden de volgende stukken meegezonden:

(...)

d. indien de aanvraag berust op ziekte of bijzondere familieomstandigheden en het mogelijk was om in de periode waarin die omstandigheden zich hebben voorgedaan het verbruik van studiefinanciering te onderbreken door toepassing van artikel 7.42, eerste lid, onder b van de WHW: een bewijsstuk waaruit blijkt dat aanvrager om tussentijdse beëindiging van zijn inschrijving heeft verzocht;

Het bewijsstuk, bedoeld onder d, is niet vereist, indien aanvrager aantoont dat een verzoek tot tussentijdse beëindiging van de inschrijving achterwege is gebleven door overmacht of op grond van zijn redelijke verwachting dat de ziekte resp. de bijzondere familieomstandigheden hem niet zouden beletten aan de vereisten ten aanzien van de tempobeursnorm te voldoen.”

Beoordeeld moet worden of verweerder zich ten aanzien van het verzoek om ondersteuning uit het Tempobeursfonds op het standpunt heeft mogen stellen dat het voor appellante

mogelijk en aangewezen was de inschrijving tussentijds te beëindigen.

Het College overweegt hieromtrent het volgende.

Appellante geeft aan dat zij chronische migraineklachten had, die zodanig waren verergerd dat zij op 5 februari 1998 bij de studieadviseur langs ging om te praten hoe het verder moest. Op 7 april 1998 had zij naar eigen zeggen opnieuw een afspraak bij de studieadviseur, in welk verband stoppen met studeren is overwogen. Appellante heeft hiervan afgezien, omdat de migraine haar ook zou verhinderen te werken.

Gelet op de hinder die appellante voor haar studievoortgang ondervond van de migraine, lag het op haar weg om – ter beperking van schade – tussentijds beëindiging van de inschrijving te vragen. Terecht heeft verweerder geen aanleiding gezien aan te nemen dat zulks is nagelaten tengevolge van overmacht of op grond van de redelijke verwachting dat haar klachten appellante niet zouden beletten aan de tempobeursnorm te voldoen. In dit verband acht het College van belang dat appellante op 7 april 1998 pas beschikte over tien studiepunten. Op deze datum kon appellante, gelet op de ernst van haar klachten, niet gerechtvaardigd verwachten dat zij nog tijdig de minimaal vereiste elf extra studiepunten zou behalen.

Nu appellante had nagelaten zich tussentijds uit te schrijven en – zonder rechtvaardingsgrond – dus niet in staat was een hierop betrekking hebbend bewijsstuk over te leggen, heeft verweerder op goede grond geconcludeerd dat zich geen omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, derde lid, van de WHW voordoen waaronder ondersteuning wordt verleend.

Gelet op het vorenstaande dient het beroep, voor zover gericht tegen de weigering van tempobeurscompensatie, ongegrond te worden verklaard.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht f 60,-- te vergoeden.

Op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, veroordeelt het College verweerder in de kosten verbonden met de behandeling van het beroep. Overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht bedragen de kosten van appellante f 1420,-- voor rechtskundige bijstand en f 30,-- voor reiskosten. Het College wijst de universiteit Utrecht aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep voor zover gericht tegen weigering van afstudeersteun gegrond en vernietigt het bestreden besluit in zoverre;
- bepaalt dat verweerder opnieuw beslist op het bezwaar tegen de weigering van afstudeersteun;
- verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
- bepaalt dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,-- (zegge: zestig gulden) vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de kosten van dit geding ten bedrage van f 1.450,-- (zegge: eenduizendvierhonderdvijftig gulden), aan appellante te vergoeden;
- wijst de Universiteit Utrecht aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

□

Nr. CBHO 99/046

(mrs Olivier, Lubberdink, De Rijke-Maas)

3 april 2000

Contact decaan, uitschrijving, toezending stukken

WHW artikel 7.51 lid 2

Regeling financiële ondersteuning studenten UU 1993-1994 artikel 5 lid 2

Regeling financiële ondersteuning studenten UU 1994-1995 artikel 5 lid 3

Appellante heeft ten aanzien van haar verzoek voor het studiejaar 1993-1994 en voor het studiejaar 1994-1995 geen contact gehad met de studentendecaan over de bijzondere omstandigheden die de studievertraging hebben veroorzaakt, zodat hij niet heeft kunnen adviseren over tussentijdse beëindiging van de studie. Evenmin is gebleken dat appellante zich op grond van de nieuwe bijzondere omstandigheden, zoals bepaald in artikel 5, tweede lid, van de Regeling 1993-1994, respectievelijk artikel 5, derde lid, van de Regeling 1994-1995 zelf heeft uitgeschreven voor dat studiejaar.

(...)

Het College overweegt ten aanzien van appellantes betoog ten aanzien van de toezending door verweerder van de brief van 2 december 1994 als volgt. Verweerders brief was een reactie op appellantes brief van 23 november 1994. Indien verweerders brief appellante niet heeft bereikt had appellante in vervolg op haar eigen brief binnen een redelijke termijn actie

kunnen ondernemen om alsnog antwoord te krijgen op haar brief. Dat heeft zij niet gedaan. Onder die omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat verweerder het niet opnemen van contact van appellante met de studentendecaan de heer Peters niet aan appellante mocht tegenwerpen

Uitspraak in de zaak van:

H, wonende te Utrecht, appellante, gemachtigde: T,
tegen

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht, verweerder,

gemachtigden: mr M.A. Merton en mr. S. Polak, beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief, gedagtekend 25 februari 1998, heeft appellante verweerder verzocht om haar financiële ondersteuning te verlenen uit het Tempobeursfonds over de studiejaren 1993-1994, 1994-1995 en 1995-1996.

Op dat verzoek is bij besluit van 22 december 1998 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 29 januari 1999 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 30 september 1999 heeft verweerder het bezwaar voor zover het betrekking heeft op het studiejaar 1995-1996 gegrond en voor het overige ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 11 november 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 6 januari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 februari 2000. Daar hebben appellante en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek ten grondslag gelegd dat ziekte in de studiejaren 1993-1994 en 1994-1995 haar studievoortgang heeft vertraagd.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

Studiejaar 1993-1994

"In uw bezwaarschrift heeft u nieuwe informatie verschaft. Uit deze informatie is ons gebleken dat de omstandigheden, waarvoor u onder behandeling was bij uw psychiater, grote invloed hebben gehad op uw studievoortgang in het studiejaar 1993-1994, zodat alsnog moet worden vastgesteld dat is voldaan aan het vereiste van de dubbele causaliteit. Volgens de in dat studiejaar geldende regeling financiële ondersteuning gold een uitschrijfplicht indien men door bijzondere omstandigheden niet aan de temponorm (destijds 10 studiepunten) kon voldoen. U heeft zich in dat studiejaar niet uitgeschreven en aan de studentendecaan niet alle omstandigheden vermeld die een adequaat advies van hem mogelijk maakten. Indien u toen aan de studen-

tendecaan had gemeld dat er nog meer bijzondere omstandigheden speelden, had hij zijn advies daarop kunnen baseren. Wij blijven daarom van oordeel – zij het op andere gronden – dat u voor het studiejaar 1993-1994 niet in aanmerking komt voor tempobeursvergoeding.”

Studiejaar 1994-1995

“In uw bezwaarschrift schrijft u dat de reden dat u niet heeft gereageerd op de brief d.d. 2 december 1994 van de heer Peters is gelegen in het feit dat u enorm opgeslokt werd door lichamelijke en geestelijke moeilijkheden. Om diezelfde reden bent u niet op het idee gekomen u te laten uitschrijven.

U heeft uw brief aan de heer Peters geschreven op 23 november 1994. De heer Peters heeft die brief korte tijd later beantwoord op 2 december 1994 en u in zijn brief erop gewezen dat uitschrijven een voorwaarde is om voor tempobeursvergoeding in aanmerking te komen. U heeft niet gereageerd op de brief van de heer Peters. Niet valt in te zien waarom u, ondanks de lichamelijke en geestelijke moeilijkheden, wel in staat was om het initiatief te nemen om een brief te schrijven en niet in staat zou zijn om ruim een week erna te reageren op het antwoord van de heer Peters. Wij blijven daarom van oordeel dat er geen sprake is van omstandigheden die uw handelwijze verschoonbaar maken.”

In beroep heeft appellante het volgende aangevoerd:

“Het college stelt vast, dat alsnog is voldaan aan het vereiste van dubbele causaliteit. Echter, zij verwijt mij dat ik aan studentendecaan drs. F.J.V.M. Peters ‘niet alle omstandigheden heb vermeld die een adequaat advies van hem mogelijk maken.’ Zij doelt hierbij op de omstandigheid, dat ik het College pas bij mijn bezwaarschrift op de hoogte heb gebracht van het feit dat ik, naast alle lichamelijke gezondheidsproblemen, in psychotherapie was bij psychiater R. Schoonhoven, vanwege het verwerken van traumatische gebeurtenissen uit het verleden. Ik heb dit niet eerder gemeld, omdat ik dit erg moeilijk en pijnlijk vond. Daarbij was ik in de veronderstelling dat mijn lichamelijke problemen een voldoende verklaring zouden zijn voor mijn langzame studeertempo.

(...)

Mijns inziens valt niet in te zien, waarom mijn verzuim aan Peters mee te delen, dat ik in psychotherapie ben, in het studiejaar 1993/1994, dermate ernstig door het College wordt opgevat, dat tempobeurscompensatie wordt geweigerd, terwijl hetzelfde verzuim in studiejaar 1995/1996 geen belemmering vormt om mij tempobeurscompensatie toe te kennen.

Studiejaar 1994/1995.

(...) De vraag rijst dan ook, of de brief überhaupt verzonden is of aangekomen is. Een telefoontje met Universiteit Utrecht kan ook geen opheldering geven: er zijn wel kopieën, maar geen bewijs dat deze inderdaad is verstuurd.”

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

Studiejaar 1993/1994

“Volgens artikel 5 lid 2 van de toen geldende regeling financiële ondersteuning studenten en auditoren is een voorwaarde voor het in aanmerking komen van tempobeursvergoeding dat student zich, indien mogelijk, heeft uitgesproken. Appellante heeft niet aan de uitschrijfplicht voldaan. Bij tijdig contact met een studentendecaan kan deze de student adviseren over de stappen die hij moet nemen, zoals bijvoorbeeld uitschrijven indien sprake is van vertraging ten gevolge van bijzondere omstandigheden. Alleen is het dan uiteraard wel van belang dat alle omstandigheden die een rol spelen bij de studievertraging daar naar voren worden gebracht zodat de studentendecaan een advies m.b.t. al dan niet uitschrijven kan baseren op alle relevante gegevens.

Studiejaar 1994/1995

“Het College stelt zich op het standpunt dat het op de weg van appellante had gelegen om, indien zij geen reactie

heeft ontvangen op haar brief d.d. 23 november 1999 [bedoeld zal zijn: 1994], contact met de heer Peters of een ander decaan op te nemen.”

Het College overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 7.51, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student die naar zijn oordeel door bijzondere omstandigheden in een studiejaar niet de norm van de studievoortgang – in het studiejaar 1993-1994 en 1994-1995: ten minste 10 studiepunten –, heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.51, derde lid, van de WHW, in samenhang met artikel 2.2, tweede lid, in verbinding met artikel 2.1, eerste lid onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW, is ziekte een omstandigheid waaronder financiële ondersteuning aan een student wordt verleend.

Artikel 5, tweede lid, van verweerders krachtens artikel 7.51, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde Regeling Financiële ondersteuning studenten 1993-1994, hierna: de Regeling 1993-1994, luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

“2. Indien verzoeker door één of meer van de in het eerste lid onder a en b genoemde omstandigheden vertraging heeft opgelopen en het mogelijk was om in de periode waarin die omstandigheden zich hebben voorgedaan het verbruik van de inschrijvingsduur te onderbreken door toepassing van artikel 7.42, vierde lid WHW, dan is een voorwaarde voor het in aanmerking komen voor steun zoals bedoeld in artikel 7 en 8 dat verzoeker een schriftelijk verzoek als bedoeld in artikel 7.42, vierde lid, WHW heeft gedaan.”

Artikel 5, derde lid, van verweerders krachtens artikel 7.51, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde Regeling Financiële ondersteuning studenten 1994-1995, hierna: de Regeling 1994-1995, is gelijklopend aan artikel 5, tweede lid, van de Regeling 1993-1994.

Beoordeeld moet dus worden of verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het voor appellante mogelijk was de inschrijving tussentijds te beëindigen.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in de studiejaar 1993-1994 en 1994-1995 ziek was. Voorts staat vast dat appellante ondanks haar ziekte aan tentamens heeft deelgenomen en telkenmale 4 studiepunten, derhalve zes punten te weinig om te voldoen aan de tempobeursnorm, heeft behaald.

Appellante heeft ten aanzien van haar verzoek voor het studiejaar 1993-1994 en voor het studiejaar 1994-1995 geen contact gehad met de studentendecaan over de bijzonder omstandigheden die de studievertraging hebben veroorzaakt, zodat hij niet heeft kunnen adviseren over tussentijdse beëindiging van de studie. Evenmin is gebleken dat appellante zich op grond van de nieuwe bijzondere omstandigheden, zoals bepaald in artikel 5, tweede lid,

van de Regeling 1993-1994, respectievelijk artikel 5, derde lid, van de Regeling 1994-1995 zelf heeft uitgeschreven voor dat studiejaar.

Onder die omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante zich in de loop van het studiejaar 1993-1994 en het studiejaar 1994-1995 tussentijds had kunnen en moeten uitschrijven en nu zij dat niet heeft gedaan dit voor rekening van appellante heeft mogen laten.

Het College overweegt ten aanzien van appellantes betoog ten aanzien van de toezending door verweerder van de brief van 2 december 1994 als volgt. Verweerders brief was een reactie op appellantes brief van 23 november 1994. Indien verweerders brief appellante niet heeft bereikt had appellante in vervolg op haar eigen brief binnen een redelijke termijn actie kunnen ondernemen om alsnog antwoord te krijgen op haar brief. Dat heeft zij niet gedaan. Onder die omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat verweerder het niet opnemen van contact van appellante met de studenten-decaan de heer Peters niet aan appellante mocht tegenwerpen.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/051

(mrs Olivier, Lubberdink, De Rijke-Maas)

3 april 2000

(Bezwaar)termijn, (verschoonbare) termijn-overschrijding, zaakwaarnemer

Awb art. 6:7, 6:8 en 6:11

Nu de ziekte van appellant reeds langere tijd bekend was, kan reeds op deze grond de ziekte niet als excuus voor de termijnoverschrijding gelden. Het lag op de weg van appellant dan wel diens zaakwaarnemer(s) in verband hiermee de nodige maatregelen te treffen.

Uitspraak in de zaak van:

**E, wonende te Utrecht appellant,
tegen**

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht, verweerder, gemachtigden: mr M.A. Merton en mr S. Polak, beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Appellant heeft verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning te verlenen uit het Tempobeursfonds over het studiejaar 1997-1998.

Op dat verzoek is bij besluit van 8 juli 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 30 augustus 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 12 oktober en verzonden op 15 oktober 1999 heeft verweerder het bezwaarschrift wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief van 18 november 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 19 januari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 februari 2000. Daar heeft verweerder bij monde van zijn gemachtigden zijn standpunt nader toegelicht. Appellant is daar niet verschenen.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

"In uw bezwaarschrift van 30 augustus geeft u als reden voor de termijnoverschrijding dat u ten gevolge van de depressie van uw zoon niet tijdig en volledig bent geïnformeerd over zijn verzoek en onze reactie daarop.

Tijdens het telefonisch horen op 24 september 1999 heeft u daaraan toegevoegd dat u de beslissing pas onder ogen kreeg toen de termijn al verstreken was. U heeft tijdens het telefonisch horen verklaard dat u op de hoogte was van het feit dat uw zoon een verzoek had ingediend. Voorts heeft u verklaard dat de officiële diagnose van de depressie van uw zoon begin 1999 is gesteld.

Op grond van het voorgaande zijn wij van oordeel dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is."

In beroep heeft appellant het volgende doen aanvoeren:

"Van belang kan de vraag zijn wie als indiener van het bezwaarschrift wordt aangemerkt en of deze al dan niet van belang is geweest.

Stel: ik ben de indiener uiteraard doe ik dit ten behoeve van mijn zoon, ik ben voor informatie echter geheel van hem afhankelijk. Door zijn verwarde toestand ben ik helaas niet tijdig op de hoogte gesteld van het binnenkomen van de brief van het College van Bestuur van de UvU, hij woont niet bij ons thuis in Haren, maar in Utrecht, en de brief is aan hem gericht en niet aan mij. Gezien de afstand is het ook niet eenvoudig om zijn brievenbus in de gaten te houden. Het lijkt mij niet redelijk te veronderstellen dat ik in verzuim ben geweest, in tegendeel: ik probeer zoveel mogelijk voor de belangen van mijn zoon op te komen.

Stel nu: Mijn zoon is de indiener gezien zijn depressieve toestand mag m.i. naar redelijkheid geoordeeld worden dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is."

Ingevolge het bepaalde in artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), gelezen in verbinding met de artikelen 6:8, eerste lid, en

3:41 van de Awb, wordt een bezwaarschrift ingediend binnen zes weken na de dag, waarop het besluit aan belanghebbende is toegezonden of uitgereikt.

Vast staat dat de bezwaartermijn in dit geval begon te lopen op 9 juli 1999 en eindigde op 19 augustus 1999. Nu het bezwaarschrift op 31 augustus 1999 bij verweerder is binnengekomen, is die termijn overschreden.

Ingevolge het bepaalde in artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Beoordeeld moet dus worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de termijnoverschrijding door appellant niet verschoonbaar is.

In beroep heeft appellant terzake van de termijnoverschrijding - samengevat - aangevoerd dat hij wegens zijn ziekte niet zelf in staat was tijdig bezwaar te maken.

Nu de ziekte van appellant reeds langere tijd bekend was, kan reeds op deze grond de ziekte niet als excuus voor de termijnoverschrijding gelden. Het lag op de weg van appellant dan wel diens zaakwaarnemer(s) in verband hiermee de nodige maatregelen te treffen.

Het vorenoverwogene, leidt het College tot de conclusie dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant niet in verzuim is geweest.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

CBHO 99/052

(mrs Olivier, Lubberdink, De Rijke-Maas)

3 april 2000

Numerus fixus opleiding, toelating hoger studiejaar, overmacht

WHW art. 7.54

Het College overweegt als volgt. Blijkens de overwegingen in het bestreden besluit voert het college van bestuur van verweerders universi-

teit het beleid geen studenten toe te laten tot een hoger studiejaar van de opleiding geneeskunde dan op grond van noodsituaties. De door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden zijn naar het oordeel van verweerder niet van dien aard dat gesproken kan worden van een zodanige noodsituatie.

Het College is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot dit oordeel heeft kunnen komen. Appellant en zijn partner hebben samen voor hun huidige situatie gekozen, welke voor- en nadelen heeft. Deze nadelen kunnen evenwel niet als een noodsituatie worden gekwalificeerd en dienen reeds hierom voor rekening van appellant te blijven.

Uitspraak in de zaak van:

J. wonende te A, appellant, gemachtigde: v. L, tegen

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder, gemachtigden: mr M.A. Merton en mr S. Polak, beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 2 januari 1999 heeft appellant verweerder verzocht toegelaten te worden tot het vierde jaar van de opleiding geneeskunde aan verweerders universiteit.

Bij besluit van 10 augustus 1999 heeft verweerder voormeld verzoek afgewezen.

Bij brief van 7 september 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit, verzonden op 25 oktober 1999, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellant bij geschrift, ingekomen bij het College op 23 november 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 26 januari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 februari 2000. Daar hebben partijen hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"De door u aangevoerde omstandigheden vormen onvoldoende reden voor u een uitzondering te maken op het toelatingsverbod tot de opleiding Geneeskunde anders dan via de selectieprocedure voor het eerste jaar.

Het feit dat u via de laatstbedoelde procedure bent toegelaten tot de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit, dat u deze opleiding zonder problemen kunt volgen, dat u zelf gekozen hebt voor ander huisvesting ten gevolge waarvan uw reistijd naar de universiteit aanzienlijk is toegenomen, en dat u eveneens zelf hebt gekozen voor werk op grote afstand van de universiteit, betekent dat er o.i. geen sprake is van een noodsituatie waarin u buiten uw toedoen bent geraakt. Zoals u tijdens het gesprek van 21 september jl. met mw. Steenhoek en de heren Klijnhout en Otten is toegelicht, wordt met een "noodsituatie" bedoeld op politieke vluchtelingen en personen in een vergelijkbare situatie, die voor hun voortbestaan en beroepsuitoefening

direct afhankelijk zijn van toelating tot de opleiding Geneeskunde in Utrecht."

In beroep heeft appellant – samengevat weergegeven – aangevoerd, dat zijn vriendin een vaste baan in Almere heeft aanvaard en ze deswege aldaar eveneens met het oog op eventuele kinderen samen een woning hebben gekocht. Voorts dat hij en zijn vriendin daarmee dicht bij het Gooi, waar zij beiden vandaan komen, in de nabijheid van hun wederzijdse ouders kunnen wonen, en daarmee tevens dichterbij de buurt van Amsterdam waar hij een dienstbetrekking heeft. Voorts voert appellant aan dat de reistijden Almere-Rotterdam met name ook tijdens de co-schappen zeer bezwaarlijk zijn. Ten slotte voert appellant aan dat alleen in Utrecht de mogelijkheid bestaat af te studeren als sportarts, hetgeen zijn voorkeur heeft.

Het College overweegt als volgt. Blijkens de overwegingen in het bestreden besluit voert het college van bestuur van verweerders universiteit het beleid geen studenten toe te laten tot een hoger studiejaar van de opleiding geneeskunde dan op grond van noodsituaties. De door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden zijn naar het oordeel van verweerder niet van dien aard dat gesproken kan worden van een zodanige noodsituatie.

Het College is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot dit oordeel heeft kunnen komen. Appellant en zijn partner hebben samen voor hun huidige situatie gekozen, welke voor- en nadelen heeft. Deze nadelen kunnen evenwel niet als een noodsituatie worden gekwalificeerd en dienen reeds hierom voor rekening van appellant te blijven.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 99/053
(mrs Loeb, Lubberdink, Olivier)
25 februari 2000

Gewijzigde [nieuwe] regeling, intrekking, proceskosten

Awb artikel 8:75a lid 1

Er is geen grond dat verweerder met zijn besluit van 9 september 1999 appellante tegemoet is gekomen, nu verweerder dat besluit heeft genomen krachtens de Afstudeerregeling 96+ 1999-2000, welke regeling een wijziging inhoudt ten opzichte van de regeling waarop het in beroep bestreden besluit was gebaseerd. Dat deze wijziging gevolg is van de door verzoekster aangevoerde bezwaren tegen de bij het bestreden besluit gehandhaafde afwijzing, is gesteld noch gebleken.

Uitspraak in de zaak van:

B, wonende te Groningen, verzoekster, gemachtigde: mr E. J. de Groot, advocaat te Baarn,
tegen
het college van bestuur van de **Rijksuniversiteit Groningen** te Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij formulier, ondertekend op 17 augustus 1998, heeft verzoekster verweerder verzocht om haar vanaf 1 december 1998 financiële ondersteuning te verlenen in verband met haar bestuurslidmaatschap van GHD Ubbo Emmius. Op dat verzoek is bij besluit van 27 november 1998 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief, ingekomen bij verweerder op 11 januari 1999, heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 12 mei 1999 heeft verweerder het bezwaar van verzoekster ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft verzoekster bij brief, ingekomen bij het College op 22 juni 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 12 augustus 1999 een verweerschrift ontvangen.

Van verweerder is voorts op 16 september 1999 een besluit van 9 september 1999, ontvangen, waarbij het besluit van 27 november 1998 is ingetrokken en een nieuw besluit is genomen dat er toe strekt dat verzoekster in beginsel aanspraak kan maken op vijf maanden financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds. Dat besluit is gebaseerd op de Afstudeerregeling 96+ 1999-2000, zoals die op 9 september 1999 is vastgesteld krachtens artikel 7.51, vierde lid van de WHW.

Bij brief van 23 november 1999 heeft verzoekster het beroep ingetrokken onder gelijktijdig verzoek om toepassing van artikel 8:75a van de Algemene wet bestuursrecht.

Partijen hebben toestemming gegeven om het verzoek om proceskostenveroordeling buiten zitting te behandelen.

2. Overwegingen

Artikel 8:75a lid 1 van de Awb bepaalt dat in geval van intrekking van het beroep omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift is tegemoetgekomen, het bestuursorgaan op verzoek van de indiener bij afzonderlijke uitspraak met toepassing van artikel 8:75 van de Awb in de kosten kan worden veroordeeld.

Er is geen grond dat verweerder met zijn besluit van 9 september 1999 appellante tegemoet is gekomen, nu verweerder dat besluit heeft genomen krachtens de Afstudeerregeling 96+1999-2000, welke regeling een wijziging inhoudt ten opzichte van de regeling waarop het in beroep bestreden besluit was gebaseerd. Dat deze wijziging gevolg is van de door verzoeker aangevoerde bezwaren tegen de bij het bestreden besluit gehandhaafde afwijzing, is gesteld noch gebleken. Gelet hierop dient het verzoek te worden afgewezen. Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College wijst het verzoek af.

□

Nr. CBHO 99/055

(mrs Olivier, De Rijke-Maas, Lubberdink)
10 april 2000

Tijdstip aanvraag Financiële ondersteuning en WSF, voorbereiding besluit, hoor en wederhoor

**WHW art. 7:51 lid 2; WSF art. 15 t/m 16a;
Awb art. 3:2, 7:9 en 7:12**

Verweerder heeft de na de hoorzitting van 10 september 1999 door de studentenpsycholoog op 21 september en 5 oktober 1999 gegeven nadere adviezen mede ten grondslag gelegd aan het bestreden besluit doch appellant is niet in de gelegenheid gesteld hierop te reageren. Het College is van oordeel dat verweerder op grond van die adviezen niet, althans niet zonder meer, tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. De studentenpsycholoog is weliswaar in zijn advies ingegaan op de psychische gevolgen die samenhangen met appellants hartoperatie op het verloop van zijn studievoortgang in dat studiejaar doch geconstateerd moet worden dat hij uitsluitend heeft geadviseerd naar aanleiding van de door appellant zelf gekozen faalangsttraining, terwijl niet ondubbelzinnig, en zeker niet overtuigend wordt geconcludeerd dat faalangst de enige reden is voor de vertraging van appellants studievoortgang. Als dan had mede in aanmerking genomen artikel 7:9 Awb (Algemene wet bestuursrecht)

verweerder appellant in de gelegenheid moeten stellen op die adviezen en hetgeen de studentenpsycholoog in het gehoor van 25 september 1999 naar voren heeft gebracht, te reageren en zonodig opnieuw te doen horen. Het College komt dan ook tot de conclusie dat verweerder bij het voorbereiden van het besluit niet genoegzaam de nodige kennis omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen heeft verzameld. Uit het vorenstaande vloeit voort dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 3:2 Awb.

Verweerder heeft voorts in zijn afwijzende beslissing overwogen dat gelet op artikel 1, eerste lid, van de Regeling financiële ondersteuning studenten, geen afstudeersteun wordt toegekend, omdat in dat jaar de temponorm niet is gehaald en in dat studiejaar geen studiefinanciering is genoten in de vorm van een beurs op voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering.

Het College volgt verweerder niet in zijn betoog dat er kennelijk toe strekt dat het bepaalde bij artikel 7:51, eerste lid aanhef en onder d, van de WHW, verweerder niet verplicht financiële ondersteuning te verstrekken indien de genoten studiefinanciering op grond van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering in de vorm van een beurs op een later tijdstip op grond van het bepaalde bij diezelfde wet wordt omgezet in een rentedragende lening. Maatgevend is of op het tijdstip waarop de bijzondere omstandigheid zich voordoet of zich heeft voorgedaan de student studiefinanciering genoot dat wil zeggen daadwerkelijk gemengde studiefinanciering op grond van de WSF heeft ontvangen.

Doorslaggevend is derhalve, gelet op de redactie van de onderhavige bepaling of betrokkene in de bewuste periode feitelijk een gemengde studiefinanciering ontving ("genoot") en niet of hij daarop juridisch gezien ook achteraf nog aanspraak kon doen gelden.

Uitspraak in de zaak van:

J, wonende te B, appellant,
gemachtigde: J.H.J, zijn vader,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht,
verweerder,
gemachtigden: mr M.A. Merton en mr S. Polak,
beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 17 september 1998, heeft appellant verweerder verzocht om hem over het studiejaar 1996-1997 financiële ondersteuning te verlenen uit het Afstudeerfonds.

Op dat verzoek is bij besluit van 26 juli 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 19 augustus 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 15 oktober 1999 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 26 november 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 19 januari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 februari 2000. Daar hebben appellant en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat ziekte en psychische problemen in het studiejaar 1996-1997 zijn studievoortgang hebben vertraagd.

Verweerder heeft in zijn beslissing van 26 juli 1999 - samengevat weergegeven - overwogen dat de studentenpsycholoog heeft geadviseerd dat appellants hartoperatie wel psychische effecten met zich bracht, maar dat die appellants studieresultaten niet sterk nadelig hebben beïnvloed. De gebrekkige resultaten moeten worden geweten aan faalangst. Faalangst kan niet worden beschouwd als ziekte. Voorts moet het verzoek worden afgewezen, omdat er in het studiejaar 1996-1997 geen studiefinanciering in de vorm van een beurs op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de WFS is genoten en er evenmin sprake is van een vergoeding van de tempobeurs.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Een verslag van het horen van uw vader op 10 september en van de heer Dijkstra op 21 september treft u hierbij aan, evenals het advies van de heer Dijkstra d.d. 5 oktober 1999, dat hij op ons verzoek na het horen heeft uitgebracht. Wij blijven van oordeel dat, gelet op het advies van de studentenpsycholoog d.d. 5 oktober 1999, de door u aangevoerde grond (uw hartoperatie in september 1996 en de met name psychologische gevolgen daarvan gedurende de rest van het studiejaar) niet als enige oorzaak kan worden beschouwd voor het niet behalen van de temponorm. Om die reden komt u niet voor vergoeding van de tempobeurs in aanmerking en wordt, gelet op artikel 1 lid 1 van de Regeling financiële ondersteuning studenten, het verzoek om toekenning van afstudeersteun eveneens afgewezen."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"In zijn reactie d.d. 5 oktober op mijn bezwaar, zwakt hij faalangst dat als een rode draad door zijn advies van 26 juli j.l. loopt en feitelijk de kern vormt voor zijn negatief advies sterk af. (...)

vanaf eind '93 hartproblemen, geopereerd in september '96. Zijn deze omstandigheden BIJZONDER genoeg, waar ligt de norm? (...)

De psycholoog redeneert heel simpel, operatie geslaagd, knop omgedraaid, zo ligt het niet, mensen zijn toch geen machines? Aan de zweetaanvallen zouden geen medische problemen ten grondslag liggen, wat deze adviseur schrijft,

aldus de psycholoog, Johan zou dit zelf hebben gezegd, wat deze adviseur schrijft, is toch niet te geloven. (...)

De in het studiejaar 1995/96 rentedragende lening wordt door de Universiteit van Utrecht overgenomen, (...). Het verzoek voor ondersteuning over 1996/97 is identiek zoals 1995/96, het gaat over dezelfde hartproblemen/ziektegeval. Hoe bestaat het dan, dat over 1996/97 afwijzend wordt beslist?(...)

Faalangst dat als een rode draad door het afwijzend advies van de psycholoog (...) loopt, zwakt hij in zijn reactie van 5 oktober j.l. op mijn bezwaarschrift van 19 augustus j.l. sterk af en draait!

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"In het beroepschrift wordt de vraag gesteld waarom er wel tot tempobeursvergoeding is besloten m.b.t. 1995/96. De reden daarvan is dat toen wel voldaan was aan het vereiste van de dubbele causaliteit en in 1996/97 niet."

Ingevolge artikel 7.51, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student die naar zijn oordeel door bijzondere omstandigheden in een studiejaar niet de norm van de studievoortgang – in het studiejaar 1996-1997: ten minste 21 studiepunten –, heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.51, derde lid, van de WHW, in samenhang met artikel 2.2, tweede lid, in verbinding met artikel 2.1, eerste lid onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW, is ziekte een omstandigheid waaronder financiële ondersteuning aan een student wordt verleend.

Het College overweegt als volgt.

Verweerder heeft de na de hoorzitting van 10 september 1999 door de studentenpsycholoog op 21 september en 5 oktober 1999 gegeven nadere adviezen mede ten grondslag gelegd aan het bestreden besluit doch appellant is niet in de gelegenheid gesteld hierop te reageren. Het College is van oordeel dat verweerder op grond van die adviezen niet, althans niet zonder meer, tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. De studentenpsycholoog is weliswaar in zijn advies ingegaan op de psychische gevolgen die samenhangen met appellants hartoperatie op het verloop van zijn studievoortgang in dat studiejaar doch geconstateerd moet worden dat hij uitsluitend heeft geadviseerd naar aanleiding van de door appellant zelf gekozen faalangsttraining, terwijl niet ondubbelzinnig, en zeker niet overtuigend wordt geconcludeerd dat faalangst de enige reden is voor de vertraging van appellants studievoortgang. Als dan had mede in aanmerking genomen artikel 7:9 Awb (Algemene wet bestuursrecht) verweerder appellant in de gelegenheid moeten stellen op die adviezen en hetgeen de studentenpsycholoog in het gehoor van 25 september 1999 naar voren heeft gebracht, te reageren en zonodig opnieuw te doen horen.

Het College komt dan ook tot de conclusie dat verweerder bij het voorbereiden van het besluit niet genoegzaam de nodige kennis omtrent de

relevante feiten en de af te wegen belangen heeft verzameld. Uit het vorenstaande vloeit voort dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 3:2 Awb.

Verweerder heeft voorts in zijn afwijzende beslissing overwogen dat gelet op artikel 1, eerste lid, van de Regeling financiële ondersteuning studenten, geen afstudeersteun wordt toegekend, omdat in dat jaar de temponorm niet is gehaald en in dat studiejaar geen studiefinanciering is genoten in de vorm van een beurs op voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering.

Het College volgt verweerder niet in zijn betoog dat er kennelijk toe strekt dat het bepaalde bij artikel 7.51, eerste lid aanhef en onder d, van de WHW, verweerder niet verplicht financiële ondersteuning te verstrekken indien de genoten studiefinanciering op grond van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering in de vorm van een beurs op een later tijdstip op grond van het bepaalde bij diezelfde wet wordt omgezet in een rentedragende lening. Maatgevend is of op het tijdstip waarop de bijzondere omstandigheid zich voordoet of zich heeft voorgedaan de student studiefinanciering genoot dat wil zeggen daadwerkelijk gemengde studiefinanciering op grond van de WSF heeft ontvangen.

Doorslaggevend is derhalve, gelet op de redactie van de onderhavige bepaling of betrokkene in de bewuste periode feitelijk een gemengde studiefinanciering ontving ("genoot") en niet of hij daarop juridisch gezien ook achteraf nog aanspraak kon doen gelden.

Uit het vorenstaande vloeit voort dat aan de bestreden beslissing voorts een deugdelijke motivering als vereist in artikel 7:12 Awb ontbreekt.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep gegrond worden verklaard.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht f 60,— te vergoeden.

Op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, veroordeelt het College verweerder in de kosten verbonden met de behandeling van het beroep. Overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht bedragen de kosten van appellant f 46,— voor reiskosten. Het College wijst de universiteit Utrecht aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;

- bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met in achtname van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,— (zegge: zestig gulden) vergoedt veroordeelt verweerder in de kosten van dit geding ten bedrage van f 46,— (zegge: zesenzeventig gulden) aan reiskosten aan appellant te vergoeden;
- wijst de Universiteit Utrecht aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

□

Nr. CBHO 99/058/062.1/065,
2000/004.1/005.1vv
(mr Loeb)
14 februari 2000

Besluit, griffierecht, reactie op een verzoek, voorlopige voorziening

Awb 8:81 lid 1

Uitspraak op verzoeken van:

A, wonende te Alphen aan den Rijn, verzoeker tot het treffen van een aantal voorlopige voorzieningen

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 december 1999 heeft het College van Bestuur van de Universiteit Utrecht (hierna: verweerder) het bezwaar van verzoeker tegen een bij brief van 7 oktober 1999 gedane mededeling ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft verzoeker bij brief, ingekomen bij het College op 13 december 1999, beroep ingesteld. Tevens heeft hij de Voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen. (Zaak I)

Bij brief van 13 december 1999 heeft verzoeker bezwaar gemaakt tegen een brief van verweerder van 6 december 1999. Bij brief, ingekomen bij het College op 22 december 1999, heeft hij de Voorzitter verzocht dienaangaande een voorlopige voorziening te treffen. (Zaak II)

Verzoeker heeft verweerder bij brief van 8 december 1999 verzocht via de Faculteit Ruimtelijke Wetenschappen er bij de examencommissie Sociale Geografie op aan te dringen haar standpunt in te trekken om verzoeker het afronden van zijn studie mogelijk te maken. Bij brief, ingekomen bij het College op 22 december 1999, heeft hij de Voorzitter verzocht terzake een voorlopige voorziening te treffen. (Zaak III)

Verzoeker heeft verweerder bij brief van 12 januari 2000 verzocht te verklaren dat de examencommissie hem het getuigschrift specialisatie regionale geografie "oude stijl" kan afgeven. Bij brief van die dag heeft hij de Voorzitter verzocht terzake een voorlopige voorziening te treffen. (Zaak IV)

Bij brief van 14 januari 2000, ingekomen bij het College op 17 januari 2000, heeft verzoeker de Voorzitter opnieuw verzocht een voorlopige voorziening te treffen terzake van voormeld besluit van 6 december 1999. (Zaak V)
Partijen zijn niet ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), kan indien tegen een besluit beroep bij het College is ingesteld, dan wel, voorafgaande aan een mogelijk beroep bij het College, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de Voorzitter van het College, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

De Voorzitter overweegt als volgt.

In de zaken I, IV en V heeft verzoeker het griffierecht niet voldaan. Reeds om die reden dienen de verzoeken te worden afgewezen.

In zaak II. Naar voorlopig oordeel is het aldus gemaakte bezwaar niet gericht tegen enig besluit, waartegen beroep op het College openstaat. Reeds om die reden dient het verzoek te worden afgewezen.

In zaak III. Nu tegen de mogelijke reactie op het verzoek naar voorlopig oordeel geen beroep op het College openstaat, dient het verzoek reeds om die reden te worden afgewezen.

Er zijn geen termen om een der partijen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Een en ander leidt tot de volgende beslissing.

3. Beslissing

De Voorzitter van het College wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen af.

□

Nr. CBHO 99/063
(mrs Martens, De Rijke-Maas, Mollee)
20 april 2000

[studie]achterstand, [10%] beleid studiepunten, bestuurslidmaatschap, inlopen, uitleg, wisseling opleiding,

WHW art. 7.51 lid 1 onderdeel d; UWHW art. 2.1 onderdeel g; Afstudeerfondsregeling 1998-1999 RuG art. 12 lid 3 en 6

Verweerder hanteert bij het verstrekken van financiële ondersteuning aan studenten het volgende beleid. Indien een student aan het einde van de periode van gemengde studie-financiering studieonderdelen heeft behaald met een waardering van 185 studiepunten - te weten de 168 studiepunten benodigd voor het behalen van het afsluitend examen, verhoogd met een marge van 10% - is het niet aan-nemelijk dat het afsluitend examen niet is be-haald door de opgelopen vertraging als bedoeld in de Afstudeerfondsregeling.

Gelet op het ter zitting door verweerder daar omtrent gestelde, is er, gelet op de aan dat beleid ten grondslag gelegde overwegingen, geen plaats voor het oordeel dat dat beleid kennelijk onredelijk is. Ook de wijze waarop verweerder aan dat beleid uitvoering heeft gegeven is niet onzorgvuldig. Van bijzondere omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen af te wijken van dat beleid is het College niet gebleken. Het wisselen van oplei-ding na het eerste studiejaar en het niet kunnen toerekenen van reeds bij een andere opleiding behaalde examenonderdelen aan het gewenste afsluitend examen van de opleiding van afstu-deren heeft verweerder voor rekening van appellant mogen laten.

Voorts is het College van oordeel dat appellant zich ten onrechte beroept op de tekst van arti-kel 12 lid 6 j° lid 3 van de Regeling. Met ver-weerder is het College van oordeel dat de strekking van deze bepaling niet kan zijn dat eenmaal (voorwaardelijk) toegekende aanspra-ken een definitief karakter hebben. In het ver-volg van de studie kan een eenmaal opge-lopen achterstand ook weer ongedaan gemaakt worden. Of dat het geval is, kan pas aan het eind van de studie bij het in genoemd lid 6 bedoelde besluit worden vastgesteld. Zo is ook in appellants geval op dat moment gebleken dat slechts van een achterstand van 3 studie-punten, dus een maand, sprake was.

Uitspraak in de zaak van:

**V, wonende te Groningen, appellant,
tegen
college van bestuur van de Rijksuniversiteit
Groningen te Groningen,
verweerder,
gemachtigde: mr M. Lodewegens, werkzaam bij
verweerders universiteit.**

1. Procesverloop

Bij formulier, ondertekend op 13 april 1999, heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning voor het studiejaar 1998–1999 te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 11 mei 1999 namens verweerder beslist tot toekenning van ondersteuning gedurende een maand.

Bij brief van 12 mei 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 12 november 1999 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 22 december 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 21 februari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 maart 2000. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

“Voor het bepalen van de vertraging wordt uitgegaan van het gegeven dat op jaarbasis maximaal 42 punten kunnen worden behaald. Het aantal van 42 studiepunten vindt zijn basis in de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW). Het aantal studiepunten om het afsluitend examen te behalen bedraagt $4 \times 42 = 168$.

Bij de berekening van de uiteindelijke vertraging is het aantal van 168 studiepunten overigens verhoogd met een marge van 10%. Hierdoor komt de grondslag op 185 studiepunten. Indien een student 186 of meer studiepunten heeft behaald is het namelijk niet aannemelijk, dat het afsluitend examen van de student niet is behaald ten gevolge van een opgelopen vertraging die is terug te voeren op een bijzondere omstandigheid.

U blijkt 182 studiepunten aan examenonderdelen te hebben behaald op het moment dat uw gemengde studiefinanciering was verstreken. Vervolgens is becijferd dat $u\ 185 - 182 = 3$ studiepunten vertraging heeft opgelopen. Op basis van deze vertraging is u een ondersteuning van een maand toegekend.

U hebt in uw bezwaarschrift aangegeven dat een dergelijke berekening ‘niet eerlijk’ zou zijn in verband met de overstap naar een andere opleiding die u in het tweede studiejaar hebt gemaakt.

Van de zijde van het College van Bestuur is aangegeven dat wat dit betreft aansluiting is gezocht bij de wettelijke uitgangspunten van de WHW.

De wet staat namelijk toe dat een student in het eerste jaar van de opleiding een ‘verkeerde keuze’ zonder gevolgen ongedaan maakt. Een en ander betekent dat uit het overstappen geen consequenties voor met name de studiefinanciering voortvloeien.

Indien een dergelijke keus in een later stadium van de opleiding wordt gemaakt, dan geldt een eventuele overstap echter als een volledig persoonlijke keuze van student welke ook voor rekening van de student komt. In zo’n geval worden de reguliere studievoortgangsnormen gehanteerd.

Om deze reden stelt het College van Bestuur zich op het standpunt dat het bovengenoemde uitgangspunten ook in uw geval mocht hanteren.

Het College van Bestuur meent dat het, door het verzoek om ondersteuning op de hierboven genoemde wijze te

hebben beoordeeld, het onderhavige besluit om u niet op grond van uw bestuurswerkzaamheden te ondersteunen, in redelijkheid heeft kunnen nemen.”

In beroep heeft appellant - voor zover hier van belang - het volgende aangevoerd:

“De commissie ‘is van mening dat de uitgangspunten van het College van bestuur op zichzelf helder zijn. Uit de tekst van de van toepassing zijnde Afstudeerfondsregeling kan echter worden afgeleid dat een voorlopige toekenning als *minimumgrens* voor de termijn van ondersteuning geldt.’ De Commissie baseert zich hierbij op artikel 12 lid 6 j° lid 3 van de Afstudeerfondsregeling 1998-1999, en vervolgt: ‘Ook indien, zoals van de zijde van het College van Bestuur is aangegeven, de strekking van de regeling een andere is, dient op basis van de beginselen van behoorlijk bestuur, de onduidelijkheid in het voordeel van bezwaarde te worden uitgelegd.’ Op basis van deze redenering adviseert de Commissie het bezwaarschrift gegrond te verklaren.

In de motivering van het College van Bestuur voor het naast zich neerleggen van dit advies wordt op bovenstaande reden volstrekt niet ingegaan. Mijs inziens is daarmee de motivering onvolledig en het besluit om mijn bezwaarschrift niet gegrond te verklaren niet in redelijkheid genomen.”

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.51, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), voor zover hier van belang, treft het college van bestuur van een universiteit een financiële voorziening ten behoeve van een student ten aanzien van wie zich ieder van de volgende feiten voordoet:

“d. ten aanzien van de studenten hebben zich in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling als bedoeld in de bijlage van deze wet onder a tot en met g studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet op de studiefinanciering werd genoten, een of meer bijzondere omstandigheden voorgedaan. Bij de vaststelling van de tijdsduur van de financiële ondersteuning wordt het verband tussen bijzonder omstandigheden, bedoeld in de eerste volzin onder d, en de onderwijsprogrammering, in aanmerking genomen.”

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.51, derde lid, van de WHW, gelezen in samenhang met het bepaalde in artikel 2.2, eerste lid, in verband met artikel 2.1, eerste lid onder g, van het Uitvoeringsbesluit WHW, wordt onder meer bij bestuurslidmaatschap een financiële voorziening ten aanzien van een student getroffen.

Artikel 12, zesde lid, van de krachtens artikel 7.51, vierde lid, van die wet, door het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen vastgestelde Regeling Afstudeerfondsregeling 1998-1999, (hierna: de Regeling), luidt voor zover hier van belang als volgt:

“Gedurende de laatste drie maanden van de gemengde studiefinancieringsduur, doch uiterlijk binnen een maand na het verstrijken hiervan kan de student op grond van de opgebouwde rechten conform lid 3 een aanvraag doen voor vaststelling van duur en omvang van de ondersteuning middels een daartoe bestemd formulier (...). Deze rechten gelden als minimum voor de vaststelling van de duur van de financiële ondersteuning. Tevens wordt door de student aangegeven op welk moment hij de periode van ondersteuning wil laten ingaan. (...).”

Verweerder hanteert bij het verstrekken van financiële ondersteuning aan studenten het volgende beleid. Indien een student aan het einde van de periode van gemengde studiefinanciering studieonderdelen heeft behaald met

een waardering van 185 studiepunten - te weten de 168 studiepunten benodigd voor het behalen van het afsluitend examen, verhoogd met een marge van 10% - is het niet aannemelijk dat het afsluitend examen niet is behaald door de opgelopen vertraging als bedoeld in de Afstudeerfondsregeling.

Gelet op het ter zitting door verweerder daar omtrent gestelde, is er, gelet op de aan dat beleid ten grondslag gelegde overwegingen, geen plaats voor het oordeel dat dat beleid kennelijk onredelijk is. Ook de wijze waarop verweerder aan dat beleid uitvoering heeft gegeven is niet onzorgvuldig. Van bijzondere omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen af te wijken van dat beleid is het College niet gebleken. Het wisselen van opleiding na het eerste studiejaar en het niet kunnen toerekenen van reeds bij een andere opleiding behaalde examenonderdelen aan het gewenste afsluitend examen van de opleiding van afstuderen heeft verweerder voor rekening van appellant mogen laten.

Voorts is het College van oordeel dat appellant zich ten onrechte beroept op de tekst van artikel 12 lid 6 j° lid 3 van de Regeling. Met verweerder is het College van oordeel dat de strekking van deze bepaling niet kan zijn dat eenmaal (voorwaardelijk) toegekende aanspraken een definitief karakter hebben. In het vervolg van de studie kan een eenmaal opgelopen achterstand ook weer ongedaan gemaakt worden. Of dat het geval is, kan pas aan het eind van de studie bij het in genoemd lid 6 bedoelde besluit worden vastgesteld. Zo is ook in appellants geval op dat moment gebleken dat slechts van een achterstand van 3 studiepunten, dus een maand, sprake was.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

CBHO 99/064

(mrs Martens, De Rijke-Maas, Mollee)

20 april 2000

Gelijkheidsbeginsel, numerus fixus opleiding, overmacht, persoonlijke omstandigheden, toelating hoger studiejaar, toezegging,

WHW art. 7.54

Blijkens de overwegingen in het bestreden besluit voert het college van bestuur van verweerdere universiteit als beleid geen studenten toe te laten tot een hoger studiejaar van de opleiding geneeskunde dan op grond van overmachtsituaties. De door appellante aange dragen persoonlijke omstandigheden zijn niet van dien aard dat verweerder daar in redelijkheid rekening mee had moeten houden bij de afwegingen die ten grondslag liggen aan het bestreden besluit. Deze omstandigheden zijn ook naar het oordeel van het College in overwegende mate een gevolg van een aantal door haar en haar echtgenoot in volle vrijheid gedane keuzes met betrekking tot hun beroepskeuze en de inrichting van hun familieleven. Er is geen sprake van dat appellante en haar echtgenoot in deze situatie zijn geraakt door overmacht.

Het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel faalt, nu in tegenstelling tot wat appellante betoogt ook ter zitting niet is gebleken dat verweerder geneeskundestudenten komende van zusterfaculteiten toestaat co-schappen in Noorwegen te lopen.

Appellantes beroep op een mogelijke toezegging door een van verweerdere medewerkers faalt eveneens nu appellante een dergelijke toezegging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Voor zover kan worden vastgesteld is slechts sprake geweest van informatieve mededelingen over eventuele mogelijkheden en niet van een bevoegdelijk gedane toezegging.

Uitspraak in de zaak van:

S, wonende te Utrecht, appellante,

gemachtigde: S. van Leeuwen,

tegen

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen,

verweerder, gemachtigde: mr M. Lodewegens, werkzaam bij verweerdere universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 18 juni 1999 heeft appellante verweerder verzocht toegelaten te worden tot de co-schappen van de opleiding geneeskunde aan verweerdere universiteit.

Bij besluit van 7 juli 1999 heeft verweerder voormeld verzoek afgewezen.

Bij brief van 12 augustus 1999 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 18 november 1999 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 23 december 1999, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 21 februari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 maart 2000. Daar hebben partijen bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Van de zijde van het College van Bestuur is gesteld dat geneeskunde een opleiding met een numerus fixus is. Bij een fixusopleiding is de instelling gerechtigd aan de instroom van studenten in hogere studiejaren beperkingen op te leggen. Indien dit niet zou worden gedaan dan zou dit onoverkomelijke capaciteitsproblemen opleveren. Ter illustratie kan gelden het feit dat de faculteit der Medische Wetenschappen al niet meer in staat is al haar studenten in het Academisch Ziekenhuis Groningen (AZG) te plaatsen. Om deze reden is het uitgangspunt van de RUG dat er geen studenten van zusterinstellingen tot de hogere studiejaren van de opleiding worden toegelaten, *tenzij* er sprake is van een overmachtsituatie.

Van een situatie van overmacht is gezien het feit dat uw situatie - hoe vervelend dit voor u ook is - voornamelijk terug te voeren op door u zelf gemaakte keuzes, geen sprake.

Ten aanzien van de veronderstelling dat in Groningen de co-schappen in het "buitenland" kunnen worden gelopen, is een nuancering geboden. Het uitgangspunt is namelijk dat geneeskundestudenten de co-schappen ofwel in het AZG, ofwel in een zogenaamd geaffilieerd ziekenhuis dienen te lopen. De RUG heeft in het buitenland enkel en alleen met het ziekenhuis op Curaçao een affiliatie.

Daar waar het geneeskundestudenten betreft die de gehele opleiding in Groningen hebben doorlopen, wordt in *uitzonderingsgevallen* toegestaan dat deze studenten in een niet-geaffilieerd ziekenhuis de co-schappen mogen afronden. Zulks is echter slechts mogelijk indien er voor zover de faculteit gedurende langere tijd inzicht heeft verkregen in de deskundigheid en vaardigheden van de desbetreffende student. Op basis van zo'n beoordeling kan 'uitzending' in voorkomende gevallen worden toegestaan. Van een dergelijke uitzondering kan bij studenten van zusterfaculteiten per definitie geen sprake zijn."

In beroep heeft appellante het volgende aangevoerd:

"Nu mij bekend is dat er geneeskunde studenten in Noorwegen co-schappen lopen, die niet een gehele opleiding in Groningen hebben doorlopen en ik in een uitzonderlijke positie verkeer, die, zo ik heb toegelicht, niet in de eerste plaats kan worden teruggevoerd op een door mijzelf gemaakte keuze, verzoek ik u alsnog aan mijn bezwaar tegemoet te komen."

Het College overweegt als volgt. Blijkens de overwegingen in het bestreden besluit voert het college van bestuur van verweerders universiteit als beleid geen studenten toe te laten tot een hoger studiejaar van de opleiding geneeskunde dan op grond van overmachtsituaties. De door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden zijn niet van dien aard dat verweerder daar in redelijkheid rekening mee had moeten houden bij de afwegingen die ten grondslag liggen aan het bestreden besluit. Deze omstandigheden zijn ook naar het oordeel van het College in overwegende mate een gevolg van een aantal door haar en haar echtgenoot in volle vrijheid gedane keuzes met

betrekking tot hun beroepskeuze en de inrichting van hun familieleven. Er is geen sprake van dat appellante en haar echtgenoot in deze situatie zijn geraakt door overmacht.

Het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel faalt, nu in tegenstelling tot wat appellante betoogt ook ter zitting niet is gebleken dat verweerder geneeskundestudenten komende van zusterfaculteiten toestaat co-schappen in Noorwegen te lopen.

Appellantes beroep op een mogelijke toezegging door een van verweerders medewerkers faalt eveneens nu appellante een dergelijke toezegging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Voor zover kan worden vastgesteld is slechts sprake geweest van informatieve mededelingen over eventuele mogelijkheden en niet van een bevoegdelijk gedane toezegging.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/002

(mrs Martens. De Rijke- Maas, Mollee)

20 april 2000

Voldoening collegegeld, inschakeling derden, juiste adressering

WHW art. 7.37 lid 2

Regeling inschrijving Hogeschool Holland art. 9 lid 1

Vast staat dat het door appellante opgegeven adres juist was en dat verweerder alle op haar herinschrijving betrekking hebbende poststukken daarheen heeft gezonden. Het College is van oordeel dat het niet ontvangen door, dan wel het niet doorgegeven aan appellante van verweerders brieven voor haar rekening en risico dient te komen, daar verweerder mag afgaan op de juistheid van het opgegeven adres. Eventuele fouten van door appellante ingeschakelde derden of vertegenwoordigers komen voor appellantes rekening. Onder deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat verweerder appellante het niet tijdig voldoen van het collegegeld niet mocht tegenwerpen. Niet is gesteld of gebleken dat appellante op andere wijze tijdig heeft voldaan aan de ver-

plichting om collegegeld te betalen. Reeds om deze reden kon verweerder terecht niet overgaan tot de inschrijving van appellante, zoals hij bij het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft gedaan.

Uitspraak in de zaak van:

N wonende te Haarlem, appellante, gemachtigde: F.
tegen
het college van bestuur van de Hogeschool Holland te Diemen, verweerder,
gemachtigde: mr M.A. van Rossum en mr S. Pieks, beiden werkzaam aan verweerders hogeschool.

1. Procesverloop

Bij brief van 12 oktober 1999 is appellante mededeling gedaan dat zij voor het studiejaar 1999-2000 niet wordt ingeschreven; daartoe is overwogen dat ondanks herhaald schriftelijk verzoek niet tijdig is voldaan aan de herinschrijvingsverplichtingen voor het studiejaar 1999-2000.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief ingekomen bij verweerder op 9 november 1999 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 25 november 1999 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 6 januari 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 16 februari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft op 20 maart 2000 plaatsgevonden, waar appellante en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader hebben toegelicht.

2. Overwegingen

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, wordt - voor zover hier van belang - niet tot inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is geleverd dat het verschuldigde collegegeld is voldaan.

Artikel 9, eerste lid, van verweerders regeling inschrijving en collegegeld luidt - voor zover hier van belang - als volgt:

1. het collegegeld wordt voldaan voor 1 september door:
2. a. betaling ineens, dan wel
b. gespreide betaling, overeenkomstig een door het college van bestuur en betrokkene te treffen betalingsregeling, (...)

Aan het bestreden besluit heeft verweerder de volgende overweging ten grondslag gelegd:

"Voor ons is niet gebleken dat het niet tijdig betalen van het collegegeld volledig is te wijten aan het gedrag van uw moeder. U heeft immers op 15 augustus de herinschrijvingsformulieren ingevuld en retour gezonden en op dat moment wederom kennis kunnen nemen van de voorwaarden. De toelichting op de achterzijde van het formulier gaf bovendien aan, dat, indien een ander voor u het collegegeld

betaalt (bijvoorbeeld ouders of werkgever), u zelf verantwoordelijk blijft. U diende dus op een tijdige betaling te letten en zondig actie te ondernemen. Gezien de resterende tijd tot 1 september en het feit dat uw vader eveneens op een ander adres woonde, had het op uw weg behoren te liggen gepaste maatregelen te nemen. Bovendien geldt, dat indien er sprake is van opzet van de zijde van uw moeder, dat niet voor rekening en risico van de hogeschool behoort te komen."

Appellante heeft in beroep - samengevat weergegeven - voor zover hier van belang aangevoerd, dat zij in april/mei 1999 de ouderlijke woning heeft verlaten en de school hierover heeft ingelicht. Omdat er door wisselende woonadressen veel adreswijzigingen zouden komen is besloten het ouderlijk adres als postadres te handhaven. Voorts heeft appellante aangevoerd dat eerst door de inschrijvingsproblemen is komen vast te staan dat brieven en poststukken haar niet zijn overhandigd, waaronder de brieven van 6 en 20 augustus en 17 en 12 oktober 1999 van de hogeschool. Zo bereikte haar het inschrijvingspakket niet en heeft zij zelf het pakket opgehaald. Zij twijfelde geen moment aan de doorgave van de post. Met haar moeder had zij de afspraak gemaakt dat deze de financiële stukken met betrekking tot haar inschrijving aan haar vader zou geven, hetgeen niet is gebeurd. Daarnaast voert appellante aan dat verweerder, op de hoogte van haar thuissituatie, bij het niet beantwoorden cq. niet reageren op zijn brieven haar op de hogeschool persoonlijk, bijvoorbeeld door de mentor, had kunnen aanspreken. Appellante voert tevens aan dat zij door het niet inschrijven schade van ruim f 18.000,- lijdt ten opzichte van het tijdig betalen van het collegegeld zonder dat verweerder aangeeft waaruit zijn schade zou bestaan.

Het College overweegt als volgt.

Vast staat dat het door appellante opgegeven adres juist was en dat verweerder alle op haar herinschrijving betrekking hebbende poststukken daarheen heeft gezonden. Het College is van oordeel dat het niet ontvangen door, dan wel het niet doorgegeven aan appellante van verweerders brieven voor haar rekening en risico dient te komen, daar verweerder mag afgaan op de juistheid van het opgegeven adres. Eventuele fouten van door appellante ingeschakelde derden of vertegenwoordigers komen voor appellantes rekening. Onder deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat verweerder appellante het niet tijdig voldoen van het collegegeld niet mocht tegenwerpen. Niet is gesteld of gebleken dat appellante op andere wijze tijdig heeft voldaan aan de verplichting om collegegeld te betalen. Reeds om deze reden kon verweerder terecht niet overgaan tot de inschrijving van appellante, zoals hij bij het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft gedaan.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek heeft moeten maken. Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/003
(mrs Martens, De Rijke-Maas, Mollee)
20 april 2000

Beginnelsen van behoorlijk bestuur, beleid, gelijkheidsbeginsel

WHW art. 7.50 lid 2 Regeling Inschrijvingsvoorwaarden bij een semesterinschrijving OUN art. 2

Verweerder heeft voor snelle studenten in de inschrijvingsbepalingen financiële voorzieningen ingebouwd. Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur heeft verweerder, in afwijking van de voor appellant geldende inschrijvingsbepalingen, appellant gelet op zijn situatie in dat cursusjaar onder de bepalingen van de semesterinschrijvingen gebracht en op hem dezelfde financiële voorziening toegepast. De WHW noch verweerders inschrijvingsbepalingen staan aan deze handelwijze in de weg. Nu appellant eerst per 1 februari 1999 voor het eerst bij de Open Universiteit is ingeschreven is er geen grond voor het oordeel dat deze handelwijze onredelijk is. Van bijzondere omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen nog meer af te wijken van de op appellant van toepassing zijnde inschrijvingsvoorwaarden is het College niet gebleken. Appellant is niet in een financieel ongunstiger situatie gekomen dan snelle studenten met een semesterinschrijving. Verweerder heeft appellant dan ook terecht niet meer dan drie modulen gratis toegekend.

Uitspraak in de zaak van:

Ing. J., wonende te 's-Hertogenbosch, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Open Universiteit Nederland te Heerlen,
verweerder, gemachtigde: mr M.W. Looijen,
werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 1 juli 1999, heeft appellant verweerder verzocht de inschrijving met terugwerkende kracht te behandelen als jaar-

inschrijving dan wel semesterinschrijving, dan wel de modules tot en met 31 augustus gratis ter beschikking te stellen.

Op dat verzoek is bij besluit van 23 juli 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 1 september 1999 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit van 22 december 1999 heeft verweerder het bezwaar van appellant gedeeltelijk ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 12 januari 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 28 februari 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 maart 2000. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Strikte toepassing van wettelijke regels kunnen in strijd komen met het ongeschreven recht. Er bestaat in het bestuursrecht geen strikte regel welke beginselen in dat geval voorrang krijgen. Aan de hand van gegeven omstandigheden dient te worden uitgemaakt welke rechtsplicht moet wijken. Op grond van beginselen van behoorlijk bestuur kan het zo zijn dat een beslissing tegen de wet wordt genomen. Meestal betreft het hier zaken met een financiële achtergrond zoals uitkeringen, subsidies, sociale verzekeringspremies en dergelijke. Bij de beslissing af te wijken van de wet worden verschillende factoren meegenomen. Dit zijn aard van de te nemen beslissing, het gewicht van het algemeen belang dat in de wet bescherming vindt, het belang van de betrokken burger en het gewicht van eventuele belangen van derden. Eerder zal van de wet worden afgeweken indien geen belangen van derden worden getroffen en indien het een voor het bestuursorgaan een uitsluitend financieel belang betreft.

De inschrijvingsvoorwaarden van de Open Universiteit Nederland zijn te kenschetsen als beleidsregels. Het bestuursorgaan heeft bij beleidsregels sowieso de vrijheid om uit te maken tot welke resultaten de kwalificatie van feiten en de afweging van de betrokken belangen moeten leiden. In bijzondere omstandigheden mag het bestuursorgaan afwijken van de beleidsregels als het bestuursorgaan van mening is dat een vasthouden aan de beleidsregels zou leiden tot een besluit dat zich niet verdraagt met het vertrouwens- of redelijkheidsbeginsel.

Het College van Bestuur is van mening dat het redelijkheidsbeginsel bepaalt dat uw financiële belang dermate groot is dat contra legem toepassing van de inschrijvingsvoorwaarden mogelijk is. Op het moment van uw verzoek op 1 juli 1999 heeft u vijf van de zes modulen waarvoor u zich heeft ingeschreven, afgerond. De Open Universiteit Nederland heeft de cursus Basisrecht die u heeft afgenomen op 12 januari 1999 niet meegeteld in het antwoord op uw verzoek. Als we de cursussen door u afgenomen in de tweede helft van het academisch jaar beschouwen als afgenomen binnen een semesterinschrijving, voldoet u aan de voorwaarden voor het verkrijgen van gratis modulen bij een semesterinschrijving.

Gezien de mogelijkheid af te wijken van de inschrijvingsvoorwaarden beslist het College van bestuur in dit geval dit te doen omdat het financiële nadeel voor u groot is. De geest van de inschrijvingsvoorwaarden die snelle studenten wil belonen met gratis modulen en het feit dat geen belangen van derden worden geschonden, acht het College van

bestuur voldoende redenen om te beslissen dat uw bezwaar gedeeltelijk gegrond is.

Het College van bestuur stelt u drie gratis modules ter beschikking. Gezien uw overstap naar de Katholieke Universiteit Brabant per 1 september 1999 zullen de drie gratis modules in de vorm van een geldbedrag ten waarden van de modules aan u worden overgemaakt."

In beroep heeft appellant voor zover hier van belang het volgende aangevoerd:

"Nu het College van Bestuur aanvaardt dat mijn financiële belang dermate groot is dat het redelijkheidsbeginsel zich niet verdraagt met het strikt toepassen van de beleidsregels en contra legem werking toegepast dient te worden op de inschrijvingsregels, acht ik het logische gevolg van die aanvaarding dat men mij zes gratis modules ter beschikking stelt in plaats van de toegezegde drie modules. Het zal duidelijk zijn dat de beslissing over het ter beschikking stellen van drie modules in plaats van zes modules voor mij een fors verschil uitmaakt, terwijl ditzelfde verschil relatief gezien vrijwel geen extra last voor de Open Universiteit betekent. Juist omdat men aanvaardt dat het financiële belang voor mij groot is, moet dit aanleiding zijn voor de Open Universiteit om dan ook de volledige consequentie te aanvaarden."

In het verweerschrift heeft verweerder het volgende aangevoerd:

"Verweerder heeft daarbij de cursussen, welke door eiser in de tweede helft van het academisch jaar (tot 1 juli 1999) zijn afgerond, beschouwd als te zijn afgenomen. Binnen een semesterinschrijving kunnen maximaal twee gratis modules verstrekt worden. Besloten is eiser die op een geheel andere wijze is ingeschreven toch een geldbedrag te verstrekken ter hoogte van de kosten van drie modules. Met dat besluit heeft verweerder voor de inschrijving van eiser aansluiting gezocht bij de bepalingen die zij hanteert en heeft bekend gemaakt omtrent het verkrijgen van gratis modules bij de jaarinschrijving en de semesterinschrijving. Verweerder heeft aldus die bepalingen die zij hanteert bij andere inschrijvingvormen, gelet op het snelle studietempo van eiser, voor eiser aangepast."

De toelichting bij artikel 2 van de krachtens artikel 7. 50, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), vastgestelde regeling Inschrijvingsvoorwaarden bij een semesterinschrijving als student voor een opleiding, luidt voor zover hier van belang als volgt:

"c. afwijking van normtraject.

Bovengrens is in beginsel drie modules. Als de student echter blijkt geeft van een hoger studietempo te kunnen volbrengen dan drie modules kan, van het normtraject in positieve zin worden afgeweken, zonder aanvullende kosten."

Verweerder heeft voor snelle studenten in de inschrijvingsbepalingen financiële voorzieningen ingebouwd. Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur heeft verweerder, in afwijking van de voor appellant geldende inschrijvingsbepalingen, appellant gelet op zijn situatie in dat cursusjaar onder de bepalingen van de semesterinschrijvingen gebracht en op hem dezelfde financiële voorziening toegepast. De WHW noch verweorders inschrijvingsbesluiten staan aan deze handelwijze in de weg. Nu appellant eerst per 1 februari 1999 voor het eerst bij de Open Universiteit is ingeschreven is er geen grond voor het oordeel dat deze handelwijze onredelijk is. Van bijzonder omstandigheden die verweerder hadden moe-

ten nopen nog meer af te wijken van de op appellant van toepassing zijnde inschrijvingsvoorwaarden is het College niet gebleken. Appellant is niet in een financieel ongunstiger situatie is gekomen dan snelle studenten met een semesterinschrijving. Verweerder heeft appellant dan ook terecht niet meer dan drie modules gratis toegekend.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

CBHO nr. 2000/007

(mrs Olivier, Lubberdink, De Rijke-Maas)

20 juni 2000

Uitschrijving, restitutie, vermindering, vrijstelling van collegegeld, wachttijden co-schappen

WHW art. 7.42 lid 1 aanhef en onder d, 7.48 lid 2 onder b, 7.49 lid 3

Uit de hiervoor gedeeltelijk aangehaalde artikelen blijkt dat pas tot restitutie dan wel vrijstelling van collegegeld kan worden overgegaan indien een betrokkene niet meer is ingeschreven en dat slechts tot beëindiging van de inschrijving kan worden besloten na een verzoek van betrokkene.

Appellant heeft eerst na afloop van de wachttijden bij de co-schappen bij verweerder verzoeken ingediend voor vermindering, vrijstelling dan wel terugbetaling van collegegeld.

Appellant heeft steeds ingeschreven gestaan aan verweorders instelling. Reeds hierom is er geen grond voor inwilliging van appellants verzoek tot vermindering dan wel vrijstelling van collegegeld. Ook is er in aanmerking genomen de inhoud van het verzoek en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen geen reden het verzoek van appellant aan te merken als verzoek tot beëindiging van de inschrijving, nog daargelaten de vraag of de inschrijving kan worden beëindigd op een datum gelegen voor de dag waarop het verzoek is ingediend.

Gelet op het vorenstaande, moet worden geoordeeld dat verweerder gehouden was de afwijzing van de verzoeken van appellant van

12 oktober 1999 te handhaven, zoals hij bij het bestreden besluit heeft gedaan.

Uitspraak in de zaak van:

A, wonende te Heeze, appellant, gemachtigde:
drs. P, zijn vader,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, te Maastricht,
verweerder, gemachtigde: mr W.B. Callemeyn-Kokshoorn, werkzaam aan verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 25 augustus 1999 heeft appellant verweerder verzocht hem wegens wachttijden co-schappen restitutie van collegegeld te verlenen over de periode september 1998 tot februari 1999, en vrijstelling voor het studiejaar 1999-2000.

Op dat verzoek is bij besluit van 12 oktober 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief van 16 oktober 1999 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 22 december 1999 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 28 januari 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 13 maart 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 mei 2000. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Verweerder heeft het bestreden besluit doen steunen op de volgende overwegingen:

"Vermindering/vrijstelling van het collegegeld.

De commissie is niet van verlate inschrijving (i.e. art. 7.48 lid 2 WHW) gebleken. Zij neemt daarbij in aanmerking dat blijkens zijn eigen opgave de heer A vanaf juli 1999 tot 15 oktober 1999 onderwijs heeft gevolgd in de vorm van een co-schap chirurgie. De commissie stelt vast dat op grond van de wet de heer A vanaf 1 september 1999 is c.q. wordt ingeschreven en collegegeld verschuldigd is. Vrijstelling zoals geregeld in artikel 7.48 lid 3 WHW (bij inschrijving voor een tweede of volgende opleiding) is in casu evenmin aan de orde.

Terugbetaling van het collegegeld.

Van wachttijden of redelijk verzoek is volgens de commissie eveneens geen sprake. Zij neemt daarbij in aanmerking dat de heer A zich in de door hem aangehaalde en door hem als "wachttijd" ervaren periodes vanaf juli 1995 nimmer heeft laten uitschrijven. Uitschrijving met terugwerkende kracht voor een van deze periodes is thans niet meer mogelijk. Dit geldt eveneens voor de periode waarin de schorsing heeft plaatsgevonden. De commissie overweegt hierbij dat de heer A volgens opgave van het bureau onderwijs van de FdG in deze periode wel onderwijs heeft gevolgd en toetsen heeft afgelegd."

In beroep heeft appellant voorzover hier van belang - samengevat weergegeven - aangevoerd dat hij sedert zijn doctoraalexamen bijna twee jaar heeft verloren doordat hij niet of te laat is ingedeeld voor stages. Tevens voert hij aan dat hij acht maanden verloren heeft door een onterechte schorsing door de Examencommissie. Hij heeft zich niet kunnen uitschrijven omdat hij niet tijdig op de hoogte was van de "wachttijden" en in- en uitschrijven zeer complicerend is. Onderwijs volgen is naar de mening van appellant het volgen van curriculair onderwijs, dat wil zeggen onderwijs waarvoor studiepunten kunnen worden behaald. Tijdens zijn schorsing heeft appellant ander dan curriculair onderwijs gevolgd. De tentamens waarop verweerder heeft gewezen, behoren tot het voorgaande studiejaar en de tentamens chirurgie en psychiatrie hebben appellant geen studiepunten opgeleverd.

Ter zitting heeft appellant verzocht deze zaak aan te houden tot een tijdstip na behandeling van dan wel uitspraak in lopende beroepszaken bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en het College van Beroep voor de examens.

Het College moet daar laten of appellant goede redenen heeft om zich onzorgvuldig behandeld te achten met betrekking tot de beoordeling van zijn functioneren, omdat het niet aan het College is om daarover een oordeel uit te spreken. Het College ziet ook geen aanleiding de hieromtrent lopende procedures af te wachten.

Voor het College ligt uitsluitend de vraag voor of verweerder terecht zijn verzoek om restitutie van collegegeld over de periode september 1998 tot februari 1999 en vrijstelling over het studiejaar 1999-2000 heeft afgewezen.

Artikel 7.42, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) luidt:

"Op het verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding aan een universiteit of hogeschool:

d. wordt de inschrijving beëindigd met ingang van de eerste maand volgend op de maand waarin het verzoek tot beëindiging van de inschrijving is ontvangen, indien de student als gevolg van de inrichting van de opleiding wat betreft de volgtijdelijkheid van de praktische oefeningen alsmede de momenten waarop deze gevolgd kunnen worden, gedurende enige tijd geen onderwijs kan volgen;"

Artikel 7.48, tweede lid onder b, van de WHW - voorzover hier van belang - luidt:

"2. Het collegegeld wordt met een twaalfde deel voor elke maand dat betrokkene niet is ingeschreven, verminderd:

a. voor degene die in de loop van het studiejaar wordt ingeschreven;

b. voor degene die is ingeschreven aan een universiteit (...), en wiens inschrijving op zijn verzoek in de loop van het studiejaar door of namens het instellingsbestuur is beëindigd op grond van artikel 7.42, eerste lid, onder (...) d, of e, en die in de loop van hetzelfde studiejaar opnieuw voor een opleiding wenst te worden ingeschreven."

Artikel 7.49, derde lid, van de WHW - voorzover hier van belang - luidt:

"Indien de inschrijving van degene op wiens verzoek in de loop van het studiejaar door of namens het instellingsbe-

stuur wordt beëindigd op grond van artikel 7. 42, eerste lid, onder (...) e, wordt met ingang van de maand waarin de inschrijving wordt beëindigd, voor elke maand die in dat studiejaar nog resteert, een twaalfde gedeelte van het betaalde collegegeld terugbetaald."

Uit de hiervoor gedeeltelijk aangehaalde artikelen blijkt dat pas tot restitutie dan wel vrijstelling van collegegeld kan worden overgegaan indien een betrokkene niet meer is ingeschreven en dat slechts tot beëindiging van de inschrijving kan worden besloten na een verzoek van betrokkene. Appellant heeft eerst na afloop van de wachttijden bij de co-schappen bij verweerder verzoeken ingediend voor vermindering, vrijstelling dan wel terugbetaling van collegegeld.

Appellant heeft steeds ingeschreven gestaan aan verweerders instelling. Reeds hierom is er geen grond voor inwilliging van appellants verzoek tot vermindering dan wel vrijstelling van collegegeld. Ook is er in aanmerking genomen de inhoud van het verzoek en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen geen reden het verzoek van appellant aan te merken als verzoek tot beëindiging van de inschrijving, nog daargelaten de vraag of de inschrijving kan worden beëindigd op een datum gelegen voor de dag waarop het verzoek is ingediend.

Gelet op het vorenstaande, moet worden geoordeeld dat verweerder gehouden was de afwijzing van de verzoeken van appellant van 12 oktober 1999 te handhaven, zoals hij bij het bestreden besluit heeft gedaan.

Gelet op het voorgaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/008
(mrs Olivier, Martens, Borman)
20 juni 2000

(Beëindiging) Inschrijving, hardheidsclausule, ruiling cursussen

WHW art. 7.33 lid 1; Inschrijvingsvoorwaarden Kennismakingstraject art. 3, 9en 11

De inschrijvingsvoorwaarden voorzien niet in de mogelijkheid de inschrijving voor een bepaald kennismakingstraject, lopende dit traject, te wijzigen in een inschrijving voor een ander (kennismakings)traject. Het College ziet geen aanleiding de Inschrijvingsvoorwaarden vanwe-

ge het ontbreken van een dergelijke mogelijkheid in strijd met enige hogere rechtsregel te achten. Naar het oordeel van het College is het niet ontoelaatbaar een student die om inschrijving voor een bepaald kennismakingstraject heeft verzocht en hiertoe is toegelaten, aan deze inschrijving te houden, behoudens in bijzondere schrijnende situaties als voorzien in artikel 9 van de Inschrijvingsvoorwaarden betreffende restitutie bij tussentijdse beëindiging van de inschrijving.

Naar het oordeel van het College was verweerder niet gehouden om, met toepassing van de hardheidsclausule van artikel 11 van de Inschrijvingsvoorwaarden een ruiling van cursussen toe te staan. In dit verband overweegt het College dat verweerder heeft aangegeven hiertoe geen aanleiding te zien ingeval de wens tot ruiling niet aanstonds na ontvangst van het cursusmateriaal kenbaar wordt gemaakt, onder retourneren van dit materiaal. Het College acht dit ten algemene een redelijke benadering. (...) Het College is niet gebleken van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat verweerder gehouden moest worden geacht van genoemde hoofdregel af te wijken.

Uitspraak in de zaak van:

J, wonende te V, appellante,
tegen

het college van bestuur van de Open Universiteit Nederland te Heerlen, verweerder,
gemachtigde: mr M.W. Looijen, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 4 oktober 1999 heeft appellante verweerder verzocht om de cursus Psychologie om te ruilen voor de cursus Kunst.

Op dat verzoek is bij besluit van 19 oktober 1999 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brieven 19 oktober en 3 november 1999 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 22 december 1999 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op

3 februari 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 13 maart 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 april 2000. Daar heeft verweerder bij monde van zijn gemachtigde zijn standpunt nader toegelicht. Appellante is niet ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan het verzoek voor omruiling van de cursus Psychologie voor de cursus Kunst ten grondslag gelegd dat zij wegens ziekte de cursus Psychologie niet kon gebruiken, maar wel de cursus Kunst.

Verweerder heeft in de afwijzende beslissing overwogen dat - samengevat weergegeven - appellante onvoldoende argumenten voor de omruiling heeft aangedragen.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Er is reeds lange tijd verlopen tussen uw aanschaf van de cursus Visuele Kunsten en het verzoek om de door u niet geapprecieerde cursus Inleiding Psychologie om te ruilen voor de opvolger van de cursus Visuele Kunsten en alsnog tentamen hiervoor te doen. Het feit dat de inschrijvings- en tentamenrechten van de cursus Visuele Kunsten al lang zijn verlopen speelt hierbij tevens een rol. Via het inschrijvingsbewijs van de door u aangeschafte cursus Visuele Kunsten had u kunnen weten dat uw rechten verlopen waren. Verder had u kunnen informeren bij de Open Universiteit Nederland hoe het stond met uw tentamenrechten. Het feit dat u geen Modulair meer ontving doordat haar inschrijving verlopen is, kan de Open Universiteit Nederland niet worden tegen geworpen evenals uw argument dat u tentamen zou hebben gedaan indien u geweten had dat de cursus Visuele Kunsten uit de exploitatie genomen zou worden. Het geen tentamen kunnen doen van de cursus Visuele Kunsten is daarom onvoldoende reden om de cursus aangeschaft in juli om te ruilen in oktober."

In beroep heeft appellante aangevoerd:

"Ik wil u vragen mij toestemming te geven psychologie in te leveren en mijn geld terug te ontvangen en de nieuwe cursus Kunst daarvoor in de plaats te stellen. De cursus Visuele Kunsten was destijds van een slechte kwaliteit. Dit is ook nog een reden geweest waarom ik het mes in het varken heb laten steken. Inmiddels ben ik weer bijna een jaar verder. De studiebijeenkomsten van psychologie heb ik niet meer bijgewoond omdat ik ervan uitging dat deze omgeruild zou worden."

In het verweerschrift heeft verweerder onder meer het volgende aangevoerd:

"Verweerder deelt niet de mening van eiseres, dat op verweerder een verdergaande informatieplicht zou rusten, in casu bestaande in het schriftelijk benaderen van individuele personen als eiseres, die niet voor een cursus van de OUNL als student zijn ingeschreven. Verweerder blijft van mening dat het op de weg van eiseres heeft gelegen om zich, mede gelet op de lange duur van de onderbreking van inschrijving, bij verweerder op de hoogte te stellen van mogelijke, voor haar relevante wijziging, in het onderwijsaanbod van de OUNL. (...)

Dat vervolgens eiseres zich per 1 september 1999 inschrijft onder die inschrijvingsvoorwaarden bij inschrijving voor een kennismakingstraject voor genoemde psychologiecursussen en daarop medegedeeld krijgt, dat omruiling niet plaats kan vinden, komt voor haar rekening en risico. Zij had toen zij haar studie weer wilde oppakken ofwel in Heerlen bij de centrale vestiging van verweerder, dan wel in een van de achttien studiecentra die verweerder in Nederland aanhoudt kunnen informeren over de bestaande studiemogelijkheden bij de OUNL."

Met de vaststelling van de Inschrijvingsvoorwaarden bij inschrijving voor een kennismakingstraject (hierna: de inschrijvingsvoorwaarden) heeft verweerder, voorzover van belang, uitvoering gegeven aan de hem in artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna te noemen: de WHW), opgelegde ver-

plichting regels van procedurele aard inzake de inschrijving vast te stellen. Ingevolge artikel 3 van de Inschrijvingsvoorwaarden geschiedt de inschrijving voor een kennismakingstraject voor de duur van twaalf maanden. De inschrijvingsvoorwaarden voorzien niet in de mogelijkheid de inschrijving voor een bepaald kennismakingstraject, lopende dit traject, te wijzigen in een inschrijving voor een ander (kennismakingstraject). Het College ziet geen aanleiding de Inschrijvingsvoorwaarden vanwege het ontbreken van een dergelijke mogelijkheid in strijd met enige hogere rechtsregel te achten. Naar het oordeel van het College is het niet ontoelaatbaar een student die om inschrijving voor een bepaald kennismakingstraject heeft verzocht en hiertoe is toegelaten, aan deze inschrijving te houden, behoudens in bijzondere schrijvende situaties als voorzien in artikel 9 van de Inschrijvingsvoorwaarden betreffende restitutie bij tussentijdse beëindiging van de inschrijving.

Naar het oordeel van het College was verweerder niet gehouden om, met toepassing van de hardheidsclausule van artikel 11 van de Inschrijvingsvoorwaarden een ruiling van cursussen toe te staan. In dit verband overweegt het College dat verweerder heeft aangegeven hiertoe geen aanleiding te zien ingeval de wens tot ruiling niet aanstands na ontvangst van het cursusmateriaal kenbaar wordt gemaakt, onder retourneren van dit materiaal. Het College acht dit ten algemene een redelijke benadering. Aangezien appellante de cursus heeft aangeschaft in juli 1999 en haar verzoek tot ruiling eerst is gedaan bij brief van 4 oktober 1999, na de eerste bijeenkomst van de opleiding, is ruiling volgens deze benadering niet mogelijk. Het College is niet gebleken van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat verweerder gehouden moest worden geacht van genoemde hoofdregel af te wijken.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken. Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/013
(mrs Martens, Mollee, Borman)
24 juli 2000

Bevoegdheid, (hoogte) schadevergoeding, niet-rechtigde deelname aan onderwijs

WHW art. 7.66 lid 1, 15.2 lid 2; Awb art. 6:7 lid 2, 6:15

Het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit, waartegen het beroep zich richt, betreft de vaststelling van een verschuldigde schadevergoeding op grond van artikel 15.2, eerste lid, onder a, van de WHW. Het bestreden besluit, dat berust op de genoemde bepaling uit hoofdstuk 15 van de WHW, is niet te kwalificeren als een besluit, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, onder b, van de WHW. Dat in artikel 15.2 WHW voor de hoogte van de vast te stellen schadevergoeding wordt verwezen naar artikel 7.43, derde en vierde lid van de WHW maakt dit niet anders; de oplegging van een schadevergoeding berust niet op enige bepaling van Hoofdstuk 7, WHW, doch op artikel 15.2 daarvan. Aldus heeft het bestreden besluit geen betrekking op de inschrijving van appellant aan verweerders universiteit. Het College is dan ook niet bevoegd kennis te nemen van het beroep

Uitspraak in de zaak van:

D, wonende te Barcelona, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen,
verweerder, gemachtigde: mr M. Lodenwegens,
werkzaam aan verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 5 november 1999, heeft appellant verweerder verzocht hem in te schrijven voor het studiejaar 1999-2000.

Bij besluit van 23 november 1999 is appellant namens verweerder bericht dat hij kan worden ingeschreven voor het studiejaar 1999-2000, met terugwerkende kracht tot 1 september 1999, tegen betaling van een schadevergoeding wegens niet gerechtigde deelname aan het onderwijs in de periode sinds 1 september 1999.

Bij brief van 7 december 1999 heeft appellant tegen het opleggen van de vaststelling van de verschuldigde schadevergoeding, bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 23 februari 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Blijkens dit besluit is het verzoek tot inschrijving met terugwerkende kracht ingewilligd. Daarnaast is de schadevergoeding gehandhaafd op f. 500,=. Tegen laatstgenoemde besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 1 maart 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 8 mei 2000 een verweerschrift ontvangen.

Van appellant zijn op 15 juni 2000 nog nadere stukken ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 juni 2000.

Daar heeft verweerder bij monde van zijn gemachtigde zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Bij artikel 7.66, eerste lid, onder b, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is - voorzover hier van belang - bepaald dat het College oordeelt over het beroep dat door een belanghebbende is ingesteld tegen besluiten, genomen op grond van het bepaalde bij of krachtens titel 2 van hoofdstuk 7 met het oog op de inschrijving.

Het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit, waartegen het beroep zich richt, betreft de vaststelling van een verschuldigde schadevergoeding op grond van artikel 15.2, eerste lid, onder a, van de WHW. Het bestreden besluit, dat berust op de genoemde bepaling uit hoofdstuk 15 van de WHW, is niet te kwalificeren als een besluit, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, onder b, van de WHW. Dat in artikel 15.2 WHW voor de hoogte van de vast te stellen schadevergoeding wordt verwezen naar artikel 7.43, derde en vierde lid van de WHW maakt dit niet anders; de oplegging van een schadevergoeding berust niet op enige bepaling van Hoofdstuk 7, WHW, doch op artikel 15.2 daarvan. Aldus heeft het bestreden besluit geen betrekking op de inschrijving van appellant aan verweerders universiteit. Het College is dan ook niet bevoegd kennis te nemen van het beroep.

Het beroepschrift zal met toepassing van artikel 8:7, tweede lid, laatste volzin, juncto artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht, worden doorgezonden aan de rechtbank Groningen, sector Bestuursrecht.

Het College ziet aanleiding om te bepalen dat de Rijksuniversiteit Groningen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- vergoedt.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart zich onbevoegd van het beroep kennis te nemen;

- bepaalt dat het beroepsschrift wordt doorgezonden aan de rechtbank Groningen, sector Bestuursrecht;
- bepaalt dat de Rijksuniversiteit Groningen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt.

□

CBHO nr. 2000/017 (vervolg CBHO 1999/060.1)
(mrs Martens, Lubberdink, Borman)
15 juni 2000

Huisregels, overtreding van algemene fatsoensnormen, proportionaliteit

**WHW art. 7.57h; Studentenstatuut art. 32;
Huisregels art.16**

Het College overweegt dat verweerder aan de bovenweergegeven bepalingen uit de WHW, het Studentenstatuut en de Huisregels en ordemaatregelen de bevoegdheid ontleent om bij overtreding van de algemene fatsoensnormen binnen de instelling de toegang tot de gebouwen en terreinen van de instelling te ontzeggen voor ten hoogste een jaar.

Op grond van de verschillende tot de gedingstukken behorende verklaringen alsmede het verhandelde ter zitting, is het College van oordeel dat verweerder het handelen van appellant - ook als hij X slechts eenmaal zou hebben getrap - terecht heeft aangemerkt als overtreding van de door appellant, zeker binnen de school, in acht te nemen normen.

Appellant heeft het College er geenszins van kunnen overtuigen dat zijn handelen gerechtvaardigd zou kunnen worden door de omstandigheden waaronder dit plaatsvond.

Gelet op het vorenstaande was verweerder bevoegd een maatregel op te leggen. Gelet op de ernst van het handelen kan niet met succes worden volgehouden dat een maatregel, bestaande uit de ontzegging van de toegang voor de rest van het studiejaar, een buitenproportionele reactie vormt op het handelen van appellant. Een student kan redelijkerwijs verwachten dat uitoefening van fysiek geweld jegens een docent, zonder dat hiervoor - zo dit al denkbaar is - bijzondere rechtvaardigingsgronden aanwezig zijn, kan leiden tot verwijdering van de school voor een duur als in casu aan de orde.

Uitspraak in de zaak:

D wonende te L., appellant,

gemachtigde: mr F.J. Soriano, advocaat te Lelystad,
tegen

het college van bestuur van de Hogeschool Holland te Diemen, verweerder,

gemachtigden: mr A.M. van Rossum en mr S. Piets, beiden werkzaam bij verweerders hogeschool.

1. Procesverloop

Bij brief van 8 november 1999 heeft de manager HEAO Propedeuse van verweerders hogeschool appellant bevestigd, dat hij bij wijze van voorlopige maatregel met ingang van 8 november 1999 tot nader order is geschorst.

Bij besluit van 12 november 1999 heeft de Unit manager AAEW van verweerders hogeschool namens verweerder appellant met onmiddellijke ingang de toegang tot de gebouwen en terreinen van de hogeschool ontzegd voor de tijd van het lopende studiejaar.

Bij schrijven van 26 november 1999 heeft appellant bij verweerder bezwaar gemaakt tegen deze twee besluiten.

Bij besluit van 4 februari 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief, ingekomen bij het College op 13 maart 2000, heeft appellant daartegen beroep ingesteld.

Van verweerder is op 30 maart 2000 een verweerschrift ontvangen.

Van appellant is op 7 april 2000 een aanvullend beroepsschrift ontvangen

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 april 2000. Daar hebben appellant en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht. Appellant was tevens in persoon aanwezig.

2. Overwegingen

Artikel 7.57h [= artikel 7.57a oud] van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de Wet) luidt:

Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.

Artikel 32 van verweerders Studentenstatuut luidt - voor zover hier van belang - als volgt:

1. Het College van Bestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en op de terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen onder meer inhouden, dat aan degenen die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, een waarschuwing of berisping wordt gegeven of de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.
2. Een deel van voorschriften en maatregelen zijn opgenomen in de huisregels, die opgenomen zijn als bijlage bij het statuut.

Artikel 16 van verweerdere Huisregels en orde-maatregelen luidt:

Naast de specifieke bepalingen van deze huisregels dient een ieder zich (vanzelfsprekend) te houden aan de algemeen in Nederland geldende (fatsoens-) normen en waarden, al dan niet neergelegd in wettelijke regels.

Het besluit van 12 november 1999 rust op de volgende overwegingen:

- het lichamenlijk geweld, zoals genoemd in bovengenoemde brief en zoals naar voren gekomen in wat betrokkenen hebben verteld, is voor ons onacceptabel.
- Gezien de omstandigheden van dit geval, rechtvaardigen of verontschuldigen de hoog opgelopen spanningen en irritaties over en weer dit lichamenlijk geweld niet;
- Dit handelen van u is buiten proportioneel. In plaats van een klacht in te dienen over de organisatie trapt u de heer X in zijn kruis;
- De 'verzachtende' omstandigheden die u naar voren brengt vormen geen directe of indirecte aanleiding voor uw handelen;
- De heer X staat bekend als een docent die goed functioneert in al die jaren dat hij bij ons werkt;
- Het incident heeft de sociale veiligheid voor alle studenten en medewerkers van de Hogeschool Holland aangetast en kan alleen afdoende worden hersteld door dit besluit.

Het bestreden besluit gericht aan de toenmalige gemachtigde van appellant is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Vast is komen te staan dat de heer D in elk geval één keer de heer X heeft getrapt. Noch uit de verklaringen aan de heer K. Kwint, noch uit de mondelinge toelichting van de heer D, van u of die van anderen op 12 januari 2000 is gebleken dat daar een verantwoorde reden aan ten grondslag ligt.

Er is niet gebleken dat tijdens de eerste ontmoeting van de heer D met de heer X voor de aanvang van het tentamen sprake is geweest van agressie of intimidatie richting zijn persoon, afgezien van het feit dat het college niet tot de overtuiging is gekomen dat er op dat moment überhaupt nog sprake is geweest van agressie of intimidatie. Ook de overlast die de heer D tijdens het tentamen heeft ondervonden mag nimmer een reden zijn voor agressief optreden. Het handelen van de heer X op de gang, dat, overigens, zoals uit de toelichting van de heer D op 12 januari blijkt, eveneens niet als agressief kan worden beoordeeld, kan dat eveneens niet zijn."

In beroep heeft appellant - samengevat weergegeven - doen aanvoeren, dat verweerder is voorbijgegaan aan de door appellant en mevrouw S aangedragen omstandigheden waaronder het toebrengen van de trap gezien dient te worden: afwending van het vastgrijpen van eisers nek, althans lichaam. X zou appellant hebben vastgegrepen, in reactie waarop appellant X van zich aftrapte waarbij appellant hem een keer in de kruisstreek raakte. Appellant voert aan dat verweerder de plicht tot hoor en wederhoor heeft verzuimd, door betrokkenen niet elkaars aanwezigheid te horen, opdat op elkaars verklaringen zouden kunnen worden ingegaan. Nu X's toelichting tijdens de hoorzitting niet in het bestreden besluit wordt genoemd, gaat appellant er vanuit

dat deze niet in de heroverweging is meegenomen. Appellant voert voorts aan dat verweerder van een onjuiste rechtsopvatting uitgaat door te stellen dat op appellant de last drukt verweerder te overtuigen van de omstandigheden waaronder het handgemeen heeft plaatsgevonden. Het had op de weg van verweerder gelegen gemotiveerd aan te geven hoe hij tot de conclusie komt dat appellant de door hem gestelde agressieve sfeer van die ochtend niet aannemelijk heeft gemaakt. Appellant merkt op dat - anders dan verweerder stelt - hij het recht heeft lichamenlijke intimidatie af te weren. Appellant voert aan dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt, waarom zijn gedraging de zwaarste sanctie rechtvaardigt. Evenmin wordt gemotiveerd waarom men niet met een minder straffe maatregel heeft kunnen volstaan. Appellant voert nog aan dat de maatregel gelet op de omstandigheden niet op zijn plaats is. Zo er al een maatregel opgelegd zou moeten worden, dan schiet deze zijn doel voorbij indien deze langer dan drie maanden duurt. Appellant voert aan dat uit de opgelegde maatregel direct en indirect voortvloeiende schade door verweerder vergoed dient te worden en verzoekt daarover uitspraak te doen op grond van een nader onderzoek.

In het verweerschrift voert verweerder nog het volgende aan:

"Het horen van de procespartijen, te weten degene die het besluit heeft genomen en degene die daartegen bezwaar heeft aangetekend, heeft gelijktijdig plaatsgevonden. Vanwege het feit dat de heer X nog steeds zeer aangeslagen was door het voorval en wij verder toenemende emoties bij partijen of verdere escalatie zoveel mogelijk wilden voorkomen is de heer X apart door de heer Van Baars gehoord.

(...)

zoals gezegd dient onze beslissing in het verlengde van de aangevochten beslissing te worden gezien. Uit onze beslissing kan geconcludeerd worden dat wij de primaire beslissing, namelijk de ontzegging van de toegang tot de terreinen en gebouwen voor de rest van het studiejaar, terecht vinden. Er was geen aanleiding om geweld te gebruiken, zoals in het bijzonder geval van noodweer, terwijl voor ons geweld, afgezien van die hoge uitzondering, onacceptabel is. Een nuancering in de zin van drie, vijf of bijvoorbeeld 8 maanden was in dit geval dan ook niet aan de orde. Ook dat het besluit is gebaseerd op een trap en niet op twee of bijvoorbeeld vijf, speelt geen rol: er is met die ene trap een cruciale grens gepasseerd. Het had bovendien evengoed zo kunnen zijn dat deze ene trap voor de heer X fatale gevolgen zou hebben gehad."

Het College overweegt als volgt.

Verweerder heeft ingevolge het bepaalde bij artikel 7.57h (= artikel 7.57a oud) van de Wet gegeven bevoegdheid gebruikgemaakt door dienaangaande bepalingen vast te stellen bij het Studentenstatuut en de huisregels met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling.

Het College overweegt dat verweerder aan de bovenweergegeven bepalingen uit de WHW, het Studentenstatuut en de Huisregels en ordemaatregelen de bevoegdheid ontleent om bij overtreding van de algemene fatsoensnormen binnen de

instelling de toegang tot de gebouwen en terreinen van de instelling te ontzeggen voor ten hoogste een jaar.

Op grond van de verschillende tot de gedingstukken behorende verklaringen alsmede het verhandelde ter zitting, is het College van oordeel dat verweerder het handelen van appellante - ook als hij X slechts eenmaal zou hebben getrapt - terecht heeft aangemerkt als overtreding van de door appellante, zeker binnen de school, in acht te nemen normen.

Appellante heeft het College er geenszins van kunnen overtuigen dat zijn handelen gerechtvaardigd zou kunnen worden door de omstandigheden waaronder dit plaatsvond.

Gelet op het vorenstaande was verweerder bevoegd een maatregel op te leggen. Gelet op de ernst van het handelen kan niet met succes worden volgehouden dat een maatregel, bestaande uit de ontzegging van de toegang voor de rest van het studiejaar, een buitenproportionele reactie vormt op het handelen van appellante. Een student kan redelijkerwijs verwachten dat uitoefening van fysiek geweld jegens een docent, zonder dat hiervoor - zo dit al denkbaar is - bijzondere rechtvaardigingsgronden aanwezig zijn, kan leiden tot verwijdering van de school voor een duur als in casu aan de orde.

Het College is voorts niet gebleken dat verweerder bij het horen van de belanghebbenden heeft gehandeld in strijd met artikel 7:6 van de Algemene wet bestuursrecht.

Verweerder heeft op aanvaardbare gronden afgezien van het horen van belanghebbenden - te weten appellante en de heer X - in elkaars aanwezigheid.

Gelet op het vorenoverwogene dient het beroep ongegrond te worden verklaard

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt:

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/18
(mrs Martens, Mollee, Borman)
24 juli 2000

Decentrale selectie, deficiëntie vooropleiding, numerus fixus opleiding, toelating eerste cursusjaar, vertrouwensbeginsel

WHW art. 7.53[oud], 7.57a, 7.57e

Daar appellante niet beschikte over een dergelijk bewijs van toelating voor de opleiding geneeskunde aan verweerders universiteit, was verweerder gehouden te beslissen zoals hij heeft gedaan.

Verweerder heeft geen gebruik gemaakt van de hem gegeven mogelijkheid in artikel 7.57e van de WHW om van de opleidingsplaatsen geneeskunde een bepaald percentage toe te wijzen aan door hem zelf geselecteerde gegadigden, die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties. Verweerder was tot een dergelijke toewijzing ook niet verplicht, gelet op de hem ingevolge genoemde wetsbepaling toekomende vrijheid.

Voor zover appellante zich beroept op informatie die verweerder in het voorjaar van 1998 aan haar verstrekke, erop neerkomende dat zij een deficiëntie voor het vak natuurkunde met een zomercursus zou kunnen compenseren, overweegt het College dat deze informatie toentertijd correct was. Immers, de nieuwe regeling die het aldus wegwerken van een deficiëntie onmogelijk maakte, ging voor appellante pas gelden met ingang van het volgende studiejaar.

Zeker gelet op de frequent wijzigende OCW-regelgeving mocht appellante er niet zonder meer op rekenen dat de informatie een jaar later onverkort geldig zou zijn.

Voor zover appellante zich beroept op informatie die verweerder haar in 1999 heeft verstrekt, overweegt het College als volgt. In de bijlage bij haar verzoek van 12 september 1999 geeft appellante een weergave van de contacten met onder meer verweerder. Hieruit blijkt dat verweerder op 20 april 1999 een verklaring aan appellante heeft gestuurd, waarmee zij aan loting zou kunnen gaan deelnemen. Hierin staat aangegeven dat appellante pas aan de eisen voldoet op het moment dat zij het aanvullend examen met goed gevolg zal afleggen. Ook deze informatie was niet onjuist. Dat hierbij niet is aangegeven dat een dergelijk examen met goed gevolg zou moeten zijn afgelegd voor de fatale datum van 15 mei 1999 is geen tekortkoming. Zulks vloeide immers voort uit de geldende regelgeving en was appellante reeds bekend - althans behoorde dat te zijn - op grond van de brief van de IBG van 20 maart 1999, waarin ondubbelzinnig het belang van bedoelde datum is aangegeven.

Uitspraak in de zaak van:

Mevrouw S, wonende te Bilthoven, appellante,
gemachtigde: mr D.J. Guter, advocaat te Utrecht,
tegen

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht te Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 12 september 1999 heeft appellante verweerder verzocht haar alsnog toe te laten voor het studiejaar 1999-2000, dan wel plaatsing toe te zeggen voor in het studiejaar 2000-2001, aan de Universiteit Maastricht in de opleiding geneeskunde.

Bij besluit van 15 oktober 1999 heeft verweerder appellantes verzoek afgewezen.

Bij brief van 13 november 1999 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 februari 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief, ingekomen bij het College op 16 maart 2000, heeft appellante daartegen beroep ingesteld.

Van verweerder is op 23 mei 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 juni 2000. Daar is appellante niet in persoon verschenen en heeft haar gemachtigde, bijgestaan door de vader van appellante, het standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

In het bestreden besluit heeft verweerder onder meer het volgende overwogen:

"Voorts is een gesuggereerde oplossing dat de UM een ongeclausuleerde verklaring afgeeft die inhoudt dat appellante op het moment dat de UM gaat deelnemen aan de decentrale selectieprocedure, direct wordt toegelaten tot de opleiding Geneeskunde aan de UM. Gemachtigden van appellante hebben aangegeven dat, gelet op de datum van hun verzoek om toelating (gedaan in september 1999) de UM in de gelegenheid was om te besluiten om de procedure van decentrale toelating voor het studiejaar 2000/2001 te starten.

Hieromtrent wordt als volgt overwogen.

In het bestreden besluit van 15 oktober 1999 is aangegeven dat de Faculteit der Geneeskunde voor het komend academisch jaar geen gebruik zal maken van de bevoegdheid om studenten decentraal te selecteren. Het besluit om over te gaan tot decentrale selectie betreft een wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid. De UM heeft tot 1 november 1999 bij de IBG kunnen aangeven of zij daarvoor kiest voor het studiejaar 2000-2001. De UM heeft hiervoor, mede op basis van eerder gemaakte landelijke afspraken, niet gekozen. (...) Nog niet bekend is welke selectiecriteria de faculteit wil hanteren om de bijzondere kwalificaties van potentiële studenten te beoordelen, alsmede hoe de procedure verder vorm krijgt. (...) Gelet op deze belangen voor de faculteit en de instelling, afgewogen tegen het belang van appellante om buiten de lotingsprocedure om toegelaten te worden, wordt overwogen dat het bestreden besluit om niet over te gaan tot decentrale selectie voor het studiejaar 2000/2001 om redenen van doelmatigheid stand kan houden.

Met betrekking tot het verzoek van appellante om haar een 'carte blanche' voor een opleidingsplaats Geneeskunde toe te kennen voor het studiejaar waarvoor de UM voor de eerste maal decentraal zal gaan toelaten, wordt overwogen dat ter zitting door de vertegenwoordiger van de faculteit is aangegeven dat de procedure voor decentrale selectie in de wet is aangeduid als een procedure voor

gegadigden die naar het oordeel van het instellingsbestuur beschikken over bijzondere kwalificaties. Een ongeclausuleerde verklaring die recht geeft op toelating past hier niet in en is bovendien strijdig met de bedoeling van de wetgever. Op dit moment is nog niet bekend welke selectiecriteria de faculteit gaat hanteren, wanneer zij overgaat tot decentrale selectie. In landelijk verband worden hierover afspraken gemaakt.

In dit kader ligt het niet voor de hand dat appellante, zonder onderzoek naar eventuele bijzondere kwalificaties zoals die op grond van nog vast te stellen selectiecriteria door de UM worden gewenst, de gevraagde 'carte blanche' wordt toegekend."

In beroep heeft appellante - samengevat weergegeven - het volgende doen aanvoeren.

Verweerders besluit van 20 april 1999 ontbeert een wettelijke grondslag daar bij wet van 3 april 1999, Stb, 1999,170, artikel 7.53, zevende lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is komen te vervallen. De Regeling aanmelding en loting hoger onderwijs ontbeert een wettelijke grondslag en de Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs, van 13 september 1999 is eerst met ingang van 1 januari 2000 in werking getreden, zodat tussen 21 april en 31 december 1999 er geen regeling was inzake de procedure aanmelding en loting dan wel aanmelding en selectie. Het besluit van 15 oktober 1999 is dan ook evenmin op een wettelijke grondslag gebaseerd. Het was verweerder dan ook mogelijk tot inschrijving over te gaan zonder dat een bewijs van toelating werd overgelegd. Voorts voert appellante aan dat niet is onderzocht of de wetten zoals die op 11 februari 2000 golden een basis boden om aan appellantes bezwaar tegemoet te komen. De wet bood de mogelijkheid een student zonder bewijs van toelating in te schrijven, zodat sprake is geweest van een juiste belangenafweging. Appellante stelt dat nu de criteria en de selectieprocedure door verweerder nog niet zijn vastgesteld niet valt in te zien waarom verweerder appellantes voorgestelde regeling niet zou hanteren, waarbij tegemoet wordt gekomen aan de onjuiste voorlichting aan appellante bij brief van 20 april 1999. Appellante voert aan dat de regeling van 28 maart 1999 - de Wijzigingsregeling van de Regeling aanmelding en loting -, onrechtmatig is, omdat het overgangsrecht ontbeert dan wel dat de minister geen overgangsrecht heeft bewerkstelligd. Tevens voert appellante aan dat er sprake is van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel indien burgers hun gedrag daarop niet alsnog in positieve zin kunnen afstemmen. In dit geval kon appellante niet meer aan de gestelde eisen voldoen dan wel haar vakkenpakket eisen daarop afstemmen.

In het verweerschrift heeft verweerder - samengevat weergegeven - nog het volgende aangevoerd.

Artikel 7.53, zevende lid, van de WHW, is vervallen per 21 april 1999. Met ingang van diezelfde datum is artikel 7.57f, eerste lid, in samenhang met artikel 7.57a, vierde lid, van de WHW, van kracht geworden. De wijzigingsregeling van de Regeling aanmelding en loting vindt zijn grondslag in de WHW. Bij omissie is dit kennelijk niet in de regeling vermeld. Verweerder voert voorts aan dat indien de brief van 20 april 1999, een verklaring omtrent een deficiëntie, als een besluit in de zin van artikel 7.61, eerste lid, van de WHW, kan worden gekwalificeerd dit besluit inmiddels formele rechtskracht heeft verkregen, nu hiertegen niet tijdig rechtsmiddelen zijn aangewend. Het besluit van 15 oktober 1999 vindt zijn grondslag in artikel 7.57a, eerste en tweede lid, van de WHW. In de WHW valt geen bepaling aan te wijzen die verweerder de bevoegdheid geeft een student in te schrijven voor een numerus fixus opleiding zonder bewijs van toelating, zodat het besluit op een deugdelijk grondslag is genomen. Ten tijde van het nemen van het besluit van 11 februari 2000 waren van kracht paragraaf 4a, titel 3 van hoofdstuk 7 van de WHW en de Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs, zodat het besluit op bezwaar op de juiste grondslag is genomen. Verweerder concludeert dat de IB-Groep bewijzen van toelating verstrekt aan decentraal geselecteerde gegadigden na te hebben vastgesteld dat zij hebben voldaan aan alle voorwaarden en criteria van de Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs. Een bewijs van toelating is derhalve voor inschrijving voor een numerus fixus opleiding steeds nodig. Verweerder weigert bij het eventueel vaststellen van een regeling decentrale selectie appellantes regeling over te nemen, omdat hij zich dan schuldig zou maken aan ad hoc regelgeving voor een probleem dat gerezen is met betrekking tot de lotingsprocedure op grond van door de IB-Groep en verweerder verstrekte informatie. Met betrekking tot appellantes betoogt dat sprake is van onrechtmatige wetgeving voert verweerder aan dat de onderhavige wet- en regelgeving door de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen als medewetgever is vastgesteld, die dan ook als partij aangesproken dient te worden, in een andere procedure dan deze. Verweerder voert aan dat artikel III van de wijzigingsregeling van de Regeling aanmelding en loting hoger onderwijs met toelichting, wel degelijk een adequate overgangsregeling heeft geschapen; appellante heeft immers ruim een jaar de gelegenheid gehad de deficiëntie weg te werken en is er derhalve geen sprake van onrechtmatige wetgeving.

Artikel 7.53, tweede lid, van de WHW (oud) luidde tot 21 april 1999, voorzover hier van belang, als volgt:

"(...) Indien ook na toepassing van de tweede volzin bij een of meer instellingen die de desbetreffende opleiding verzorgen het aantal aanmeldingen op 1 mei het aantal plaatsen overtreft, vindt de inschrijving als student voor de eerste maal voor de propedeutische fase van een opleiding slechts plaats onder overlegging van een door de Informatie Beheer Groep afgegeven bewijs van toelating, onverminderd het bepaalde bij of krachtens titel 2 van dit hoofdstuk.(...)"

Artikel 7.57a van WHW (Stb. 1999, 170), luidt - voorzover hier van belang - ingaande 21 april 1999 als volgt:

1. "De eerste inschrijving van een student voor de propedeutische fase van een opleiding, verbonden aan een universiteit (...), waarvoor op grond van paragraaf 4 van deze titel een toelatingsbeperking van kracht is, geschiedt slechts met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens deze paragraaf, onverminderd het bepaalde bij of krachtens titel 2 van dit hoofdstuk.
2. De inschrijving geschiedt niet dan na overlegging van een door de Informatie Beheer Groep afgegeven bewijs van toelating, tenzij bij of krachtens deze paragraaf anders is bepaald."

Artikel 7.57e, eerste lid, eerste volzin, van de WHW luidt - voorzover hier van belang - als volgt:

"Een instellingsbestuur kan een door hem te bepalen percentage van de opleidingsplaatsen van een opleiding toewijzen aan door hem zelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties."

Het College overweegt als volgt.

Verweerder heeft met toepassing van het bepaalde bij artikel 7.53, eerste lid, van de WHW, voor de opleiding geneeskunde het aantal studenten vastgesteld, dat voor het studiejaar 1999-2000 ten hoogste voor de eerste keer voor de propedeutische fase van die opleiding kan worden ingeschreven.

Bij artikel 7.53, tweede lid (oud) en artikel 7.57a, eerste en tweede lid, van de WHW, is bepaald dat de inschrijving voor opleidingen met een toelatingsbeperking niet geschiedt dan nadat een bewijs van toelating, afgegeven door de Informatie Beheer Groep, is overgelegd.

Daar appellante niet beschikte over een dergelijk bewijs van toelating voor de opleiding geneeskunde aan verweerders universiteit, was verweerder gehouden te beslissen zoals hij heeft gedaan.

Verweerder heeft geen gebruik gemaakt van de hem gegeven mogelijkheid in artikel 7.57e van de WHW om van de opleidingsplaatsen geneeskunde een bepaald percentage toe te wijzen aan door hem zelf geselecteerde gegadigden, die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties. Verweerder was tot een dergelijke toewijzing ook niet verplicht, gelet op de hem ingevolge genoemde wetsbepaling toekomende vrijheid.

Terecht is bij het bestreden besluit dus geoordeeld dat een wettelijke mogelijkheid tot inschrijving van appellante ontbrak, zowel voor het studiejaar 1999-2000 als voor het jaar

2000-2001. Dit betekent dat het besluit slechts voor vernietiging in aanmerking zou komen, indien zou moeten worden geoordeeld dat verweerder op grond van algemene beginselen van behoorlijk bestuur desalniettemin, in afwijking van de wet, tot inschrijving zou moeten overgaan. Appellante beroept zich in dit verband in het bijzonder op bij haar, door verkeerde voorlichting van de zijde van verweerder, gewekt vertrouwen.

Het College overweegt dienaangaande het volgende.

Voor zover appellante zich beroept op informatie die verweerder in het voorjaar van 1998 aan haar verstrekte, erop neerkomende dat zij een deficiëntie voor het vak natuurkunde met een zomercursus zou kunnen compenseren, overweegt het College dat deze informatie toentertijd correct was. Immers, de nieuwe regeling die het aldus wegwerken van een deficiëntie onmogelijk maakte, ging voor appellante pas gelden met ingang van het volgende studiejaar.

Zeker gelet op de frequent wijzigende OCW-regelgeving mocht appellante er niet zonder meer op rekenen dat de informatie een jaar later onverkort geldig zou zijn.

Voor zover appellante zich beroept op informatie die verweerder haar in 1999 heeft verstrekt, overweegt het College als volgt. In de bijlage bij haar verzoek van 12 september 1999 geeft appellante een weergave van de contacten met onder meer verweerder. Hieruit blijkt dat verweerder op 20 april 1999 een verklaring aan appellante heeft gestuurd, waarmee zij aan loting zou kunnen gaan deelnemen. Hierin staat aangegeven dat appellante pas aan de eisen voldoet op het moment dat zij het aanvullend examen met goed gevolg zal afleggen. Ook deze informatie was niet onjuist. Dat hierbij niet is aangegeven dat een dergelijk examen met goed gevolg zou moeten zijn afgelegd voor de fatale datum van 15 mei 1999 is geen tekortkoming. Zulks vloeide immers voort uit de geldende regelgeving en was appellante reeds bekend - althans behoorde dat te zijn - op grond van de brief van de IBG van 20 maart 1999, waarin ondubbelzinnig het belang van bedoelde datum is aangegeven.

Gelet op het vorenstaande kan appellante zich niet gerechtvaardigd beroepen op bij haar door verweerder opgewekt vertrouwen. Het College kan dan ook in het midden laten of, ware dit anders geweest, zulks had kunnen leiden tot een inschrijving, in afwijking van de wet en de door verweerder hierop gebaseerde keuze om voorlopig van decentrale selectie af te zien.

Gelet op het vorenoverwogene dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/026 en 2000/026.1

(mr Olivier)

22 mei 2000

Algemeen verbindend voorschrift, bekendmaking, decentrale selectie, deelcertificaat, gelijkheidsbeginsel, overgangsrecht, toezegging, voorlopige voorziening

WHW art. 7.57e; Awb art. 8:81, 8:86; Regeling decentrale selectie UL

Blijkens het bepaalde onder het punt Primaire selectiecriteria van de Regeling zijn de criteria voor de decentrale selectie voor de opleiding geneeskunde voor het studiejaar 2000-2001, dat het eindexamen moet zijn gedaan in minimaal acht vakken en dat van die acht vakken in elk geval onder meer biologie deel uitgemaakt dient te hebben. De voorzitter is dan ook van oordeel dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat verzoekster aan de gestelde criteria niet voldoet en dat de omstandigheid dat zij in juni 2000 het deelcertificaat biologie kan behalen daarin geen verandering brengt.

Het bepaalde onder Primaire selectiecriteria van de Regeling bevat een algemeen verbindend voorschrift. Het is niet de taak van de rechter om zulke voorschriften te beoordelen op hun maatschappelijke aanvaardbaarheid. Niet kan worden geoordeeld dat de Primaire selectiecriteria van de Regeling in strijd is met een hogere regeling. Evenmin bestaat aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij de afweging van alle daarbij betrokken belangen niet in redelijkheid tot vaststelling van die bepaling heeft kunnen komen. Ook kan niet worden geoordeeld dat verweerders uitleg van de decentrale selectie criteria in het bestreden besluit onverenigbaar is met de tekst in de Instroomwijzer

Verzoeksters beroep op een mogelijke toezegging door een medewerker van verweerder dat deelcertificaten mee zouden tellen om te voldoen aan de criteria voor de decentrale selectie faalt eveneens nu verzoekster een dergelijke toezegging onvoldoende aannemelijk heeft

gemaakt nog daargelaten of deze toezegging er toe moet leiden dat verzoekster zou moeten worden toegelaten tot de decentrale selectie. Ter zitting is gebleken dat door verweerder slechts één informatie dienaangaande aan aspirant deelnemers aan de decentrale selectie is gegeven en wel dat deelcertificaten niet mee tellen. Voor zover kan worden vastgesteld is slechts sprake geweest van informatieve mededelingen en niet van een bevoegdelijk gedane toezegging.

Verzoeksters beroep op het gelijkheidsbeginsel met leerlingen die in 2000 deelnemen aan het vwo-eindexamen faalt eveneens nu zij anders dan als eindexamenkandidaat aan het eindexamen vwo 2000, een deelcertificaat biologie tracht te behalen.

De stelling van verzoekster dat, voor bezitters van het vwo-diploma 1999 die niet het vak biologie in hun vakkenpakket hebben, omdat zij niet op de hoogte konden zijn van die eis om deel te kunnen nemen aan de decentrale selectieprocedure, een overgangsregeling had moeten worden vastgesteld, vindt geen steun in het recht.

Uitspraak in de zaak van:

K, wonende te Den Haag, verzoekster, tevens appellante in de hoofdzaak,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit Leiden, te Leiden, verweerder,
gemachtigde: mr C.B.M. Bruens, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, ondertekend op 28 november 1999, heeft verzoekster zich bij de Informatie Beheer Groep te Groningen, aangemeld voor de decentrale selectieprocedure voor de opleiding geneeskunde voor het studiejaar 2000-2001.

Op dat verzoek is bij besluit van 28 februari 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 20 maart 2000 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 7 april 2000 heeft verweerder het bezwaar van verzoekster ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft verzoekster bij brief, ingekomen bij het College op 25 april 2000, beroep ingesteld. Tevens heeft appellante de voorzitter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Van verweerder is op 10 mei 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 mei 2000. Daar hebben verzoekster in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit beroep bij het College is ingesteld, dan wel, voorafgaande aan een mogelijk beroep bij het College, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzitter, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. In de uitnodiging voor de zitting waar het verzoek is behandeld zijn partijen daarop gewezen. De voorzitter is van oordeel dat in dit geval aanleiding bestaat artikel 8:86 Awb toe te passen.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat appellante niet voldoet aan de gestelde selectiecriteria.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"(...) De Commissie heeft het volgende overwogen.

De Commissie is van mening dat via de instroomwijzer van IBG en via informatie door de Universiteit Leiden zelf gegeven tijdens de voorlichtingsdagen de door de Universiteit gestelde selectiecriteria op voldoende wijze bekend zijn gemaakt. De commissie constateert dat mevrouw K. niet voldoet aan de gestelde criteria dat eindexamen moet worden gedaan in acht vakken, waaronder het vak biologie dient te behoren, en dat deze acht vakken gezamenlijk moeten worden geëxamineerd zonder deelcertificaten.

Niet gezegd kan worden dat het stellen van eisen aan het vakkenpakket zoals het gezamenlijk examen doen in acht vakken waartoe in ieder geval dient te behoren het vak biologie) zonder deelcertificaten, een onredelijke eis is. Dat mevrouw K. zich in de geformuleerde eisen niet kan vinden, doet hieraan niets op af. (...)

Het College van Bestuur ziet geen aanleiding om af te wijken van het advies van de commissie en de gronden waarop het advies is gebaseerd. Het College heeft derhalve besloten af te zien van het horen van u en uw bezwaar kennelijk ongegrond te verklaren."

In beroep heeft verzoekster - samengevat weergegeven - aangevoerd dat voor het studiejaar 1999-2000, waarvoor zij is uitgeloot, het vak biologie voor de opleiding geneeskunde niet verplicht was gesteld. In september 1999 heeft verweerder in de Instroomwijzer de eisen bekend doen maken voor de decentrale selectieprocedure. Verzoekster is zich toen gaan voorbereiden om het deelcertificaat biologie in juni 2000 te behalen om dit aan haar eindexamen 1999 als negende vak toe te voegen. Appellante voert aan dat uit telefonische contacten met verweerder noch uit de Instroomwijzer is gebleken dat vorenstaande ten aanzien

van de decentrale selectieprocedure niet zou zijn toegestaan.

Verzoekster voert tevens aan dat kandidaten voor het eindexamen 2000 hun vakkenpakket tijdig hebben kunnen aanpassen aan de eisen van de decentrale selectieprocedure maar zich nog wel dienen te kwalificeren, doch dat voor haar dat uitsluitend voor het vak biologie geldt.

Voorts voert verzoekster aan dat voor degene die in 1999 eindexamen hebben gedaan en bij de keuze van het eindexamenpakket niet konden weten dat biologie in het kader van de decentrale selectie procedure geneeskunde een verplicht eindexamenvak zou zijn bij wijze van overgangsregeling wordt geaccepteerd dat dit vak door middel van een deelcertificaat wordt behaald. Tenslotte heeft appellante aangevoerd dat zij ten onrechte niet is gehoord alvorens op haar bezwaar is beslist.

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"Het College van Bestuur is van oordeel dat het inherent is aan de invoering van een geheel nieuw systeem van toelating tot de opleiding geneeskunde bij de Universiteit Leiden dat de selectiecriteria die aan die toelating worden verbonden twee/drie jaar van tevoren nog niet bekend zijn bij leerlingen in het VWO. Dat mevrouw K. wellicht een ander vakkenpakket zou hebben gekozen indien zij op de hoogte zou zijn geweest van de vastgestelde selectiecriteria, en dat zij zich niet kan vinden in het late tijdstip waarop de besluitvorming betreffende de decentrale selectie bekend is geworden, maakt de besluitvorming van het College van Bestuur nog niet onrechtmatig.

Mevrouw K. volgt thans het vak biologie ter verkrijging van een deelcertificaat. Zij voert in beroep aan dat haar nimmer meegedeeld is dat het niet toegestaan zou zijn door middel van een deelcertificaat het ontbrekende vak te behalen.

Met kracht spreekt het College van Bestuur dit standpunt tegen: zodra dit onderwerp aan de orde komt, verwoordt de studieadviseur van de faculteit der geneeskunde zeer duidelijk dat er geen sprake mag zijn van deelcertificaten om aan de eis van acht vakken in het examen te voldoen."

Op grond van artikel 7.57e, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), kan het college van bestuur van verweerders universiteit een percentage van de opleidingsplaatsen van de opleiding geneeskunde toewijzen aan door hem zelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties.

Artikel 7.57e, tweede lid aanhef en onderdeel a, van de WHW - voor zover thans van toepassing - luidt:

"2. indien het instellingsbestuur toepassing geeft aan het eerste lid, maakt het de bijzondere kwalificaties die het in aanmerking wil nemen, (...), tijdig bekend"

Artikel 32 van de Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs, luidt:

"In afwijking van artikel 28, eerste lid, maakt het bestuur van de instelling dat voor het studiejaar 2000-2001 gebruik wenst te maken van de mogelijkheid om voor een fixus opleiding decentrale selectie toe te passen, daarvan melding aan de IB-Groep voor 1 november 1999."

In de Instroomwijzer 2000-2001 is op blz. 21 het volgende opgenomen:

"Geneeskunde Universiteit Leiden Je hebt in 1999 in minimaal 8 vakken eindexamen vwo gedaan of doet in 2000 in minimaal 8 vakken eindexamen vwo en je hebt of haalt voor alle vakken een voldoende Naast de verplichte vakken natuurkunde en scheikunde heb je ook in je vakken pakket: engels, biologie, en een van de vakken geschiedenis of aardrijkskunde De Universiteit Leiden heeft vastgesteld dat je maximaal een keer kunt deelnemen aan de decentrale selectie."

Blijkens het bepaalde bij artikel 7.57e van de WHW, gelezen in samenhang met paragraaf 4 van hoofdstuk 4 van de Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs, heeft de wetgever verweerder de bevoegdheid gegeven een regeling te maken met de criteria en de procedure voor de decentrale selectie voor opleidingen aan zijn instelling.

Verweerder heeft bij besluit van 20 september 1999 de Regeling decentrale selectie voor de opleiding geneeskunde vastgesteld, en in de Instroomwijzer van september 1999 de evengenoemde criteria doen bekendmaken.

Ten aanzien van het bestreden besluit overweegt de voorzitter als volgt.

Blijkens het bepaalde onder het punt Primaire selectiecriteria van de Regeling zijn de criteria voor de decentrale selectie voor de opleiding geneeskunde voor het studiejaar 2000-2001, dat het eindexamen moet zijn gedaan in minimaal acht vakken en dat van die acht vakken in elk geval onder meer biologie deel uitmaakt dient te hebben. De voorzitter is dan ook van oordeel dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat verzoekster aan de gestelde criteria niet voldoet en dat de omstandigheid dat zij in juni 2000 het deelcertificaat biologie kan behalen daarin geen verandering brengt.

Het bepaalde onder Primaire selectiecriteria van de Regeling bevat een algemeen verbindend voorschrift. Het is niet de taak van de rechter om zulke voorschriften te beoordelen op hun maatschappelijke aanvaardbaarheid. Niet kan worden geoordeeld dat de Primaire selectiecriteria van de Regeling in strijd is met een hogere regeling. Evenmin bestaat aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij de afweging van alle daarbij betrokken belangen niet in redelijkheid tot vaststelling van die bepaling heeft kunnen komen. Ook kan niet worden geoordeeld dat verweerders uitleg van de decentrale selectie criteria in het bestreden besluit onverenigbaar is met de tekst in de Instroomwijzer.

Verzoeksters beroep op een mogelijke toezegging door een medewerker van verweerder dat deelcertificaten mee zouden tellen om te voldoen aan de criteria voor de decentrale selectie faalt eveneens nu verzoekster een dergelijke toezegging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt nog daargelaten of deze toezegging er

toe moet leiden dat verzoekster zou moeten worden toegelaten tot de decentrale selectie. Ter zitting is gebleken dat door verweerder slechts één informatie dienaangaande aan aspirant deelnemers aan de decentrale selectie is gegeven en wel dat deelcertificaten niet mee tellen. Voor zover kan worden vastgesteld is slechts sprake geweest van informatieve mededelingen en niet van een bevoegdelijk gedane toezegging.

Verzoeksters beroep op het gelijkheidsbeginsel met leerlingen die in 2000 deelnemen aan het vwo-eindexamen faalt eveneens nu zij anders dan als eindexamenkandidaat aan het eindexamen vwo 2000, een deelcertificaat biologie tracht te behalen.

De stelling van verzoekster dat, voor bezitters van het vwo-diploma 1999 die niet het vak biologie in hun vakkenpakket hebben, omdat zij niet op de hoogte konden zijn van die eis om deel te kunnen nemen aan de decentrale selectieprocedure, een overgangsregeling had moeten worden vastgesteld, vindt geen steun in het recht.

Van oordeel dat nader onderzoek niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, ziet de voorzitter aanleiding onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verweerder heeft appellantes aanvraag terecht afgewezen en heeft vanwege kennelijke ongegrondheid van het bezwaar mogen besluiten op het bezwaar zonder appellante te (doen) horen. Het beroep is dan ook ongegrond. Onder die omstandigheden moet voorts het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen worden afgewezen.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af.

□

Nr. CBHO 2000/27

(mr. Lubberdink)

27 juli 2000

[Áfleggen] examen, restitutie collegegeld

WHW art. 7.10, 7.42 lid 1 sub a

Vast staat dat appellante op 16 november 1999 haar scriptie heeft verdedigd. Dit is een

onderzoek als bedoeld in artikel 7.10 van de WHW. De verdediging van de scriptie wordt immers gewaardeerd met een bepaald cijfer en is in beginsel mede bepalend voor de toekenning van het judicium "cum laude". De omstandigheid, dat het – naar appellante stelt – nimmer voorkomt dat een kandidaat zakt voor het onderhavige onderzoek, kan aan het vorenstaande niet afdoen.

Gelet op het bepaalde bij artikel 7.42, eerste lid, van de WHW, was uitschrijving van appellante derhalve pas mogelijk met ingang van 1 december 1999 en was restitutie van het collegegeld ook pas vanaf dat tijdstip mogelijk.

Verweerder heeft derhalve gelet op voormelde dwingende wetbepalingen en met betrekking tot de restitutie van het collegegeld niet anders kunnen beslissen dan hij bij het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft gedaan.

Uitspraak in de zaak van:

**Mevrouw D-R, wonende te B, appellante, tegen
het college van bestuur van de Katholieke Universiteit Nijmegen te Nijmegen, verweerder.**

1. Procesverloop

Bij brief van 17 februari 2000 heeft appellante verweerder verzocht om restitutie van het collegegeld over de maand november van het studiejaar 1999-2000.

Op dat verzoek is bij besluit van 13 maart 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 15 maart 2000 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 4 mei 2000 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard. Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 17 mei 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 5 juni 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 juli 2000. Daar heeft appellante in persoon haar standpunt nader toegelicht. Verweerder is daar niet verschenen.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek voor restitutie van het collegegeld over de maand november in het studiejaar 1999-2000 ten grondslag gelegd dat zij door omstandigheden die niet voor haar rekening behoren te komen, pas in november en niet in oktober 1999 kon afstuderen.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

"Doorslaggevend voor het recht op restitutie is de vraag wanneer er sprake is van het afsluitend examen in de zin

van artikel 9 sub a Inschrijvingsbesluit (vgl. artikel 7.42 lid 1 sub a WHW). Aangezien de opleiding Theologie wordt afgesloten met een niet-geformaliseerd examen - een examen waarbij het afhangt van een eindgesprek of de bul of het diploma kan worden uitgereikt - vindt de laatste examenactiviteit plaats op de dag van uitreiking van het getuigschrift. In dit geval is dat 16 november 1999. Dat de datum in een latere maand valt dan naar het oordeel van reclamante had kunnen zijn, doet hieraan niets af.

Het College van Bestuur stelt vast dat de datum van het afsluitend examen in geval van reclamante is 16 november 1999. De inschrijving van reclamante wordt daarom beëindigd met ingang van 1 december 1999, zijnde de maand volgend op de maand van afstuderen."

In beroep heeft appellante aangevoerd dat haar op 30 september 1999 door het Bureau Examens werd meegedeeld dat zij vanwege drukke werkzaamheden pas in november 1999 kon afstuderen en dat tevens haar collegekaart werd ingehouden. Appellante voert aan dat de financiële gevolgen van de drukke administratieve werkzaamheden van het Bureau Examens niet op haar mogen worden afgewenteld. Daarnaast heeft zij nog het volgende aangevoerd:

"Het mondeling examen bestaat uit drie kwartier waarvan een kwartier wordt besteed aan het uitleggen van de scriptie aan het "publiek". In de overige dertig minuten kunnen de beide lezers vragen stellen. Die dertig minuten mondeling "examen" staan toch niet in verhouding tot het werk besteed aan de reeds goedgekeurde scriptie en alle goedgekeurde tentamens door de jaren heen. Volgens de studie-adviseur is er dan ook nog nooit iemand voor het mondeling examen gezakt. De theologische faculteit heeft als enige faculteit dit "mondeling" examen! Was ik afgestudeerd in een andere richting dan was ik 29 september geslaagd en had mij dit 2 x f 281,60 gescheeld. Ik voel mij dubbel gepakt en gediscrimineerd tegenover studenten van andere faculteiten.

Artikel 7.10 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt - voorzover hier van belang - als volgt:

"1. Elk tentamen omvat een onderzoek naar de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de examinandus, alsmede de beoordeling van de uitkomsten van het onderzoek.

2. Indien de tentamens van de tot een opleiding (...) behorende onderwijsseenheden met goed gevolg zijn afgelegd, is het examen afgelegd, voorzover de examencommissie niet heeft bepaald dat het examen tevens omvat een door haarzelf te verrichten onderzoek als bedoeld in het eerste lid."

Artikel 7.42, eerste lid, onder a, van de WHW luidt:

"1. Op het verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding aan een universiteit of hogeschool:

a. wordt de inschrijving voor het desbetreffende studiejaar door het instellingsbestuur beëindigd met ingang van de maand volgend op die waarin het afsluitend examen van de desbetreffende opleiding met goed gevolg is afgelegd;"

Artikel 7.49, tweede lid, van de WHW luidt - voorzover hier van belang - als volgt:

"2. Met ingang van de maand waarin de student, bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, onder a, is uitgeschreven, wordt hem op zijn schriftelijk verzoek voor elke maand die in dat studiejaar nog resteert, een tiende van het betaalde collegegeld terugbetaald, (...)"

In de Handleiding voor de voorzitter van de examencommissie inzake de Doctoralexamen

mens Theologie en Religiestudies is - voorzover hier van belang - het volgende opgenomen:

"De opleidingen Theologie en Religiestudies worden afgesloten door middel van "een laatste tentamen" dat plaatsvindt onder verantwoordelijkheid van de examencommissie van de desbetreffende opleiding. (...) In dit laatste tentamen staat de bespreking en beoordeling van de scriptie centraal. (...) De eerste en de tweede scriptiebegeleider ondervragen de kandidaat aangaande de scriptie of daarmee samenhangende onderwerpen, (...). Tijdens de beraadslaging worden twee in cijfers uitgedrukte beoordelingen gegeven. Ten eerste voor de scriptie als zodanig, waarvan de beoordeling toekomt aan de eerste en tweede scriptiebegeleider. Ten tweede voor de verdediging van de scriptie, waarbij de eerste begeleider de tweede begeleider en de voorzitter allen een gelijke stem hebben. Beide beoordelingen worden (...) ingevuld in de bulbijlage en het examenboek wordt ondertekend. (...) Als richtlijn bij de bepaling van het judicium geldt dat de onderscheiding cum laude wordt toegekend indien:

1. het gemiddelde van de toegekende beoordelingen bij de tentamens tenminste 8.0 bedraagt.
2. Geen van de toegekende beoordelingen minder dan 7.0 bedraagt.
3. De beoordeling van de scriptie meer dan 8.0 bedraagt.
4. De beoordeling van de verdediging van de scriptie 8.0 bedraagt."

Het College overweegt als volgt.

Vast staat dat appellante op 16 november 1999 haar scriptie heeft verdedigd. Dit is een onderzoek als bedoeld in artikel 7.10 van de WHW. De verdediging van de scriptie wordt immers gewaardeerd met een bepaald cijfer en is in beginsel mede bepalend voor de toekenning van het judicium "cum laude". De omstandigheid, dat het - naar appellante stelt - nimmer voorkomt dat een kandidaat zakt voor het onderhavige onderzoek, kan aan het vorenstaande niet afdoen.

Gelet op het bepaalde bij artikel 7.42, eerste lid, van de WHW, was uitschrijving van appellante derhalve pas mogelijk met ingang van 1 december 1999 en was restitutie van het collegegeld ook pas vanaf dat tijdstip mogelijk.

Verweerder heeft derhalve gelet op voormelde dwingende wetsbepalingen met betrekking tot de restitutie van het collegegeld niet anders kunnen beslissen dan hij bij het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft gedaan.

Gelet op het vorenstaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/028

(mrs Loeb, Lubberdink, Mollee)

1 november 2000

Bijzondere omstandigheid, tijdsverloop

WHW art. 7.51 lid 2; Regeling financiële ondersteuning studievoortgangsnorm Hogeschool Holland art. 4 lid 1; Regeling financiële ondersteuning studenten artikel 13 lid 5

Gebleken is dat de desbetreffende bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan in het studiejaar 1996-1997. Vervolgens heeft appellante het verzoek ongeveer twee jaar later ingediend.

Verweerder heeft gelet op de telken jaren verstrekte informatie niet aannemelijk hoeven achten dat appellante het verzoek niet tijdig heeft kunnen doen. Anders dan appellante stelt, staat de verplichting om een verzoek om ondersteuning zo spoedig mogelijk in te dienen, duidelijk in de regeling.

Uitspraak in de zaak van:

Mevrouw D, wonende te Amsterdam,
appellante, gemachtigde: mr E.L.G.M. Boumans advocaat te Amsterdam,
tegen
het college van bestuur van de Hogeschool Holland te Diemen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit, verzonden op 11 april 2000, heeft verweerder een bezwaarschrift van appellante, gericht tegen de afwijzing van een verzoek tot overname van studieschuld over het studiejaar 1996-1997 ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 19 mei 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 3 juli 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 september 2000. Partijen zijn daar niet verschenen.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek ten grondslag gelegd dat zij in dat studiejaar door bijzondere familie-omstandigheden verhinderd de studievoortgangsnorm niet heeft kunnen behalen.

Het bestreden besluit is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Zoals ook uit uw bezwaarschrift blijkt, heeft u eerst op 9 december 1999 contact opgenomen met de (...) studentendecaan, om de overname van de studieschuld te regelen. Het College merkt hierbij op dat de informatie omtrent de aanvraag voor overname van de studieschuld over een bepaald studiejaar jaarlijks centraal door de hogeschool wordt toegestuurd met bijgevoegd de Regeling financiële ondersteuning studenten. Dit gebeurt gelijktijdig met het overzicht van de studieresultaten na afloop van elk studiejaar. Bovendien wordt deze informatie bekend gemaakt via

het studentenstatuut en dus bij iedere student als bekend verondersteld, los gezien van de informatieverstrekking door de studentendecanen.

(..).

Uw studieschuld over het studiejaar 1996-1997 zullen wij (...) niet overnemen."

In beroep heeft appellante - samengevat weergegeven - doen aanvoeren dat zij niet op hoogte was van de mogelijkheid een verzoek in te dienen voor overname van de studieschuld over het studiejaar 1996-1997 en indien zij daarvan eerder op de hoogte was geweest, zij dat verzoek eerder had ingediend. Voorts voert zij aan dat de studentendecaan haar niet heeft meegedeeld dat een aanvraag direct na het ontstaan van de daaraan ten grondslag te leggen omstandigheid gedaan diende te worden. Het is volgens appellante aan verweerder te bewijzen dan wel aannemelijk te maken dat zij niet onjuist of onvolledig is voorgelicht over de regeling.

Artikel 4, eerste lid, van de in deel II van het Studentenstatuut opgenomen Regeling financiële ondersteuning studievoortgangsnorm, luidt, voorzover thans van belang:

"Degene die in aanmerking wenst te komen voor een voorziening als bedoeld in deze regeling dient zo spoedig mogelijk na afloop van het studiejaar, doch uiterlijk 15 november, een gemotiveerd schriftelijk verzoek bij het College van Bestuur in te dienen, (...). Bij het verzoek worden de afschriften van de destijds van de studentendecaan ontvangen omschrijvingen van de omstandigheden gevoegd."

Artikel 13, vijfde lid, van hoofdstuk IV deel III van het Studentenstatuut, financiële ondersteuning studenten, luidt, voorzover thans van belang:

"Indien een omstandigheid als bedoeld in lid 4 zich naar het oordeel van de student voordoet, doet hij daarvan bij aanvang van die omstandigheid of in ieder geval zo spoedig mogelijk mededeling aan een decaan van de instelling. Het tijdstip van de melding, de periode waarin de omstandigheid zich voordeed en de omschrijving van de omstandigheid worden door de decaan vastgelegd aan het einde van een persoonlijk gesprek, dat direct bij de mededeling of zo spoedig als mogelijk plaatsvindt. De student ontvangt hiervan een afschrift. (...)"

Ingevolge voormelde bepalingen, gelezen in onderling verband, dient een verzoek om overname zo spoedig mogelijk na afloop van het studiejaar, doch uiterlijk 15 november aan verweerder te worden gedaan.

Gebleken is dat de desbetreffende bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan in het studiejaar 1996-1997. Vervolgens heeft appellante het verzoek ongeveer twee jaar later ingediend.

Verweerder heeft gelet op de telkenjare verstrekte informatie niet aannemelijk hoeven achten dat appellante het verzoek niet tijdig heeft kunnen doen. Anders dan appellante stelt, staat de verplichting om een verzoek om ondersteuning zo spoedig mogelijk in te dienen, duidelijk in de regeling. Reeds op grond

van het vorenstaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/030

(mrs Loeb, Lubberdink, Mollee)

1 november 2000

WHW art. 7.42 lid 1 onder e; Inschrijvingsbesluit KUN art. 9 aanhef en onder e

Informatievoorziening , overmacht, restitutie collegegeld, tweede opleiding, uitschrijving,

Er is geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, het door appellant gestelde aanvaarden van een volledige betrekking geen bijzondere omstandigheid, als bedoeld in artikel 9 aanhef en onder e oplevert. Hetzelfde geldt voor de door appellant gestelde omstandigheid dat de inschrijving voor de studie notarieel recht voor het studiejaar 1999-2000, door een misslag tot stand is gekomen, zonder dat het zijn bedoeling was daadwerkelijk van die inschrijving gebruik te maken.

Met betrekking tot appellants stelling dat verweerder onvoldoende informatie heeft verstrekt, wordt overwogen dat, wat daarvan informeren over de mogelijke gevolgen van een inschrijving voor meer dan een opleiding.

Uitspraak in de zaak van:

**G. wonend te Nijmegen, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Katholieke
Universiteit Nijmegen te Nijmegen, verweerder.**

1. Procesverloop

Bij brief, gedateerd 21 december 1999, heeft appellant verweerder verzocht hem wegens bijzondere omstandigheden uit te schrijven voor de opleiding Notarieel recht en restitutie van collegegeld te verlenen.

Op dat verzoek is namens verweerder bij besluit, verzonden op 4 januari 2000, afwijzend beslist.

Tegen dat besluit heeft appellant bij schrijven, door verweerder ontvangen op 14 februari 2000, bezwaar gemaakt.

Bij besluit, verzonden op 4 mei 2000, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij een geschrift, ingekomen bij het College op 13 juni 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 21 augustus 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 september 2000. Daar heeft appellant zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft zich voor het studiejaar 1999-2000 ingeschreven voor de opleidingen Nederlands recht en Notarieel recht. Hij heeft vervolgens verweerder verzocht de inschrijving voor de opleiding Notarieel recht te beëindigen en het door hem in verband daarmee betaalde collegegeld te restitueren.

Het besluit van 4 mei 2000 is met name gebaseerd op de volgende overweging:

"Het inschrijvingsbesluit is een uitwerking van artikel 7.42 lid 2 WHW. In het inschrijvingsbesluit geeft het College van Bestuur, door niet uitsluitend de exacte formulering van de WHW over te nemen, aan hoe de student mag verwachten dat de Katholieke Universiteit Nijmegen zal reageren op een eventueel verzoek tot beëindiging van de inschrijving.

Artikel 7.42 lid 1 sub e geeft het College van Bestuur vrije beoordelingsruimte om in te gaan op verzoeken, gedaan op andere gronden dan daarboven in dat artikel beschreven. Het bepaalde in artikel 9 sub e Inschrijvingsbesluit geeft aan dat het College van Bestuur in die categorie alleen verzoeken om beëindiging als gevolg van overmacht zal honoreren. In de redenatie dat deze uitwerking een ongeoorloofde beperking zou zijn van artikel 7.42 lid 1 sub e WHW, volgt het College van Bestuur reclamant niet. Het bepaalde in artikel 9 doet niets af aan de bevoegdheid, toegekend aan het College van Bestuur bij artikel 7.42 WHW.

(...)

Ten slotte is het College van Bestuur van mening dat het aanvaard hebben van een dienstbetrekking door reclamant geen overmacht oplevert. Het College ziet dit niet als een bijzondere omstandigheid die uitschrijving rechtvaardigt. De vraag of het verzoek zou vallen onder de restcategorie van artikel 9 sub e Inschrijvingsbesluit, is hiermee ontkennend beantwoord."

In beroep heeft appellant met name het volgende aangevoerd:

Ik had bij het indienen van het inschrijvingsformulier niet het voornemen gebruik te maken van faciliteiten, welke de opleiding notarieel recht mij zou kunnen bieden. De inschrijving berust, zoals reeds eerder gemeld, dan ook enkel op een automatische overschrijving van voorgaande inschrijvingsformulieren, en in zoverre dan ook enkel op een misslag. Verder heb ik ook nooit enig gebruik gemaakt van de faciliteiten welke mij op grond van de inschrijving voor de opleiding Notarieel recht zijn toegekomen. Nu ik niet op de hoogte was en mijns inzien niet redelijkerwijs op de hoogte had kunnen zijn van de problemen welke kunnen ontstaan door een inschrijving voor een tweede studie gedurende het laatste collegejaar en ik door mijn voltijd werkzaamheden, welke ik ben aangevangen op 17 januari van dit jaar, ook niet langer meer in staat ben – zou ik enig voornemen hebben om de studie Notarieel recht te volgen hetgeen ik verscheidene malen hierboven heb ontkend – om de tweede opleiding waarvoor ik sta ingeschreven te volgen, acht ik mijn tweede

inschrijving een inschrijving zoals bedoeld door de wetgever om op grond van de redelijkheidstoets van artikel 7.42, sub e WHW in aanmerking te komen voor beëindiging."

Artikel 7.42, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) luidt:

"Op het verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding aan een universiteit (...):

(...)

e. wordt, ter beoordeling van het instellingsbestuur, de inschrijving voor het desbetreffende studiejaar door het instellingsbestuur beëindigd met ingang van de tweede hele maand volgend op de maand waarin betrokkene het verzoek heeft gedaan."

Bij artikel 9 aanhef en onder e van het Inschrijvingsbesluit van de instelling van verweerder is bepaald dat beëindiging mogelijk is als gevolg van bijzondere omstandigheden ter beoordeling aan het college van bestuur. Een schriftelijk verzoek kan worden ingediend, indien betrokkene als gevolg aan overmacht de inschrijving moet beëindigen.

Er is geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, het door appellant gestelde aanvaarden van een volledige betrekking geen bijzondere omstandigheid, als bedoeld in artikel 9 aanhef en onder e oplevert. Hetzelfde geldt voor de door appellant gestelde omstandigheid dat de inschrijving voor de studie notarieel recht voor het studiejaar 1999-2000, door een misslag tot stand is gekomen, zonder dat het zijn bedoeling was daadwerkelijk van die inschrijving gebruik te maken.

Met betrekking tot appellants stelling dat verweerder onvoldoende informatie heeft verstrekt, wordt overwogen dat, wat daarvan overigens zij, in elk geval is gesteld noch gebleken dat appellant niet de mogelijkheid heeft gehad zich tijdig te informeren over de mogelijke gevolgen van een inschrijving voor meer dan een opleiding.

Gelet op het voorgaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig om een der partijen te veroordelen in de kosten, die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/039

(mr Van der Bend)

16 november 2000

Bevoegdheid college, bindend studieadvies, doorzenden,

WHW art. 7.66, 7.61 Awb art. 6:15

Bij artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW, is bepaald dat, het college van beroep voor de examens bij uitsluiting oordeelt over het beroep, ingesteld tegen beslissingen inzake bindend studieadvies, als bedoeld in artikel 7.8b, eerste en derde lid, van de WHW.

Nu een uitspraak van een college van beroep voor de examens geen besluit inzake inschrijving behelst, staat daartegen geen beroep open op het College en is het College in deze zaak dan ook onbevoegd.

Uitspraak in de zaak van:

X, wonende te Vlissingen

1. Procesverloop

Bij uitspraak, aan appellante verzonden op 13 oktober 2000, heeft het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Zeeland te Vlissingen het beroep, dat appellante heeft ingesteld tegen het afgeven van een negatief bindend studieadvies door de examencommissie PABO, niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die uitspraak heeft appellante bij een beroepschrift, ingekomen bij het College op 1 november 2000, beroep ingesteld.

2. Overwegingen

Bij artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) is bepaald, dat het College van Beroep voor het hoger onderwijs bij uitsluiting oordeelt, voor zover niet op grond van artikel 7.61, eerste lid, beroep openstaat op een college van beroep voor de examens, over het beroep ingesteld tegen besluiten genomen met het oog op inschrijving.

Bij artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW, is bepaald dat, het college van beroep voor de examens bij uitsluiting oordeelt over het beroep, ingesteld tegen beslissingen inzake bindend studieadvies, als bedoeld in artikel 7.8b, eerste en derde lid, van de WHW.

Nu een uitspraak van een college van beroep voor de examens geen besluit inzake inschrijving behelst, staat daartegen geen beroep open op het College en is het College in deze zaak dan ook onbevoegd.

Het College is voorts van oordeel dat tegen de bestreden uitspraak van het College van Beroep voor de examens van de Hogeschool Zeeland ingevolge het bepaalde bij artikel 8:1, eerste lid gelezen in samenhang met artikel 8:7, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht, beroep kan worden ingesteld bij de arrondissementsrechtbank te Middelburg (sector

bestuursrecht) en zal bepalen dat zijn secretaris het beroepschrift op de voet van het bepaalde bij artikel 6:15, eerste lid, van die wet doorzendt aan die rechtbank.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart zich onbevoegd van het beroep kennis te nemen; en
- bepaalt dat de secretaris van het College het beroepschrift doorzendt aan de rechtbank te Middelburg.

Nr. CBHO 2000/047vz

(mr Van der Bend)

29 december 2000

Bindend studievoortgangsbepaling, (on)bevoegdheid College, beroeps- en bezwaarclausule

WHW art. 7.8b

Awb art. 6:15, 7:1, 8:54 lid 1 onderdeel a

Het besluit, waarbij verweerder appellants verzoek het bindend studievoortgangsbepaling te herziening niet heeft geaccepteerd, is door appellant, bij het ontbreken van een vermelding bij welk orgaan en binnen welke termijn bezwaar of beroep kan worden ingesteld, abusievelijk gekwalificeerd als een beslissing op bezwaar en daardoor is appellant ten onrechte bij het College in beroep gekomen.

(...)

Nu verweerder in zijn besluit van 13 oktober 2000 geen melding heeft gemaakt van de mogelijkheid bezwaar of beroep tegen dat besluit in te stellen ziet het College daarin aanleiding om te bepalen dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht van f 60,- vergoedt.

Uitspraak in de zaak van:

K, wonende te Sint Andries (Brugge) België, appellant,

Gemachtigde: maître D. Maesele, advocaat te Sint Andries (Brugge) België,
tegen

het college van bestuur van de Hogeschool Zeeland te Vlissingen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief, gedateerd 13 oktober 2000, heeft de voorzitter van de Examencommissie van de HBO-V van verweerdere hogeschool appellant mededeling gedaan dat het besluit van de Examencommissie HBO-V Verpleegkunde Verkort Traject Brugge inzake het definitief

bindend studievoortgangsbepaling, waarvan appellant herziening heeft verzocht, gehandhaafd blijft.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 28 november 2000, beroep bij het College ingesteld.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Op grond van artikel 7:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), dient, voor zover hier van belang, degene aan wie het recht is toegekend tegen een besluit beroep op een administratieve rechter in te stellen, eerst tegen dit besluit bezwaar te maken. Het besluit, waarbij verweerder appellants verzoek het bindend studievoortgangsbepaling te herziening niet heeft geaccepteerd, is door appellant, bij het ontbreken van een vermelding bij welk orgaan en binnen welke termijn bezwaar of beroep kan worden ingesteld, abusievelijk gekwalificeerd als een beslissing op bezwaar en daardoor is appellant ten onrechte bij het College in beroep gekomen.

Ingevolge artikel 7:1, tweede lid, van de Awb, kan door appellant dan ook geen beroep worden ingesteld bij het College tegen het besluit van verweerder van 13 oktober 2000, dat geen beslissing op bezwaar inhoudt. Appellant dient dan ook eerst tegen dat besluit de bezwaarschriftenprocedure ingevolge de hoofdstukken 6 en 7 van de Awb bij verweerder te doorlopen, alvorens hij beroep tegen het besluit op bezwaar kan instellen.

Ingevolge artikel 6:15, eerste juncto tweede lid, van de Awb, dient een bezwaarschrift dat wordt ingediend bij een onbevoegde administratieve rechter zo spoedig mogelijk te worden doorgezonden aan het bevoegde orgaan. In het geval van het als bezwaarschrift gekwalificeerde beroepschrift van appellant oordeelt het College dat verweerdere college van beroep voor de examens gelet op artikel 7.66, eerste lid juncto zesde lid, gelezen in verbinding met artikel 7.61, eerste lid aanhef en onderdeel a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), het bevoegde orgaan is. Het College overweegt gelet op het vorenstaande dat het kennelijk onbevoegd is van het beroep kennis te nemen, dat het beroepschrift tijdig is ingediend en toegezonden dient te worden aan het college van beroep voor de examens van verweerdere hogeschool om daar verder als beroepschrift te worden behandeld.

Onder deze omstandigheden komt voortzetting van het onderzoek het College niet nodig voor, omdat het kennelijk onbevoegd is van het beroep kennis te nemen.

Nu verweerder in zijn besluit van 13 oktober 2000 geen melding heeft gemaakt van de mogelijkheid bezwaar of beroep tegen dat besluit

in te stellen ziet het College daarin aanleiding om te bepalen dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht van f 60,- vergoedt.

Het College wijst de Hogeschool Zeeland te Vlissingen aan als de rechtspersoon om deze kosten te vergoeden.

Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 7:1, artikel 6:15, en artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Awb, wordt als volgt beslist.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart zich onbevoegd;
- bepaalt dat de secretaris van het College het beroepschrift zo spoedig mogelijk na het doen van de uitspraak in deze zaak voor behandeling als bezwaarschrift toezendt aan college van beroep voor de examens van verweerdere hogeschool;
- bepaalt dat de Hogeschool Zeeland te Vlissingen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt.